Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru athonitul

(s.v. 12 iunie / s.n. 25 iunie)

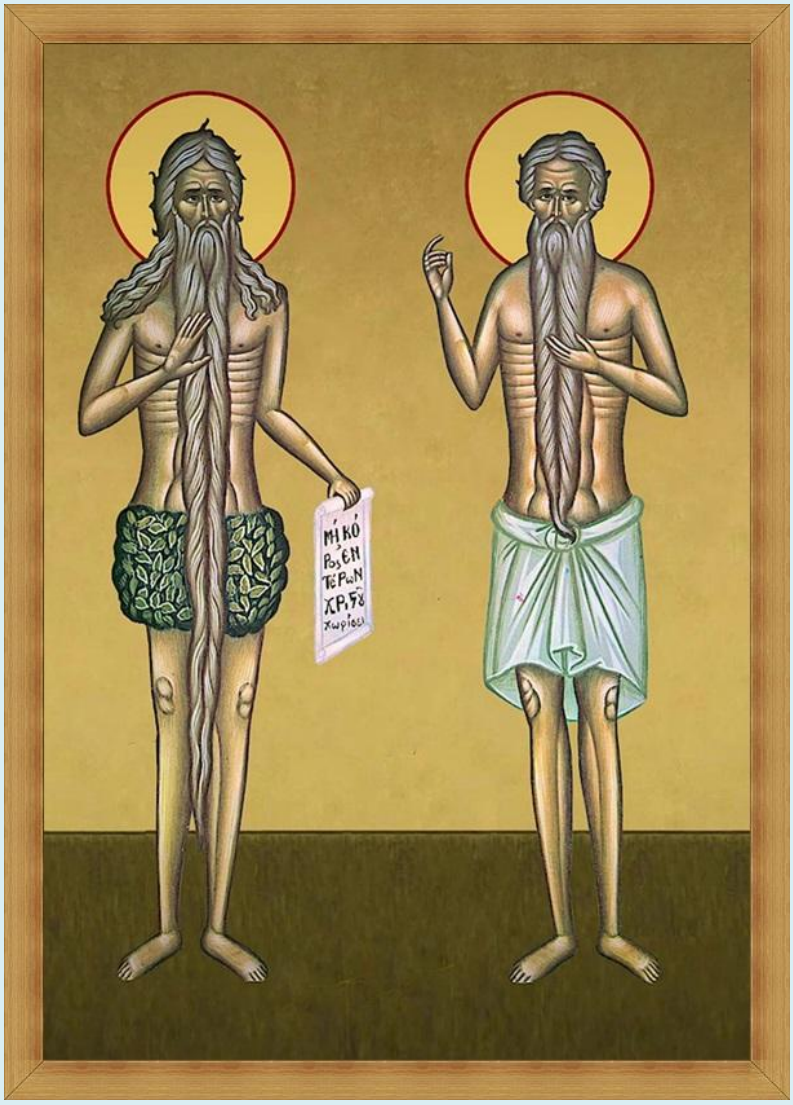

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru athonitul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Onufrie-%C5%9Fi-Petru-Atonitul-(12-iun)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Onufrie+cel+mare+%C5%9Fi+Petru+athonitul+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Onufrie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Petru+athonitul

***

Sfântul cuvios Onufrie cel mare a fost un mare sihastru din Egipt şi a trăit pe la anii 350-400. Pe la vârsta de şapte ani mergea singur la trapeză şi cerea în fiecare zi o bucăţică de pâine. Apoi mergea la icoana Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în braţe şi punea bucata de pâine înaintea icoanei, zicând: Şi Tu eşti mic, dar nu mănânci niciodată. Poate Ţi-o fi şi Ţie foame. Iată, primeşte partea mea şi mănâncă. E pâine proaspătă. Şi Pruncul Hristos din icoană întindea mânuţa Sa şi lua pâinea din mâinile lui Onufrie. După ce a stat o vreme într-o mănăstire din părţile Tebaidei, a plecat în pustie, unde 60 de ani nu a văzut faţă de om. L-a găsit aici Sfântul cuvios Pafnutie, care a călătorit în toată pustia, dorind să cunoască şi să scrie viaţa pustnicilor. Onufrie i-a spus că a găsit în pustie pacea inimii, bucuriile rupte din bucuria cerească, rugăciunea fierbinte şi că a trăit din osteneala mâinilor sale, hrănindu-se din roadele unui smochin din apropiere. Sfântul Onufrie a murit când încă era la el Pafnutie. După ce acesta l-a îngropat, îndată coliba s-a prăbuşit, smochinul s-a uscat şi apa izvorului a secat. În icoane, Sfântul Onufrie este reprezentat îmbrăcat foarte sumar, el însuşi fiind o icoană a simplităţii şi smereniei.

***

Sfântul cuvios Petru atonitul, care după ce a fost rob la arabi, a ajuns în Muntele Athos, unde la îndemnul Maicii Domnului a locuit într-o peşteră. Se hrănea cu ierburile care creşteau în jurul locaşului, iar mai târziu un înger îi aducea hrană la 40 de zile. A biruit multe ispite de la diavol, iar după ce a trecut la cele veşnice, trupul său a fost binecuvântat de Dumnezeu cu neputrezirea.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (iunie), ziua a doisprezecea - Prea cuviosul părintele nostru Onufrie cel din Egipt şi prea cuviosul părintele nostru, Petru al Atonului (Minei). 6
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Onufrie cel mare 27
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Petru atonitul 34
Acatistul Sfântului Onufrie cel mare 43
Acatistul Sfântului cuvios Petru, athonitul 54
Acatistul tuturor Sfinților pustnici (Sfinți asceți și isihaști) 67
Imnografie 82
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului şi prea cuviosului Onufrie cel mare 84
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Petru atonitul 106

Sfântul Onufrie cel mare - drumul spre sfințenie 122
Sfântul Petru athonitul - drumul spre sfințenie 124
Sinaxar din 12 iunie 126
Sinaxar - Sfântul cuvios Onufrie cel mare - 12 iunie 129
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru atonitul 131
Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru atonitul 133
Proloagele din 12 iunie 135
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuvios Onufrie cel mare 141
Sfântul și dreptul Simeon - mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru primirea unei a doua șanse 144
Sinaxar - Sfântul Petru athonitul, de Dumnezeu purtătorul 147
Cuviosul Petru athonitul (sec. al IX-lea), cel dintâi monah al Athonului 150
Pildă de asceză 152
Maria Burlă - De ce e nevoie să avem legătură cu creația? 153
Preot Sever Negrescu - Singurătatea Sfântului Onufrie 155
Magdalena Gheorghe - Darul Sfântului Onufrie 157
Orthodoxwiki - Petru athonitul 160
Wikipedia - Petru athonitul 163
Mănăstirea Sfântul Onufrie din Ierusalim - Hacheldama 165
Sfântul Onufrie cel mare -Amintiri din pelerinaj 170
Pr. Silviu Cluci - Paraclisul Sfinţilor Petru athonitul, Onufrie şi Macarie Romanul - Dohiariu, Athos 188
Chilia „Nașterea Maicii Domnului” - Marouda, Athos 189
Povestea Sfântului Onufrie 193
Povestea Sfântului Onufrie 194
Icoane 199

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

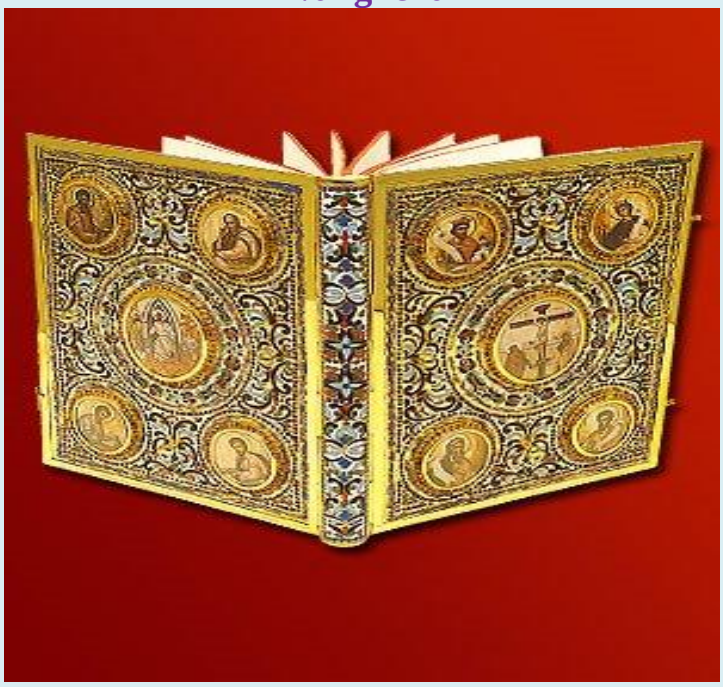

Matei 11, 27-30

27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Apostol

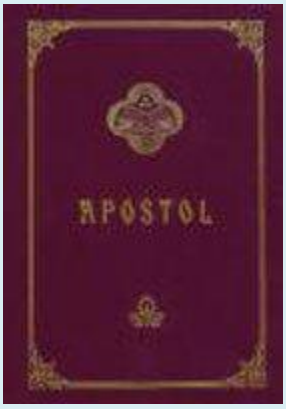

Epistola către Romani a Sfântului apostol Pavel

Romani 8, 14-21

14. Căci câţi sunt mânaţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Pentru că n-aţi primit iarăşi un duh al robiei, spre temere, ci aţi primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte!
16. Duhul însuşi mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.
17. Şi dacă suntem fii, suntem şi moştenitori - moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună-moştenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne şi prea mărim.
18. Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.
19. Pentru că făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20. Căci făptura a fost supusă deşertăciunii - nu din voia ei, ci din cauza aceluia care a supus-o - cu nădejde,
21. Pentru că şi făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu.

În această lună (iunie), ziua a doisprezecea - Prea cuviosul părintele nostru Onufrie cel din Egipt şi prea cuviosul părintele nostru, Petru al Atonului (Minei)

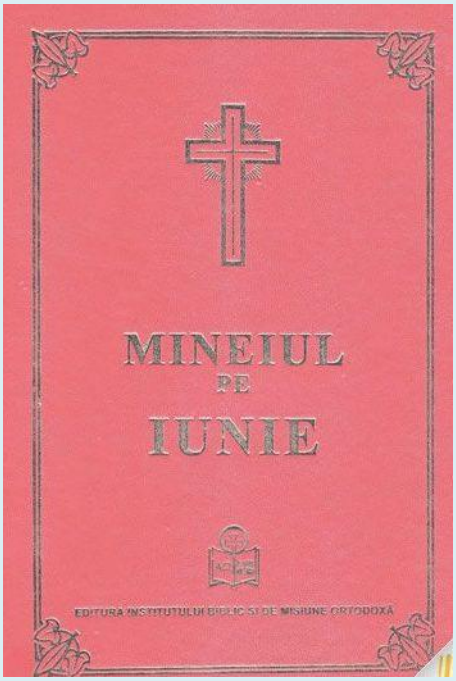

La Vecernie

La Doamne strigat-am...,

Stihirile glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte, de Dumnezeu cugetătorule Onufrie, pe mine care mă aflu acum în pustiul patimilor, îndreptează-mă către calea cea dreaptă a bunătăţilor, către cărarea pocăinţei, către împlinirea voilor lui Dumnezeu, către desfătarea bunătăţilor celor fără de sfârşit, prin rugăciunile tale, ca cu bucurie să săvârşesc pomenirea ta, pururea pomenite.

Părinte, de Dumnezeu cugetătorule Onufrie, cu nădejdea răsplătirilor celor ce vor să fie, ai răbdat gerul nopţii şi arsura zilei, căci omorându-ţi membrele cele de pe

pământ ai dobândit viaţa cea cerească, cuvioase, intrând înlăuntrul cămării celei de Mire, cu bucurie uitându-te la frumuseţea cea neajunsă a Ziditorului tău, sfinte.

Părinte, cugetătorule de Dumnezeu Onufrie, depărtându-te pe sineţi de tulburarea cea lumească te-ai ridicat către săvârşirea cea mai presus de lume, şi dorind de însuşi izvorul bunătăţilor, ai ajuns la însuşi dorirea cea adevărată. Cu ale căruia străluciri luminându-te, răpeşte-ne pe noi din întunericul păcatelor, cu rugăciunile tale, fericite.

Alte **Stihiri** ale cuviosului Petru, asemenea:

Cu dumnezeiescul Petru de un nume, şi următor cu adevărat şi râvnei credinţei, prin bună cinstire, părtaş pe tine te cunoaştem, cuvioase. Căci numai pe Cel Bun ai iubit, şi dumnezeieştile porunci ale Aceluia, ai dorit părinte, şi sufletul ţi-ai înfrumuseţat cu bunătăţile. Pentru aceasta te lăudăm pe tine şi te fericim.

Cuvioase părinte prea fericite, câştigând prin umilinţa sufletului, răbdare adevărată şi dragoste neînfricată, nezdrobită nădejde şi desăvârşită smerenie, lăcaş Dumnezeiescului Duh te-ai făcut, a căruia străluciri arătat întru tine le-ai primit, şi oamenilor a doua lumină te-ai văzut, prin cuvioşia vieţii.

Cuvioase părinte de Dumnezeu insuflate, întru mulţi ani pe pământ, cu nearătare fiind ascuns, te-ai cunoscut duhovniceşte prin semne şi minuni, căci ai izvorât miruri bine mirositoare, arătând celor ce te doresc pe tine, strălucirea ce locuieşte întru tine, şi sfinţenia şi darul cu adevărat al Dumnezeiescului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea*

Cuvioşilor părinţi, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor voastre; pentru aceasta în ceruri aţi aflat plata ostenelilor voastre, taberele drăceşti aţi pierdut, cetele îngereşti aţi ajuns, a cărora viaţă fără prihană aţi urmat. Îndrăznire având către Dumnezeu, cereţi pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Născătoare de Dumnezeu, tu eşti viţa cea adevărată care ai odrăslit nouă Rodul vieţii, ţie ne rugăm: Roagă-te, Stăpână cu Sfinţii apostoli şi cu toţi Sfinţii, să se miluiască sufletele noastre.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat...

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Tine pe Cruce spânzurat, tânguindu-se, striga ca o Maică: Fiul meu şi Dumnezeul meu, prea dulcele meu Fiu! Cum suferi patimă de ocară.

La Stihoavnă

Stihurile, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce...

Dorind de fericirea cea mai presus de cuget dumnezeieştilor; înfrânarea o aţi socotit desfătare, sărăcia bogăţie, neaverea avuţie adevărată, şi cumpătarea mărire bună. Pentru aceasta aţi şi câştigat dorinţa cea după gândurile voastre, petrecând în corturile sfinţilor, fericiţilor.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Călătoria sihăstriei fără de zăticnire o aţi săvârşit, şi credinţa o aţi păzit. Pentru aceasta aţi primit şi cununa dreptăţii, care o a gătit vouă Hristos, cel ce împarte darurile pentru nevoinţe, şi dăruieşte harurile, şi răsplătire pentru osteneli. Pe care şi acum rugaţi-L, să ne mântuim noi de primejdii.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte.

Toată patima dulceţii o aţi lepădat, smerindu-vă trupurile voastre, de Dumnezeu înţelepţiţilor, şi amărându-vă simţirile cu ostenelile înfrânării, şi cu grelele nevoinţe, şi cu răbdarea ispitelor, şi cu suferirea primejdiilor. Pentru care aţi luat îndulcirea cea fără de sfârşit, şi desfătarea cea neîncetată, şi bucuria cea negrăită.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 8-lea*

Mulţimile călugărilor pe voi îndreptătorilor vă cinstim cuvioşilor părinţi, că prin voi pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericiţi sunteţi, că lui Hristos aţi slujit şi a vrăjmaşului aţi biruit puterea; cei ce sunteţi cu îngerii împreună vorbitori, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitori. Cu care rugaţi-vă Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne izbăveşte pe noi din toată nevoia şi necazul.

A Crucii, a Născătoarei

Junicea cea nespurcată, văzând Viţelul său spânzurat pe lemn de bunăvoie, tânguindu-se cu jale, striga: Vai mie, prea iubite Fiule! Cum Ți-a răsplătit Ție adunarea nemulţumitorilor iudei ? Vrând să mă lipsească pe mine de Tine, Fiule întru-tot iubite.

Troparul, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al praznicului sau al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 6, sau din Octoih unul şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea 1

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Lepădând slava lumii cea nestatornică, şi cu totul sălăşluind întru tine pe Hristos, mărite, după vrednicie ai dobândit bucuria Lui, pururea pomenite Onufrie.

Cugetând în legea lui Hristos, dumnezeiescule, prin bunătăţi te-ai arătat pom vieţii plin de rod, punând înainte prin isprăvile tale darul tămăduirilor celor dumnezeieşti.

A Născătoarei

Casă înţelepciunii te-ai cunoscut Preacurată, căci din curate sângiurile tale luând Dumnezeu trup, şi răbdând Cruce, ne-a împărtăşit pe noi cu nepătimirea.

Alt Canon, al Sfântului Petru

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Alt nou Petru, Biserica astăzi ne pune nouă înainte, strălucind cugetele noastre cu dumnezeiască pomenirea ta, părinte prea fericite.

De stricăciunea patimilor curăţindu-ţi ochii minţii, cuvioase, arătat ai văzut neasemănată frumuseţea Împăratului Hristos, celui ce te-a mărit pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind întru tine prea fericite, neînserarea Dumnezeirii celei în trei sori, te-a făcut lumină şi încăpere curată a dumnezeieştilor daruri, părinte de Dumnezeu înţelepţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce pentru noi din tine Fecioară, S-a îmbrăcat cu omenirea prin covârşirea bunătăţii, a prea slăvit cetele cuvioşilor, cele ce L-au iubit pe El.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Plecatu-te-ai jugului lui Hristos, Onufrie, dorind să vorbeşti cu El în pustiuri neumblate, şi a te îndulci de frumuseţea slavei Lui celei dumnezeieşti.

Luminându-te pe sineţi cu lumina cunoştinţei, după ce ai risipit norul patimilor în lespezile inimii tale, ai primit legea nepătimirii, părinte.

A Născătoarei

Cu picătura rugăciunii tale prin milostivire, stinge văpaia sufletului meu, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, adăpându-mă cu izvorul milostivirii.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Omorându-ţi pe pământ mădularele, cuvioase, prin îndumnezeitele cugetări, ţi-ai întinerit sufletul tău, şi ai câştigat Viaţa veşnică şi strălucirea.

Ca cel ce bine ai vieţuit, te-ai împreunat, prea fericite, cu cetele cele de sus petrecând întru linişte, şi dumnezeiasca frumuseţe strălucind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În munţi, înţelepte, ascunzându-te, te-ai depărtat de adunarea cu oamenii, şi toată mintea ţi-ai într-aripat spre cereştile frumuseţi veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cunoscându-te pe tine Fecioară, palat vesel al Fiinţei celei negrăite, după datorie te slăvim, cei ce ne-am mântuit prin naşterea ta, prea curată.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Stea luminoasă te-ai arătat călugărilor, precum raza noaptea luminează marginilor, aşa părinte ai strălucit întru pustnicie ca soarele. Pentru aceasta Onufrie nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Alt **Condac** al Sfântului Petru, asemenea:

Depărtându-te pe sine de însoţirea cu oamenii, ai locuit în crăpăturile pietrelor şi în peşteri, pentru dorul cel dumnezeiesc, şi pentru dragostea Domnului tău, Petre de la care ai câştigat cunună, rugându-te neîncetat să ne mântuim noi.

Icos: Fugind de tulburările cele lumeşti şi de grijile vieţii, ca de cele vrednice de fugit, şi defăimate, te-ai dus la locuri neumblate, şi în singurătate ca o pasăre întru mulţi ani ai petrecut, ascuns fiind în crăpături, şi în peşteri şi prăpăstii, avându-ţi cugetul întins spre Domnul, şi plinind poruncile Lui. De la care ai luat dar, cuvioase, şi ca soarele ai strălucit părinte, rugându-te neîncetat să ne mântuim noi.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Depărtatu-te-ai cuvioase, şi în pustiuri arătat ai petrecut pururea, aşteptând pe Domnul, să te mântuiască de rele. Pentru aceea bine plăcând Stăpânului, prea fericite, ai primit Împărăţia Cerului cea neîmbătrânită, întru care acum petrecând, aduţi aminte, pentru cei ce te cinstesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *alta a Sfântului Petru, glasul 1*

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Prin omorârea trupului, ai îngropat toată tulburarea patimilor, sfinţite Petre, şi viaţă fără de sfârşit, după moarte ai luat. Pentru aceasta astăzi, Biserica lui Hristos, prăznuieşte vrednică de laudă pomenirea ta, cela ce eşti podoaba cuvioşilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Povăţuieşte-ne la calea pocăinţei, pe noi cei ce ne abatem pururea la calea răutăţilor, şi mâniem pe prea bunul Domn, ceea ce eşti

neispitită de nuntă, binecuvântată Marie, scăparea oamenilor celor deznădăjduiţi, lăcaşul lui Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Văzându-te Hristoase Maica Ta cea prea curată, mort pe Cruce întins, striga: Fiul meu, cela ce eşti împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această negrăită a Ta rânduială, prin care ai mântuit înţeleaptă zidirea mâinilor Tale celor prea curate.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Nemişcat fiind întărit de Hristos, ai risipit întreitele valuri ale dracilor ca o spumă, Onufrie.

Ca un nebiruit răbdând tare în călduri şi în geruri, ai stricat luptele dracilor.

A Născătoarei

Răutatea sufletului meu depărtându-o cu strălucirea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, împreună-mă pe mine mântuirii.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Irmos: Venit-ai din Fecioară..

În munţi şi în peşteri înţelepte petrecând, şi dumnezeieşti suişuri în inimă punând, toate izbucnirile patimilor le-ai uscat cu dumnezeiescul dar.

De arcurile dracilor şi de săgeţi şi de curse cu desăvârşire ai scăpat, fiind acoperit cu pavăza credinţei, cuvioase, şi cu frica Domnului fiind păzit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ai zdrobit sub picioarele tale pe vicleanul balaur, şi vrednic de râs văzându-l, pe cel ce cu cruzime se îngâmfa Petre prea fericite, slavă Domnului înălţăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născându-Se Domnul dintru tine, Doamnă prea fără prihană, a mântuit lumea de stăpânia vrăjmaşului, şi a mărit pe toţi cuvioşii ca pe cei ce L-au iubit pe El.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Cu totul jertfindu-ţi gândul, Celui ce pentru noi a suferit moartea cea prin Cruce, după vrednicie te-ai făcut părtaş, şi împreună moştenitor slavei Lui.

Făcându-te pe sineţi lăcaş cu totul luminos de bunătăţi, cuvioase, arătat străluceşti raze luminoase ale dumnezeieştilor minuni, prea fericite Onufrie.

A Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu prea curată, ceea ce ai născut pe Dătătorul de bine, Hristos, tămăduieşte-mă Fecioară cu milostivirea ta pe mine, care mă cutremur acum de întreite valurile cele viclene al patimilor.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Suindu-te în muntele cinstitelor porunci, ca Moise cuvioase, arătat ai văzut pe Dumnezeu, pe cât ţi-a fost prin putinţă, şi luminându-ţi-se toate simţirile sufletului, foarte te-ai mărit.

Înfrumuseţându-te pururea înţelepte prin dumnezeieştile plecări de toată patima ai rămas neîmpărtăşit părinte, şi prin cuvioşie te-ai îmbrăcat cu nepătimirea ca cu o porfiră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascunse fiind moaştele tale înţelepte întru mai mulţi ani, s-au arătat spre luminarea noastră, râuri de vindecări izvorându-ne, şi mirurile darului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine frumuseţea lui Iacov, cu prea sfinţite glasuri te cântăm, căci ai născut în lume trupeşte Lumina cea din Lumină, care prea luminează adunarea cuvioşilor.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Îndreptându-te cu vânturile Duhului, ai ajuns la limanul cel lin, lepădând greutatea trupului prin înfrânare, cuvioase Onufrie.

Cu dumnezeiască insuflare; îndumnezeindu-te, te-ai făcut înger pământesc, căci ai râvnit vieţuirii lui Ioan şi a lui Ilie, prea fericite Onufrie.

A Născătoarei

Ceea ce ai născut bucuria, dă-mi dezlegare păcatelor, mie celui ce mă chinuiesc de patimi, şi mă împiedic de greşeli, Preacurată.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşelilor…

Întărit fiind cu puterea Duhului, toată puterea vrăjmaşului o ai smerit, şi biruitor făcându-te, la Hristos purtător de cunună ai alergat.

Următor ai fost, cuvioase, verhovnicului Petru, pietrei credinţei, a căruia şi numirea ai avut, şi cu credinţa îmbelşugat te-ai îmbogăţit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiască nevoinţă te-ai nevoit părinte, şi credinţa cu cuvioşie ai păzit; şi dar ţi se păstrează ţie cununa bunei lucrări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dumnezeu în pântecele tău S-a sălăşluit, şi toată fiinţa omenească o a îndumnezeit, şi mulţimea cuvioşilor cu sfinţenie la Sine o a tras, Preacurată.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Credinţa lui Hristos ca o...

Lumină înţelegătoare şi cerească înlăuntru în inima ta primind, vas prea luminat te-ai arătat nestricatei Treimi, şi dar de tămăduiri ai primit, strigând: Aliluia.

Icos: O, lumină prea strălucită a dragostei! O, capul tuturor bunătăţilor! Care pururea umple Cetele cereşti, de veselie şi de dar, care locuieşti împreună cu Sfinţii Tăi, cu patriarhii, cu proorocii şi cu apostolii. Pentru ale cărora rugăciuni dăruieşte-ne şi nouă dar, ca împreună să cântăm Ție, Dumnezeule: Aliluia.

Sinaxar

În această lună, în ziua a doisprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Onufrie, egipteanul.

Stih: Şi peste porunca de a avea o haină ai făcut păşire,
Gol fiind părinte cu desăvârşire.
Întru această lună în a douăsprezecea zi,
Onufrie gol din viaţă se sfârşi.

Cuviosul acesta Onufrie a fost din Egipt, petrecând într-o viaţă de obşte, ce se afla în pustia numită Ermupol a Tiveilor şi auzind de pustnicească viaţă a lui Ilie şi a lui Ioan Mergătorul înainte, a ieşit din obşte şi locui în pustiu, nevăzând om nicidecum şaizeci de ani, pe care l-a aflat marele Pafnutie, când a mers în pustiul cel mai dinlăuntru, ca să ia binecuvântare de la sfinţii bărbaţi.

Căci umblând acesta şaptesprezece zile, şi sosind la locul acela, unde era Sfântul Onufrie şi mergând la dânsul îl ruga, ca să-i spună numele şi toată petrecerea vieţii sale. Pentru aceasta dar, Pafnutie înştiinţându-se de toate acestea din însuşi gura aceluia, povesti mai pe urmă monahilor celor ce se pustniceau, nu numai de acest dumnezeiesc Onufrie, ci şi de alţi cuvioşi, pe care i-a aflat umblând în pustie.

Fiindcă atunci s-a mutat prea cuviosul Onufrie către Domnul, când se afla Pafnutie acolo, care îşi împărţi rasa în două, şi cu una adică îi acoperi sfintele moaşte, că era gol, fiind acoperit numai cu părul său cel alb, iar cealaltă jumătate de rasă o opri, să se acopere pe sine.

Deci îngropă Pafnutie sfintele lui moaşte în locul acela, şi îndată căzu coliba sfântului, şi se uscă finicul ce era acolo sădit, şi secă şi apa.

Deci se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în mânăstirea Sfântului Alipie (Vezi mai pe larg viaţa acestuia la vieţile sfinţilor).

Tot în această zi pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Petru, cel ce în Sfântul munte al Atonului s-a pustnicit.

Stih: Şi ţie Petre dreapta Hristos întinzând ţi-a dat,
Ca celui ce din marea vieţii gol ai scăpat.

Acest fericit se afla cinstit cu lumească vrednicie a şcolarilor, şi luptându-se în război cu agarenii fu biruit. De care prinzându-se viu a fost pus la temniţa cea din Samara ferecat fiind cu grele lanţuri şi cu cătuşe. Iar de acolo peste nădejde scăpând prin mijlocirea Sfântului Nicolae făcătorul de minuni, tot prin a lui povăţuire s-a dus la Roma, unde îmbrăcat fiind cu schima îngerească, de către Papa cel de atunci, se rugă lui Dumnezeu cu dinadinsul, ca să fie povăţuit la oarecare loc liniştit, spre a petrece acolo rămăşiţa vieţii sale cu liniştea cea desăvârşită, precum aceasta se şi făgăduise Domnului.

Deci într-una din nopţi, vede fericitul pe prea curata Născătoare de Dumnezeu şi pe dumnezeiescul Nicolae, urmându-i ei, şi adeseori rugându-o şi zicând: Unde porunceşti, Stăpână, ca să-şi petreacă robul tău Petru rămăşiţa vieţii, precum s-a făgăduit?

Deci Apărătoarea lumii a răspuns: În muntele Athonului îmi este plăcere ca să rămână el. Căci pe acesta l-am ales spre moştenirea mea, şi pe cei ce scapă la el îi voi ocroti.

Deci deşteptându-se cuviosul, mărturisi darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu şi ale adevăratului ei rob Nicolae.

Pentru care s-a şi dus la sfinţitul munte al Athonului, şi cercetând pe toate cele de acolo, şi aflând o peşteră întunecoasă plină de târâtoare otrăvite, cu singură rugăciunea pe toate le-a izgonit de acolo, şi petrecea după aceea în acea peşteră, ca un fără de trup, nimic având cu sine, decât singur trupul său, şi hainele cu care era îmbrăcat, dar cu vreme şi acestea topindu-se, petrecea gol.

Deci hrana sa din început era ierburile care odrăsleau în preajma peşterii şi ghinda. Mai în urmă însă prin folosinţa Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrană cerească, aducându-se aceasta de înger la patruzeci de zile.

Deci cu această netrupească petrecere vieţuind fericitul pe pământ cincizeci şi trei de ani, şi multe ispite suferind, de la urâtorul de bine satana, şi decât toate mai presus făcându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat către el. pe care şi aflându-l un oarecare vânător, viu încă şi aproape de sfârşit fiind.

Şi luând cinstitele sale moaşte povăţuindu-se de Dumnezeu, le-a adus la mânăstirea numită a lui Clement, şi acolo a aşezat această comoară.

Iar de acolo luându-le oarecari monahi în vremea nopţii, şi intrând într-o corabie, plutind s-au pogorât la oarecare sat în preajma Traciei, numit Ficomon, şi acolo a rămas această mare şi necheltuită comoară, foarte bine fiind primită şi cinstită şi de episcopul şi de popor, izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credinţă se apropie de ea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei mucenițe Antonina.

Stih: Marea ca o cămară de Mire cu adevărat fiind.
Pe Antonina mireasa Domnului este ascunzând.

Aceasta era din cetatea Niceei celei din Bitinia, pe vremea lui Diocleţian şi a lui Maximian împăraţilor, şi a lui Priscilian guvernatorul, către care a fost adusă pentru mărturisirea în Hristos şi bătută cu toiege peste sâni, şi atunci adică a fost pusă în temniţă. Apoi iarăşi fiind scoasă, a fost spânzurată pe un lemn, şi i s-a ars coastele, şi întinsă fiind pe un grătar de fier înfocat, i s-a străpuns mâinile cu frigări de fier înfocate, din care mâini ieşea un miros ca de smirnă; asemenea străpungându-i-se şi gleznele cu țepuşe de fier înfocate, a fost dată iarăşi la închisoare, întru care lăsată fiind doi ani cu foarte rea pătimire iarăşi a fost scoasă, şi aruncată

în mare, după ce mai întâi i-a legat o piatră foarte mare şi grea de grumazi, şi iarăşi a scăpat la pământ nevătămată, apoi fiind prinsă şi aducându-se la guvernatorul, acela a poruncit să fie împroşcată cu pietre, şi mai în urmă să i se taie capul, şi aşa prin mucenicie şi-a primit cununa.

Tot în această zi pomenirea Sfântului Ioan, ostaşul şi a prea cuviosului Zinon şi a prea cuviosului Iulian, cel ce în Liva lui Dagat, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Zinon precum a nădăjduit, împreună cu Hristos viază,
Căci, după Scriptură, nădejdea nu ruşinează.

La Ioan

Stih: Ostaşul Ioan acum în Cer dănţuieşte,
Unde ceata îngerilor se sălăşluieşte.

La Iulian

Stih: Pe Iulian marele părinte este îngropând,
Plin de zile la mormânt ajungând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ogorându-ţi sufletul cu plugul rugăciunii părinte Onufrie, şi semănând înfrânarea, ai secerat spicul curăţiei, întru care petrecând, fericite, împreună cu îngerii strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Depărtatu-te-ai pe sineţi cuvioase de hrana cea lumească, şi vieţuind în pustietăţi, ai primit pâine cerească, căci aveai pe Hristos dătător de pâine, căruia cu veselie strigai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Taina cea dumnezeiască a naşterii tale Preacurată, minunează şi pe oameni şi pe îngeri; căci tu singură prea curată ai născut fără sămânţă pe Cuvântul, care S-a făcut trup pentru milostivire, prin care mântuindu-ne strigăm: Binecuvântată eşti, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu cuget întărit ridicând pe umeri Crucea, părinte, ai urmat Celui răstignit, ca un monah prea sfinţit, arzând patimile ca pe o materie, şi strigând prea fericite: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor; noştri.

Dumnezeiescul Cuvânt te-a descoperit pe tine, cela ce erai întru mulţi ani ascuns, ca pe o tainică comoară, Petre cuvioase, spre arătată primire a tuturor celor ce au întru ascuns întinăciuni de păcate, cuvioase, şi vederat s-a îmbogăţit câştigându-te pe tine arătat mijlocitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin unirea cu Hristos te-ai arătat tămâie bine mirositoare a bunătăţilor; şi din cinstitele tale moaşte izvorăşti mir prea cu bun miros, mişcând spre minune, pe cei ce le văd părinte cuvioase, căci în trup ai vieţuit viaţă îngerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea frumosul Cuvânt, aflându-te pe tine frumoasă şi bună între femei Preasfântă, S-a sălăşluit în prea sfânt pântecele tău sfinţind pe toate cetele cuvioşilor, care strigă: Binecuvântată eşti, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu lumina Duhului arătat luminându-ţi gândul, ca un luminător, prea fericite Onufrie, străluceşti razele privirilor, şi luminile tămăduirilor, la cei ce prea înalţă pe Hristos în veci.

Cu dumnezeiască putere cunoscându-te pururea puternic cuvioase, surpând semeţia dracilor, arătat ai supus firea dobitoacelor celor necuvântătoare, strigând: Pe Tine Hristoase, Te prea înălţăm în veci.

A Născătoarei

Ca un nor luminos, porţi în braţele tale Maică pe Soarele Hristos cel mai presus de dumnezei, prin care luminând întunericul patimilor sufletului meu, străluceşte-mă cu lumina nepătimirii, Născătoare de Dumnezeu.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

De fericirea cea dumnezeiască te-ai învrednicit cu adevărat, Petre de Dumnezeu cugetătorule, sărăcind de voie şi petrecând cu tânguire înţelepte şi blând făcându-te, şi moştenind pământul celor blânzi.

Privighetor cuget având, ai adormit năvălirile patimilor, şi dormitând acum somnul cel datornic, împreună cu toţi drepţii, prea fericite, te-ai arătat neadormit mijlocitor, pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Luptându-te cu gerul şi cu arsura înţelepte, arătat ai pierdut îngheţul dracilor cu căldura Duhului, şi patimile trupeşti le-ai omorât, strălucind cu lumina nepătimirii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În muntele Atonului locuind, Petre de Dumnezeu cugetătorule, precum oarecând în muntele Carmelului Ilie Tezviteanul, întru linişte pe Dumnezeu căutându-L, vrednicule de laudă, şi de vederea Lui pe cât a fost cu putinţă te-ai învrednicit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Având cuget trândav, şi suflet îngreuiat de îndulcirile vieţii, la tine năzuiesc, Născătoare de Dumnezeu, curată, strigând ţie: Ridică-mă, mântuieşte-mă pe mine, cel deznădăjduit şi osândit.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Onufrie

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare în stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Cu focul dragostei lui Dumnezeu ai ars desfătările trupului, şi împodobindu-ţi sufletul, ca o stea ai strălucit în pustiu, arătat luminând toată lumea, cu razele vieţii tale, şi cu lumina tămăduirilor, părinte.

Cu totul fiind unit cu Dumnezeu prin dragoste, te-ai făcut părtaş Împărăţiei Lui, şi ai primit desfătarea, şi pârâul vieţii, şi ceata celor ce prăznuiesc şi bucuria cea neîmbătrânită, de trei ori fericite Onufrie.

Cu ostenelile sihăstriei, şi prin sudoarea trudelor tale, având pe Dumnezeu bine îmblânzit, îmblânzeşte-ni-L acum nouă pe El tuturor, celor ce te lăudăm, mântuindu-ne de primejdii şi de patimi şi de nevoi, înţelepte Onufrie pururea pomenite.

A Născătoarei

Avându-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, ca pe o singură părtinire şi putere, şi zid şi turn întărit, biruiesc năvălirile vrăjmaşilor, şi înecările patimilor. Căci la tine mi-am pus nădejdile totdeauna, care singură mă mântuieşti pe mine de stricăciune.

Alt Canon, al Sfântului Petru

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu...

Hristos Dumnezeu îmbrăcându-te pe tine cu putere şi cu tărie, te-a împuternicit ca să biruieşti meşteşugirile dracilor, prea fericite, ca cel ce L-ai iubit pe El din toată inima şi sufletul. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Arătatu-te-ai în casa Domnului, ca un măslin de Dumnezeu cugetătorule, cu untul-delemn al ostenelilor tale, veselind feţele noastre, celor ce săvârşim această a ta mărită şi dumnezeiască prăznuire, frumuseţea monahilor, vârful cuvioşilor.

Moaştele tale pururea pomenite Petre, izvorăsc cu strălucire mir bine mirositor şi veselitor, bine miresmând pe cei credincioşi, căci bună mireasmă simţită lui Dumnezeu, şi vieţuind şi după moarte te-ai arătat. Pentru aceasta după vrednicie te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vas sfinţit al Domnului Dumnezeului nostru, vorbitorule împreună cu mucenicii, cu apostolii, cu proorocii şi cu îngerii, roagă-te pentru toţi cei ce cu credinţă te cinstim pe pământ, ca toţi să aflăm iertare de greşeli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fie-ţi milă Doamne de mine, fie-ţi milă, când vei vrea să mă judeci, şi să nu mă osândeşti la foc, nici cu mânia Ta să mă mustri pe mine, Te roagă pe Tine Fecioara ceea ce Te-a purtat în pântece, Hristoase, adunarea apostolilor şi a cuvioşilor.

Irmosul: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare în stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Cetele îngerilor s-au spăimântat de nevoinţele tale, care în pustie le-ai săvârşit, părinte Onufrie de Dumnezeu purtătorule, căci şaizeci şi trei de ani te-ai nevoit; Şi acum prea fericite cuvioase, împreună cu Hristos împărăţeşti în vecii cei nesfârşiţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *asemenea*

Pe cel de un nume cu verhovnicul Petru, lauda sihaştrilor şi mărirea cuvioşilor, pe stâlpul cel ceresc, floarea Atonului, toţi cu mare glas prin cântări să-l lăudăm după datorie, ca pe cel ce se roagă pentru noi toţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului sau a Născătoarei

Noi întru tine ne lăudăm Născătoare de Dumnezeu, şi către Dumnezeu te avem părtinire, întinde-ţi mâna ta cea nebiruită, şi sfărâmă pe vrăjmaşii noştri, trimite robilor tăi ajutor de la Cel Sfânt.

La Laude

Stihirile, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte cugetătorule de Dumnezeu Onufrie; făcându-te râvnitor lui Ilie întru Duhul, te-ai mutat de la tulburarea lumii, lepădându-te de poftele trupului, şi vieţuind în pustiu cu bucurie, ţi-ai într-armat sufletul către Cer, unde-ţi este vieţuirea ta, fericite. *(de două ori)*

Cuvioase părinte Onufrie; având suflet sfinţit, cu cuget dumnezeiesc ai suferit supărări, fiind întărit de dumnezeiasca credinţă, şi prin dragoste unindu-te cu Dumnezeu, te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi, înfrumuseţându-te cu strălucirile bunătăţilor; pentru aceasta cu bucurie prăznuim pomenirea ta.

Petre şi dumnezeiescule Onufrie; primind de la Cer darurile cele mai presus de gând, cu bună credinţă le-aţi împărţit, celor ce poftesc cunoştinţele sihăstriei voastre, de trei ori fericiţilor, şi intrând înlăuntrul cămării celei de Mire, aţi auzit glasul celor bine cinstitori, unde acum cu bucurie înconjuraţi Scaunul Împăratului tuturor, vrednicilor de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Căutat-aţi purtătorilor de Dumnezeu, a vedea veselia Domnului, şi aţi poftit să vorbiţi singuri numai cu Dânsul. Pentru aceea fugind, aţi părăsit lumea, petrecând prin pustietăţi şi prin munţi, şi fiind îmbrăcaţi cu Hristos, nu purtați grijă de haină, cumpărându-vă vouă haina nestricăciunii, cu care aţi intrat în cămara cea de Mire la Cer, veselindu-vă în veci, cuvioşilor părinţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului

Iar de va fi în post, a Născătoarei: Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Stihoavna praznicului sau din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al sfântului, glasul al 6-lea*

Pe cel după chip păzindu-l nevătămat, mintea stăpân peste patimile cele păgubitoare pustniceşte punându-ţi, spre Cel după asemănare, cât este după putinţă te-ai suit. Că bărbăteşte firea silindu-ţi, te-ai nevoit pe cel mai rău a-l supune celui mai bun, şi pe trup a-l face rob duhului. Pentru aceasta călugărilor te-ai arătat mai mare, cetăţean pustiei, celor ce bine călătoresc povăţuitor, îndreptător de faptă bună prea adevărat. Şi acum în ceruri, oglinzile dezlegându-se, fericite, curat vezi Sfânta Treime, rugându-te fără de mijlocire pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste, te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, a praznicului sau a Născătoarei

Podobie: A treia zi ai înviat.

Pocăinţă nu ţi-ai agonisit nepocăite suflete, ce te zăboveşti? Tăierea morţii şi sfârşitul se apropie, sosit-a ca un fur. La Născătoarea de Dumnezeu aleargă căzând.

A Crucii, a Născătoarei

Privindu-Te pe Tine, Preacurata, pironit pe lemn, striga: O, Fiul meu şi Dumnezeule! Ce este această prea slăvită a Ta şi străină auzire? Care o suferi pentru multa milostivire.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Onufrie cel mare

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Onufrie cel mare (12 iunie):

https://www.academia.edu/103345303/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Onufrie_cel_mare_12_iunie_

https://archive.org/details/canon-sf.-onufrie

***

Canon de rugăciune la Sfântul cuvios Onufrie cel mare - 12 iunie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=u2GcdNUBkBs

***

Troparul Sfântului cuvios Onufrie cel mare, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

&&&

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoare să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând slava cea nestatornică a lumii şi cu totul sălăşluind întru tine pe Hristos, mărite, după vrednicie ai dobândit bucuria Lui, pururea pomenite Onufrie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cugetând în Legea lui Hristos, mărite, prin virtuţi te-ai arătat pom al vieţii plin de rod, punând înainte prin isprăvile tale harul tămăduirilor celor dumnezeieşti.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Casă a înţelepciunii ai fost cunoscută, Preacurată, căci din curate sângiurile tale luând Dumnezeu Trup şi răbdând Cruce, ne-a împărtăşit pe noi cu nepătimirea.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Te-ai plecat jugului lui Hristos, Sfinte Onufrie, dorind să vorbeşti cu El în pustiuri neumblate şi să te îndulceşti de frumuseţea cea dumnezeiască a slavei Lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te pe sine cu lumina cunoştinţei, după ce ai risipit norul patimilor în lespezile inimii tale, ai primit legea nepătimirii, părinte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu picătura rugăciunii tale prin milostivire, stinge văpaia sufletului meu, Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, adăpându-mă cu izvorul milostivirii.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tot timpul fiind întărit de Hristos, ai risipit întreitele valuri ale demonilor ca o spumă, părinte Onufrie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un nebiruit răbdând cu tărie în călduri şi în geruri, ai stricat luptele demonilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Răutatea sufletului meu depărtând-o cu strălucirea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, împreunează-mă pe mine cu mântuirea.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul jertfindu-ţi gândul Celui ce pentru noi a suferit moartea pe cruce, după vrednicie te-ai făcut părtaş şi împreună moştenitor slavei Lui.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te pe sine locaş cu totul luminos de virtuţi, cuvioase, lămurit străluceşti cu razele luminoase ale dumnezeieştilor minuni, prea fericite Onufrie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născătoare de Dumnezeu, prea curată, ceea ce ai născut pe Dătătorul de bine Hristos, tămăduieşte-mă, Fecioară, cu milostivirea ta pe mine, care sunt cutremurat acum de întreitele şi viclenele valuri ale patimilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptându-te cu vânturile Duhului, ai ajuns la limanul cel lin, lepădând greutatea trupului prin înfrânare, cuvioase Onufrie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiască însuflare îndumnezeindu-te, te-ai făcut înger pământesc, căci ai râvnit vieţuirii lui Ioan şi a lui Ilie, prea fericite Onufrie.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut Bucuria, dă-mi dezlegare de păcate mie celui ce sunt chinuit de patimi şi mă împiedic în greşeli, Preacurată.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Stea luminoasă te-ai arătat călugărilor, precum raza noaptea luminează marginilor, aşa părinte, ai strălucit întru pustnicie ca soarele. Pentru aceasta, Sfinte Onufrie, nu înceta să te rogi pentru noi toţi.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Credinţa lui Hristos...

Lumină înţelegătoare şi cerească înlăuntrul în inima ta primind, vas prea luminat te-ai arătat nestricatei Treimi şi har de tămăduiri ai primit, strigând: Aliluia.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ogorându-ţi sufletul cu plugul rugăciunii, Sfinte părinte Onufrie şi semănând înfrânarea, ai secerat spicul curăţiei, în care petrecând, fericite, împreună cu îngerii strigai: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Depărtatu-te-ai pe sine, cuvioase părinte Onufrie, de hrana cea lumească şi vieţuind în pustietăţi, ai primit pâine cerească, căci aveai pe Hristos, dătător de pâine, căruia cu veselie strigai: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Taina cea dumnezeiască a naşterii tale, Preacurată, minunează şi pe oameni şi pe îngeri; căci tu singură, prea curată, ai născut fără sământă pe Cuvântul, care S-a făcut trup pentru milostivire, prin carele mântuindu-ne strigăm: Binecuvântată eşti ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, carele S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu lumina Duhului lămurit luminându-ţi gândul, ca un luminător, prea fericite Onufrie, străluceşti razele privirilor şi luminile tămăduirilor, pentru cei ce prea înalţă pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiască putere cunoscându-te pururea puternic, cuvioase, surpând semeţia demonilor, lămurit ai supus firea dobitoacelor celor necuvântătoare, strigând: pe Tine, Hristoase, Te prea înălţăm în veci.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca un nor luminos, porţi în braţele tale Maică pe Soarele Hristos, cel mai presus de dumnezei, prin care luminând întunericul patimilor sufletului meu, fă-mă să strălucesc cu lumina nepătimirii, Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, carele S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu focul dragostei lui Dumnezeu ai ars desfătările trupului şi împodobindu-ţi sufletul, ca o stea ai strălucit în pustiu, lămurit luminând toată lumea cu razele vieţii tale şi cu lumina tămăduirilor, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul fiind unit cu Dumnezeu prin dragoste, te-ai făcut părtaş împărăţiei Lui şi ai primit desfătarea şi pârâul vieţii şi ceata celor ce prăznuiesc şi bucuria cea neîmbătrânitoare, de trei ori fericite părinte Onufrie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Onufrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ostenelile sihăstriei şi prin sudoarea trudelor tale având pe Dumnezeu bine îmblânzit, îmblânzeşte-ni-L acum pentru noi toţi, care te lăudăm, izbăvindu-ne de primejdii şi de patimi şi de nevoi, înţelepte părinte Onufrie, pururea pomenite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Având-te pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ca pe o singură părtinire şi putere şi zid şi turn întărit, biruiesc năvălirile vrăjmaşilor şi înecările patimilor. Căci mi-am pus nădejdile totdeauna în tine, care singură mă izbăveşti pe mine de stricăciune.

Irmosul: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare în stricăciune, din

Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Depărtatu-te-ai, cuvioase şi în pustiuri lămurit ai petrecut pururea, aşteptând pe Domnul să te mântuiască de rele. Pentru aceea bine plăcând Stăpânului, prea fericite, ai primit Împărăţia Cerului cea neîmbătrânitoare, în care acum petrecând, aduţi aminte de cei ce te cinstesc pe tine.

Iar de va fi Post:

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Povăţuieşte-ne la calea pocăinţei pe noi cei ce ne abatem pururea la calea răutăţilor şi mâniem pe Preabunul Dumnezeu, ceea ce eşti neispitită de nuntă, Binecuvântată Marie, scăparea oamenilor celor deznădăjduiţi, locaşul lui Dumnezeu.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea prea curată, mort pe Cruce întins, striga: Fiul meu, cel ce eşti împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această de negrăit a Ta rânduială, prin care ai mântuit înţeleapta zidire a mâinilor Tale celor prea curate.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Petru atonitul

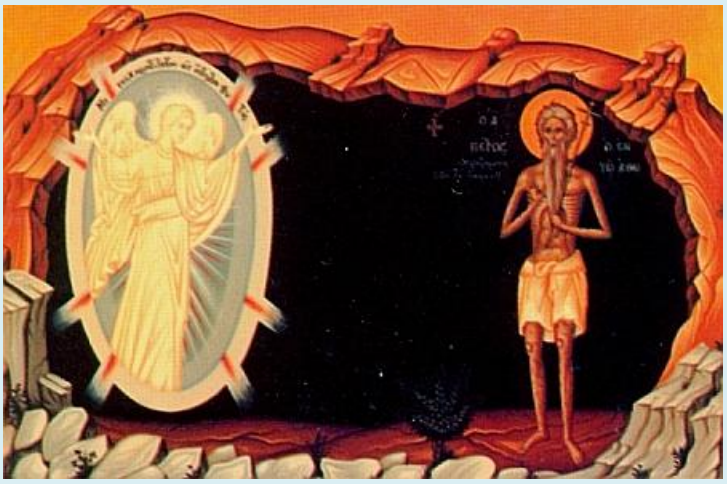

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Petru atonitul (12 iunie):

https://www.academia.edu/103349593/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Petru_atonitul_12_iunie_

https://archive.org/details/canon-sf.-petru

***

Canon de rugăciune la Sfântul cuvios Petru Atonitul - 12 iunie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=POZgUT9PuBI&t=6s

***

Troparul Sfântului cuvios Petru atonitul, glasul al 4-lea: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

&&&

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 2-lea

Irmos: Veniţi popoare să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alt nou Petru, Biserica astăzi ne pune nouă înainte, strălucind cugetele noastre cu dumnezeiască pomenirea ta, părinte prea fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De stricăciunea patimilor curăţindu-ţi ochii minţii, cuvioase, lămurit ai văzut ne-asemănata frumuseţe a împăratului Hristos, cel ce te-a mărit pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind întru tine, prea fericite, neînserarea Dumnezeirii celei în Trei Sori, te-a făcut lumină şi încăpere curată a dumnezeiştilor daruri, părinte de Dumnezeu înţe-lepţite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce pentru noi din tine, Fecioară, S-a îmbrăcat cu omenirea prin covârşirea bunătăţii, a prea slăvit cetele cuvioşilor, cele ce L-au iubit pe EL.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorându-ţi pe pământ mădularele, cuvioase, prin îndumnezeitele cugetări ţi-ai înviețuit sufletul tău şi ai câştigat viaţa veşnică şi strălucirea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca cel ce bine ai vieţuit, te-ai împreunat, prea fericite, cu cetele cele de sus petre-când în linişte şi în dumnezeiasca frumuseţe strălucind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În munţi, înţelepte, ascunzându-te, te-ai depărtat de adunarea cu oamenii şi toată mintea ţi-ai într-aripat spre cereştile frumuseţi, veselindu-te.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cunoscându-te pe tine, Fecioară, palat vesel al Fiinţei celei de negrăit, după datorie te mărim, cei ce ne-am mântuit prin naşterea ta, prea curată.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În munţi şi în peşteri, înţelepte, petrecând şi dumnezeieşti suişuri în inimă punând, toate izbucnirile patimilor le-ai uscat cu dumnezeiescul har.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De arcurile demonilor şi de săgeţi şi de curse cu desăvârşire ai scăpat, fiind acoperit cu pavăza credinţei, cuvioase şi cu frica Domnului fiind păzit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând zdrobit sub picioarele tale pe vicleanul şi vrednicul de râs balaur, pe cel ce cu cruzime se îngâmfa, părinte Petre, prea fericite, slavă Domnului înălţăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născându-Se Domnul dintru tine, Doamnă cu totul fără prihană, a mântuit lumea de stăpania vrăjmaşului şi a mărit pe toţi cuvioşii, ca pe cei ce L-au iubit pe El.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor Domnul, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suindu-te în muntele cinstitelor porunci ca Moise, cuvioase, lămurit ai văzut pe Dumnezeu, pe cât ţi-a fost în putinţă şi luminându-ţi-se toate simţirile sufletului, te-ai mărit foarte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înfrumuseţându-te pururea, înţelepte, prin dumnezeieştile plecări, de toată patima ai rămas neîmpărtăşit, părinte şi prin cuvioşie te-ai îmbrăcat cu nepătimirea ca şi cu o porfiră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ascunse fiind moaştele tale, înţelepte, mai mulţi ani, s-au arătat spre luminarea noastră, izvorându-ne râuri de vindecări şi mirurile harului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, frumuseţea lui Iacov, cu prea sfinţite glasuri te cântăm, căci ai născut în lume trupeşte Lumina cea din Lumină, care luminează adunarea cuvioşilor.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărit fiind cu puterea Duhului, toată puterea vrăjmaşului o ai smerit şi biruitor fâcându-te, la Hristos purtător de cunună ai alergat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Următor ai fost, cuvioase, verhovnicului Petru, pietrei credinţei, al cărui şi nume ai purtat şi cu credinţa îmbelşugat te-ai îmbogăţit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dumnezeiască nevoinţă te-ai nevoit, părinte şi credinţa cu cuvioşie ai păzit. Şi dar ţi se păstrează ţie cununa bunei lucrări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Dumnezeu în pântecele tău S-a sălăşluit şi toată fiinţa omenească o a îndumnezeit şi mulţimea cuvioşilor cu sfinţenie la Sine o a tras, Preacurată.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat: din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Depărtându-te pe sine de însoţirea cu oamenii, ai locuit în crăpăturile pietrelor şi în peşteri, pentru dorul cel după Dumnezeu şi pentru dragostea Domnului tău, părinte Petre, de la care ai câştigat cunună. Roagă-te neîncetat să ne mântuim noi.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Credinţa lui Hristos...

Lumină înţelegătoare şi cerească înlăuntrul în inima ta primind, vas prea luminat te-ai arătat nestricatei Treimi şi har de tămăduiri ai primit, strigând: Aliluia.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira fiind cinstit, cei trei tineri au defăimat porunca cea fără de Dumnezeu şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget întărit ridicând pe umeri crucea, părinte, ai urmat Celui Răstignit, ca un monah prea sfinţit, arzând patimile ca pe o materie şi strigând, prea fericite: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiescul Cuvânt te-a descoperit pe tine, cel ce erai de mulţi ani ascuns ca pe o tainică comoară, Petre, cuvioase, spre luminată primire de către toţi cei ce au în ascuns întinăciuni de păcate, cuvioase şi care învederat s-au îmbogăţit câştigându-te pe tine mijlocitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin unirea cu Hristos te-ai arătat tămâie bine mirositoare a bunătăţilor. Şi din cinstitele tale moaşte izvorăşti mir cu prea bun miros, mişcând spre minune pe cei ce le văd, părinte cuvioase, căci în trup ai vieţuit viaţă îngerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prea frumosul Cuvânt, aflându-te pe tine frumoasă şi bună între femei, Preasfântă, S-a sălăşluit în prea sfânt pântecele tău, sfinţind pe toate cetele cuvioşilor, care strigă: Binecuvântată eşti Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, carele S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De fericirea cea dumnezeiască te-ai învrednicit cu adevărat, Petre de Dumnezeu cugetătorule, sărăcind de bunăvoie şi petrecând cu tânguire, înţelepte şi blând făcându-te, moşteneşti pământul celor blânzi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Privighetor cuget având, ai adormit năvălirile patimilor şi dormitând acum somnul cel datornic împreună cu toţi drepţii, prea fericite, te-ai arătat neadormit mijlocitor pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptându-te cu gerul şi cu arsura, înţelepte, lămurit ai pierdut îngheţul demonilor cu căldura Duhului şi patimile trupeşti le-ai omorât, strălucind cu lumina nepătimirii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

În muntele Atosului locuind, Petre de Dumnezeu cugetătorule, precum oarecând în muntele Carmelului Ilie Tezviteanul în linişte pe Dumnezeu căutându-L, vrednicule de laudă, te-ai învrednicit şi de vederea Lui pe cât a fost cu putinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Având cuget trândav şi suflet îngreuiat de îndulcirile vieţii, la tine năzuiesc, Născătoare de Dumnezeu, curată, strigând ţie: ridică-mă, izbăveşte-mă pe mine cel deznădăjduit şi osândit.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos Dumnezeu îmbrăcându-te pe tine cu putere şi cu tărie, te-a împuternicit ca să biruieşti meşteşugirile demonilor, prea fericite, ca cel ce L-ai iubit pe El din toată inima şi din tot sufletul. Pentru aceasta cu credinţă şi cu dragoste te fericim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai în casa Domnului ca un măslin, de Dumnezeu cugetătorule, cu untdelemnul ostenelilor tale veselind feţele noastre, ale celor ce săvârşim această mărită şi dumnezeiască prăznuire a ta, frumuseţea monahilor, vârful cuvioşilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Petru, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Moaştele tale, pururea pomenite Petre, izvorăsc cu strălucire bine înmiresmând pe cei credincioşi, căci, te-ai arătat bună mireasmă simţită lui Dumnezeu şi în viaţă şi după moarte. Pentru aceasta după vrednicie te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vas sfinţit al Domnului Dumnezeului nostru, vorbitorule împreună cu mucenicii, cu apostolii, cu proorocii şi cu îngerii, roagă-te pentru toţi cei ce cu credinţă te cinstim pe pământ, ca toţi să aflăm iertare de greşeli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fie-ţi milă, Doamne, de mine, fie-ţi milă când vei vrea să mă judeci şi să nu mă osândeşti la foc, nici cu mânia Ta să mă mustri pe mine, Te roagă pe Tine Hristoase, Fecioara, care Te-a purtat în pântece, adunarea apostolilor şi a cuvioşilor.

Irmos: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare în stricăciune, din Sfânta Fecioară în chip de negrăit Întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sedealna, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Prin omorârea trupului ai îngropat toată tulburarea patimilor, sfinţite Petre şi viaţă fără de sfârşit după moarte ai luat. Pentru aceasta astăzi, Biserica lui Hristos prăznuieşte vrednică de laudă pomenirea ta, cel ce eşti podoaba cuvioşilor.

Iar de va fi Post:

Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Povăţuieşte-ne la calea pocăinţei pe noi cei ce ne abatem pururea la calea răutăţilor şi mâniem pe Preabunul Dumnezeu, ceea ce eşti neispitită de nuntă, binecuvântată Marie, scăparea oamenilor celor deznădăjduiţi, locaşul lui Dumnezeu.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea prea curată, mort pe Cruce întins, striga: Fiul meu, cel ce eşti împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, ce este această de negrăit a Ta rânduială, prin care ai mântuit înţeleaptă zidire a mâinilor Tale celor prea curate.

Acatistul Sfântului Onufrie cel mare

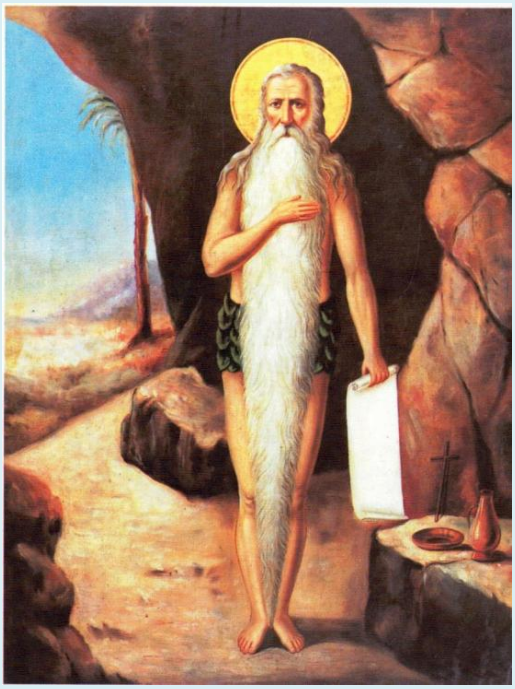

Acatistul Sfântului Onufrie cel mare (s.v. 12 iunie / s.n. 25 iunie):

https://www.academia.edu/43333233/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_Onufrie_cel_mare_12_iunie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-onufrie

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-sf-onufrie/249654774

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Celui care din fragedă pruncie a iubit pe Hristos şi I-a slujit cu credinţă, să-i aducem laude şi cântări duhovniceşti că acesta biruind pe vrăjmaşi s-a suit la Hristos, cel ce i-a dăruit dar dumnezeiesc spre a dobândi darul cel veşnic şi să-l slăvim cântându-i: ***Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!***

Icosul 1

Văzând darul lui Dumnezeu care era cu tine din pântecele maicii tale şi minunile care s-au săvârşit cu tine în pruncie, nu putem să nu te lăudăm astfel:
Bucură-te, cel ce te-ai născut din rugăciunile părinţilor tăi;
Bucură-te, că încă fiind în faşă ai fost dăruit de părinţii tăi la mănăstire;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de căprioară până la vârsta de trei ani;
Bucură-te, că te-ai arătat milostiv încă din fragedă pruncie;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de Hristos care se afla în sfânta icoană;
Bucură-te, cel ce ai primit dar de la Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai arătat făcător de minuni fiind încă prunc;

Bucură-te, lumină dăruită mănăstirii de Luminătorul celor din întuneric;
Bucură-te, luceafăr aducător de bucurii;
Bucură-te, minune dumnezeiască;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, iubitorule de cele sfinte,
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 2-lea

Fiind încă tânăr la vârstă şi nevinovat, te-ai arătat mai mare în virtutea nerăutăţii, deoarece Însuşi Hristos cu mâinile Sale te-a hrănit când I-ai cerut, iar credincioşii stau înaintea icoanei tale cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Plin de milostivire te-ai arătat căci pâinea pe care o primeai pentru tine o dădeai lui Hristos lipsindu-te pe tine de hrană, iar noi, văzând unele ca acestea te lăudăm zicând:
Bucură-te, că Cel pe care tu L-ai hrănit de multe ori, pâine ţi-a dat când I-ai cerut;
Bucură-te, că din acea pâine s-au hrănit şi ceilalţi monahi;
Bucură-te, că ei au fost cuprinşi de uimire văzând minunea care s-a făcut prin tine;
Bucură-te, că ai crescut în ascultare şi supunere;
Bucură-te, căci cu înfrânarea şi postul ai supus chiar şi pe demoni;
Bucură-te, dar dumnezeiesc dăruit nouă celor credincioşi de către Dumnezeu;
Bucură-te, că ai fost păzit de Dumnezeu, care te-a întărit spre o luptă ca aceasta;
Bucură-te, că te-ai arătat stăpân peste patimi;
Bucură-te, cel ce ai stricat cursele demonilor cele amăgitoare;
Bucură-te, că te-ai înălţat deasupra firii omeneşti prin multă osteneală;
Bucură-te, iubitorule de Dumnezeu şi al semenilor tăi;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 3-lea

Mergând cuviosul Pafnutie în pustie spre a căuta pe cei ce se nevoiesc acolo, te-a aflat pe tine sfinte şi bucurându-se a cântat lui Dumnezeu, celui ce te-a descoperit lui: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Atât de mult te-a iubit pe tine Domnul cuvioase, încât aveai în fiecare lună a anului drept hrană fructe de finic şi un izvor cu apă limpede şi bună, iar în loc de îmbrăcăminte ţi-a crescut părul care te ferea de ger şi arşiţă, pentru aceasta noi îţi cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a răsplătit ţie şi în această viaţă şi în cealaltă ostenelile tale;
Bucură-te, copac înfrunzit sub care adumbresc cei credincioşi;
Bucură-te, om ceresc care ai ajuns firea îngerilor;
Bucură-te, că ai avut atâta tărie că nu ai părăsit pustia, cu toate ispitele ce veneau de la diavol;
Bucură-te, că binecuvântarea lui Dumnezeu nu te-a părăsit;
Bucură-te, că ţi-a fost îndreptar în viaţa monahicească;
Bucură-te, că faptele tale au întrecut mintea omenească;
Bucură-te, că te-ai izbăvit din ghearele lupului celui înţelegător;
Bucură-te, că eşti hrănitorul celor flămânzi;
Bucură-te, odihnă celor osteniţi;
Bucură-te, părinte milostiv şi iubitor de fii;
Bucură-te, cel ce ai fost un al doilea Ilie în vitejia faptelor împotriva răului;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 4-lea

Avându-te pe tine sprijin tare părinte, ne bucurăm noi păcătoşii şi cu dragoste te slăvim cu cântări şi rugăciuni prin care îţi cerem să nu ne laşi pe noi, cei care cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Multe au fost luptele tale părinte împotriva demonilor care te chinuiau cu tot felul de ispite, vrând cu tot dinadinsul să-ţi surpe ostenelile tale cel bine plăcute înaintea lui Dumnezeu, dar tu i-ai biruit cu darul lui Hristos care era cu tine, iar noi zicem către tine unele ca acestea:
Bucură-te, că semnul Sfintei Cruci te-a păzit nevătămat de năvălirile diavolilor;
Bucură-te, că rugăciunea ţi-a fost ca un toiag de foc împotriva lor,
Bucură-te, că ai fost păzit de îngerul Domnului;
Bucură-te, păzitorul curăţiei sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, că te-ai asemănat heruvimilor şi serafimilor în cântarea cea către Dumnezeu;
Bucură-te, că diavolii nu pot să stea împotriva ta;
Bucură-te, că i-ai surpat pe ei cu toate meşteşugirile lor;
Bucură-te, cel ce eşti ajutor nou celor credincioşi;
Bucură-te, că nu te întorci de la cei ce se roagă ţie;
Bucură-te, minune mult slăvită de îngeri;
Bucură-te, părinte minunat al monahilor;
Bucură-te, că ispitele demonilor nu te-au înspăimântat;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 5-lea

Poruncile lui Dumnezeu păzindu-le, ai ajuns la lumina cea veşnică a Împărăţiei celei cereşti unde cu toţi cuvioşii cânţi lui Dumnezeu care te-a învrednicit de aceasta: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Dorind după viaţa cea desăvârşită, ai fost călăuzit în pustie de îngerul tău, cel ce de la naştere te însoţea pe tine, şi te-a dus până la peştera acelui bătrân care te-a dus la locul mai înainte pregătit ţie de Dumnezeu, iar noi văzând purtarea de grijă a Lui pe care o avea pentru tine, îţi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, că sufletul tău ardea de dorirea după Dumnezeu;
Bucură-te, că şi acel bătrân a cunoscut aceasta;
Bucură-te, că te-a învăţat toate rânduielile pustniceşti;
Bucură-te, că le-ai deprins pe ele repede spre zidirea ta;
Bucură-te, că ai vieţuit singur într-un loc deosebit;
Bucură-te, că în ţarina din sufletul tău a încolţit repede rodul ascultării;
Bucură-te, că floarea curăţiei ai păstrat-o neveştejită până la moarte;
Bucură-te, că toate le-ai făcut spre slava lui Dumnezeu;
Bucură-te, că roua rugăciunilor tale ţi-a fost ţie izvor al inimii curate;
Bucură-te, cel ce niciodată nu te-ai lenevit în săvârşirea lucrurilor bune;
Bucură-te, că dragostea pentru Ziditorul tău nu s-a stins niciodată;
Bucură-te, că ai fost slugă credincioasă Domnului;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 6-lea

După ce ai suferit multă vreme de sete şi foame ai fost hrănit de îngerul Domnului cu pâine caldă şi albă timp de treizeci de ani, apoi cu finice şi apă curată de izvor, arătându-se prin aceasta purtarea de grijă a lui Dumnezeu, căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Multă tărie ai arătat cuvioase în răbdarea ispitelor diavoleşti, căci nu ai contenit până nu ţi-ai supus cu totul patimile cele stricăcioase de suflet care te încercau la tot pasul pentru a te surpa, iar noi te lăudăm pentru viteja luptelor tale zicându-ţi unele ca acestea:
Bucură-te, că ai socotit a fi primejdios un lucru ca acesta;
Bucură-te, cel ce ai învăţat că se cade omului a face în taină faptele bune;
Bucură-te, că după îndelunga răbdare ai fost mângâiat de Dumnezeu, căruia Îi slujeai;

Bucură-te, că deşi erai chinuit de frig şi de arşiţă, nu te-ai întors înapoi de la a ta nevoinţă;
Bucură-te, că te-ai încrezut în singurul Dumnezeu, cel ce te-a ocrotit pe tine;
Bucură-te, că dragostea ta pentru Hristos a biruit tot răul ce venea asupra ta;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de a fi împărtăşit de îngerul Domnului;
Bucură-te, că timp de treizeci de ani nu ai văzut faţă de om;
Bucură-te, că cuviosul Pafnutie s-a umplut de o mare bucurie la vederea feţei tale;
Bucură-te, că te-ai asemănat Sfântului Ioan Botezătorul în vieţuirea cea după Dumnezeu;
Bucură-te, că ai înmulţit talantul cel dat ţie de Dumnezeu;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 7-lea

Cerându-ţi cuviosul Pafnutie să petreacă în locul acela după mutarea ta, nu i-ai dat voie, ci i-ai spus că întorcându-se la locul său, să vestească acele minuni tuturor, iar noi auzind astfel de cuvinte pline de înţelepciune, cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

După îndelunga vorbire făcându-se seara, ai plecat la peşteră împreună cu cuviosul Pafnutie, care s-a minunat de locul acela atât de frumos, iar noi aflând unele ca acestea nu putem să nu te lăudăm zicându-ţi:
Bucură-te, cel ce între cei bine plăcuţi lui Dumnezeu te-ai numărat;
Bucură-te, că ai fost împodobit de darul înainte vederii;
Bucură-te, că ai proorocit mai înainte mutarea ta către Domnul;
Bucură-te, că după cântarea Utreniei faţa ta a strălucit ca lumina;
Bucură-te, că văzând pe cuviosul Pafnutie înspăimântat i-ai zis să nu se teamă;
Bucură-te, că i-ai poruncit lui să-ţi îngroape trupul;
Bucură-te, că în acea zi te-ai mutat din viaţa aceasta vremelnică;
Bucură-te, că ai cunoscut ceasul sfârşitului tău;
Bucură-te, că împreună cu sfinţii îngeri petreci;
Bucură-te, că slăveşti pe Dumnezeu cu cetele monahilor;
Bucură-te, că acum cerul îţi este casă pentru veşnicie;
Bucură-te, cel ce ţi-ai gătit locaş care nu se surpă niciodată;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 8-lea

Dumnezeiescul dar te-a luminat spre a călătorii pe calea cea strâmtă şi cu osteneli, căci ai izbutit prin grele încercări să plineşti rânduiala cea după Dumnezeu a monahilor celor cuvioşi. Şi acum aflându-te în mijlocul îngerilor şi a sfinţilor, roagă-te

pentru noi păcătoşii ca să ne învrednicim împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Viaţa ta cea plină de lumină dătătoare de bucurie ne-a îndemnat să cădem înaintea icoanei tale şi să-ţi cântăm laude ca acestea:
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, că te-ai găsit vrednic de Dânsul;
Bucură-te, că te-a ales spre a-I sluji Lui pentru totdeauna;
Bucură-te, că locuieşti în corturile cuvioşilor;
Bucură-te, că îngerii s-au bucurat de venirea ta la ceruri;
Bucură-te, căci cu cântări prea frumoase te-au dus la Domnul;
Bucură-te, că diavolii nu au putut să împiedice suirea ta la locaşurile cele veşnice;
Bucură-te, că te-ai înfăţişat înaintea lui Dumnezeu curat şi fără prihană;
Bucură-te, că inima ta a fost locaş al Duhului Sfânt încă din pruncie;
Bucură-te, că fără cârtire ai slujit cu dragoste Ziditorului tău;
Bucură-te, că ai făgăduit cuviosului Pafnutie că vă veţi vedea în ceruri;
Bucură-te, că moştenitor prea ales al Raiului te-ai arătat;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 9-lea

După sfârşitul tău cuvioase părinte peştera s-a surpat şi finicul a căzut la pământ uscându-se, iar noi auzind astfel de minuni, cântăm lui Dumnezeu cu frică şi cu dragoste: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu adevărat noi cei credincioşi nu ne pricepem cum să lăudăm mai frumos şi după cuviinţă viaţa ta cea sfântă şi plină de curăţie, dar umilindu-ne îţi cântăm astfel de laude:
Bucură-te, ajutătorul celor ce se roagă ţie;
Bucură-te, că eşti ocrotitorul celor ce poartă cinstitul tău nume;
Bucură-te, părintele orfanilor;
Bucură-te, primitorul săracilor;
Bucură-te, că eşti milostiv către cei ce sunt în mari nevoi;
Bucură-te, izbăvitorule de patimile cele stricătoare de suflet;
Bucură-te, sfătuitor bun celor ce se află în grele încercări;
Bucură-te, bogăţie celor ce sunt săraci de fapte bune;
Bucură-te, sănătatea celor bolnavi;
Bucură-te, că nu îţi întorci faţa de către cei ce nădăjduiesc spre ajutorul tău;
Bucură-te, cel ce după Dumnezeu şi prea curata Sa Maică ne eşti zid apărător;

Bucură-te, cel ce eşti corabie izbăvitoare celor ce călătoresc pe marea acestei vieţi;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 10-lea

La cine vom alerga sfinte cerând ajutor în această zbuciumată viaţă dacă nu la tine care ne-ai dat nouă drept pildă de adevărată vieţuire monahicească prin însăşi viaţa ta cea sfântă şi bine plăcută înaintea lui Dumnezeu căruia Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Rugăciunile tale înaintea lui Dumnezeu sunt ca o tămâie bine primită şi ca o jertfă curată căci acum în aceste vremuri grele, ne bucurăm de ajutorul şi mijlocirea ta înaintea Lui, pentru aceea îţi aducem în dar aceste cântări de laudă:
Bucură-te, rugătorul pentru noi în ziua judecăţii;
Bucură-te, mijlocitorul al celor cufundaţi în multe păcate;
Bucură-te, cel ce eşti baie care speli nelegiuirile;
Bucură-te, căci ne uşurezi conştiinţele cele încărcate;
Bucură-te, sprijinul celor vârstnici şi neputincioşi;
Bucură-te, soarele cel strălucitor de fapte bune;
Bucură-te, că lumina ta luminează şi pe cei păcătoşi;
Bucură-te, cel ce întorci iarăşi la credinţă pe cei pierduţi;
Bucură-te, că ai îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de vederea feţei Lui;
Bucură-te, cetăţean al cereştii împărăţii;
Bucură-te, fiu prea iubit al lui Hristos Dumnezeu;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 11-lea

În lanţurile deznădejdii aflându-ne, te rugăm sfinte al lui Dumnezeu să ne scoţi pe noi netrebnicii căci viaţa noastră de iad s-a apropiat, ca să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Cu totul ne-am depărtat de Dumnezeu şi împreună netrebnici ne-am făcut şi nu îndrăznim a ne apropia de milostivirea lui şi te rugăm pe tine cuvioase al Lui Dumnezeu Onufrie să mijloceşti la tronul PreaSfintei Treimi, ca să ne izbăvim de cursele cele ascunse ale vrăjmaşului şi să-ţi zicem unele ca acestea:
Bucură-te, ostenitorul cel neostenit al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că întreaga viaţă ţi-ai afierosit-o Lui;
Bucură-te, că toată viaţa ta ai fost blând şi fără răutate;
Bucură-te, că bunătatea ta a întrecut mintea omenească;

Bucură-te, că ţi-ai pregătit locaş în cer fiind încă în trup stricăcios;
Bucură-te, că te-au purtat îngerii până la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai primit răspuns bun de la Dreptul Judecător;
Bucură-te, că veselia cerească împreună cu slavă te împodobesc,
Bucură-te, că ai luat din mâna lui Hristos cunună de biruinţă;
Bucură-te, că negrăite sunt bunătăţile de care te-ai învrednicit;
Bucură-te, că şi îngerii laudă luptele tale cele mari;
Bucură-te, stâlpul Bisericii drept-măritoare;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul al 12-lea

Acum când suntem înconjuraţi de tot felul de ispite care ne surpă în adâncurile răutăţilor cădem înaintea ta şi cu umilinţă şi cu lacrimi ne rugăm ţie să rogi pe milostivul Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre, ca să-I cântăm Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Am auzit, sfinte de mulţimea faptelor tale pe care le-ai săvârşit ca fiind fără de trup, cu toate că erai în trupul acesta din lut, şi ne-am spăimântat cu totul de puterea cea dată ţie de la Dumnezeu pentru a birui puterea potrivnicilor, pentru aceea îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, că de la naştere până la moarte ai fost fără prihană;
Bucură-te, că sufletl tău a fost înmiresmat de prezenţa Duhului Sfânt;
Bucură-te, că mintea ta nu a cugetat nimic din cele întinate;
Bucură-te, sfeşnic care luminezi pe cei întunecaţi din pricina necredinţei;
Bucură-te, vistieria cea nefurată a monahilor celor nevoitori,
Bucură-te, povăţuitorul celor ce vieţuiesc în munţi şi pustietăţi;
Bucură-te, mirul cel cu mireasmă prea dulce;
Bucură-te, că ai vieţuit cu mare trezvie a minţii;
Bucură-te, cel ce ai fost mult încercat şi ai ieşit biruitor din toate;
Bucură-te, cel ce surpi pe hulitorii dreptei credinţe;
Bucură-te, cel ce alini durerea sufletului încărcat cu multe păcate;
Bucură-te, liman liniştit al celor înviforaţi de gânduri necurate;
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Icosul al 13-lea (de trei ori)

O, prea cuvioase părinte Onufrie, plângem şi alergăm către al tău sprijin să ne ajuţi nouă celor care am rămas fără nădejde de mântuire a sufletelor, ca mântuindu-ne de moartea cea veşnică să cântăm împreună cu tine lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Văzând darul lui Dumnezeu care era cu tine din pântecele maicii tale şi minunile care s-au săvârşit cu tine în pruncie, nu putem să nu te lăudăm astfel:
Bucură-te, cel ce te-ai născut din rugăciunile părinţilor tăi;
Bucură-te, că încă fiind în faşă ai fost dăruit de părinţii tăi la mănăstire;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de căprioară până la vârsta de trei ani;
Bucură-te, că te-ai arătat milostiv încă din fragedă pruncie;
Bucură-te, cel ce ai fost hrănit de Hristos care se afla în sfânta icoană;
Bucură-te, cel ce ai primit dar de la Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai arătat făcător de minuni fiind încă prunc;
Bucură-te, lumină dăruită mănăstirii de Luminătorul celor din întuneric;
Bucură-te, luceafăr aducător de bucurii;
Bucură-te, minune dumnezeiască;
Bucură-te, stea de lumină purtătoare;
Bucură-te, iubitorule de cele sfinte,
Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 1

Celui care din fragedă pruncie a iubit pe Hristos şi I-a slujit cu credinţă, să-i aducem laude şi cântări duhovniceşti că acesta biruind pe vrăjmaşi s-a suit la Hristos, cel ce i-a dăruit dar dumnezeiesc spre a dobândi darul cel veşnic şi să-l slăvim cântându-i: ***Bucură-te, părinte Onufrie de Dumnezeu înţelepţite!***

Și se face opustul.

Sursa:
https://www.crestinortodox.ro/acatiste/acatistul-sfantului-onufrie-mare-142111.html

Acatistul Sfântului cuvios Petru, athonitul

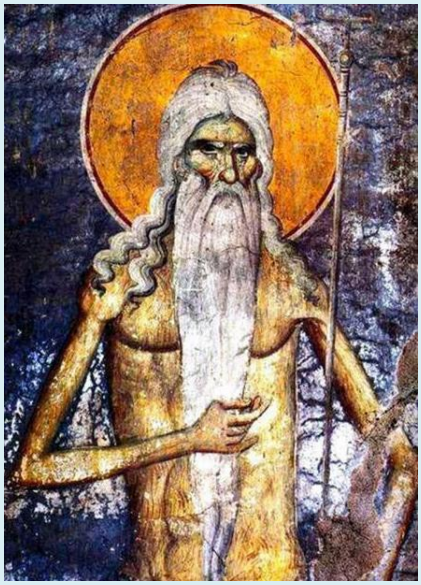

Acatistul Sfântului cuvios Petru athonitul (s.v. 12 iunie / s.n. 25 iunie):

https://www.academia.edu/49599499/Acatistul_Sf%C3%A2ntului_cuvios_Petru_athonitul_12_iunie_

https://archive.org/details/ac.-sf.-petru

https://www.slideshare.net/slideshow/ac-sf-petru/249654888

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului cuvios Petru athonitul: Glasul dumnezeiesc al Stăpânei lumii ţi-a arătat calea mântuirii şi alergând degrabă, pe cărările pustiei, ai aflat odihna nepătimirii; cu sabia rugăciunii ai tăiat hăţişul patimilor şi ai ajuns pe pajiştile Duhului. Pentru aceasta, roagă-te neîncetat să urcăm pe muntele inimii cu paşii Cuvântului!

Condacul Sfântului cuvios Petru athonitul: Cu dorul lui Adam cununându-te, zi şi noapte strigai în auzul urechilor dumnezeieşti, cerând mântuire pentru poporul cel ce se primejduia pe marea vieţii lumeşti; ca o făclie ascunsă de haina pustiei întunecate, fost-ai, cuvioase, iar acum, întru bucuria Îngerilor te rogi pentru sufletele noastre.

&&&

Condac 1

Sfinte părinte Petru, cugetătorule de Dumnezeu, care ai locuit în Muntele Athos ca odinioară Sfântul Ilie tesviteanul în Muntele Carmel, căutând cu râvnă pe Izvorul luminii în isihie, vrednicule de laudă, te-ai învrednicit pe drept cuvânt de vederea Lui, iar acum dai nouă darul vederii păcatelor noastre spre smerire, ca să îți

cântăm cu osârdie: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!***

Icos 1

Fiind ostaş, căzut-ai sfinte, în mâinile vrăjmaşilor şi ai fost închis în fortăreaţa din cetatea Samara, dar în acest necaz cugetai la sufletul tău care fusese mai înainte închis în turnul grijilor lumeşti; privind la picioarele tale, legate în lanțuri, te umileai cu inima, amintindu-ți de legăturile patimilor în care sufletul este ținut de vrăjmașii nevăzuți şi, cu lacrimi de pocăinţă, cereai iertare Domnului, pentru care noi îți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, ostaș chemat spre slujire de Împăratul ceresc;
Bucură-te, că necazul ți s-a făcut pricină de mântuire;
Bucură-te, că zidurile temniței ți-au pricinuit străjuirea zidurilor inimii;
Bucură-te, că ți-ai amintit cu pocăință de făgăduința de a fi monah;
Bucură-te, că ai înțeles prin luminarea Duhului pricina pătimirii tale;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu rugăciunea în lipsa hranei trupești;
Bucură-te, că, sfâșiat de sete, însuți te-ai făcut izvor al lacrimilor pocăinței;
Bucură-te, căci ai bătut cu rugăciune stăruitoare la ușa milei dumnezeiești;
Bucură-te, că nu te-ai deznădăjduit că nu ai primit grabnică deschidere;
Bucură-te, că pe Sfântul Nicolae l-ai pus chezășuitor pentru slobozirea ta;
Bucură-te, că el nu a încetat a aduce jertfe de rugăciune pentru tine;
Bucură-te, că și pe dreptul Simeon l-ați luat mijlocitor către Stăpânul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 2

Cu multă blândețe, marele între ierarhi, mult milostivul părinte Nicolae, te-a cercetat sfinte, în suferinţa ta, în vis arătându-ţi-se şi prin minunatele sale cuvinte de întărire, a aprins în inima ta și mai mult râvna pentru rugăciune mai stăruitoare înaintea Celui care este Nădejdea celor deznădăjduiți, Limanul celor înviforați, Izbăvitorul celor întristați, căruia cetele îngerești Îi cântă neîncetat: ***Aliluia!***

Icos 2

Cu postiri aspre şi rugăciuni fierbinţi pecetluite de lacrimi curate de pocăinţă ai atras asupra ta Mila cea dumnezeiască, părinte Petru, căci ţi s-au arătat ţie Sfântul ierarh Nicolae împreună cu dreptul Simeon, îmbrăcat în veşmânt arhieresc după obiceiul din vechime, care cu toiagul său de aur te-a slobozit din legături; bucurându-ne de minunată izbăvirea ta, te rugăm sfinte, să zdrobești cu toiagul rugăciunii tale gândurile noastre cele rele, ca să-ți cântăm netulburați unele ca acestea:

Bucură-te, pildă de stăruință în rugăciune;

Bucură-te, că ai veștejit cu postul săltările patimilor;
Bucură-te, că te-ai acoperit cu veșmântul umilinței;
Bucură-te, că, de rugăciunile Sfântului Nicolae te-ai bucurat;
Bucură-te, că ai făgăduit a urma calea vieţuirii îngereşti;
Bucură-te, că dreptul Simeon din legături te-a slobozit;
Bucură-te, cel de Sfântul Nicolae povățuit spre pământul grecesc;
Bucură-te, că te-ai grăbit spre Roma pentru plinirea făgăduinței;
Bucură-te, că legăturile lumești le-ai tăiat cu râvna cea bună;
Bucură-te, că nu ai avut odihnă până nu te-ai făcut monah;
Bucură-te, că mulțumiri prisositoare ai adus Sfinților;
Bucură-te, căci lui Pavel ai urmat prin râvna cea minunată;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 3

Ochii sufletului i-ai ațintit spre cer, fericite părinte Petru, trecând cu vederea pe cei înrudiți prin sânge împreună cu toate cele lumești şi rănit de săgeata iubirii dumnezeiești, după ajungerea în patria ta, ai apucat drumul spre Roma, ca să îmbraci haina monahilor şi cu Îngerii, să slujești Făcătorului tău în cântări de: ***Aliluia!***

Icos 3

Ocrotitorul tău, Sfântul ierarh Nicolae s-a arătat în vis papei din Roma, povestindu-i minunea slobozirii tale din legături şi poruncindu-i să te tundă monah la mormântul Sfântului apostol Petru, spre bucuria cetelor îngereşti, care nevăzut cântau ție unele ca acestea:
Bucură-te, că ai fost descoperit papei de la Roma;
Bucură-te, că te-ai bucurat de plinirea făgăduinței;
Bucură-te, că prin tunderea capului, ai lepădat tot gândul lumesc;
Bucură-te, că te-ai adus pe tine jertfă vie şi bine primită Stăpânului;
Bucură-te, că prin călugărie, te-ai lepădat de necuvântătoarele cugete şi fapte;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a lua asupra ta jugul cel bun al lui Hristos;
Bucură-te, că ți-ai luat crucea şi ai urmat, cu smerenie Stăpânului;
Bucură-te, că te-ai îmbrăcat cu haina veseliei;
Bucură-te, că uşile pocăinței ți-au fost deschise de Sfântul Nicolae;
Bucură-te, că mijlocul ți-ai încins cu puterea Adevărului, spre omorârea patimilor;
Bucură-te, că ai luat haina mântuirii şi platoşa dreptății;
Bucură-te, că ai primit coiful mântuirii și sabia Duhului;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 4

După plinirea făgăduinței de a fi monah și primirea poveților papei, ca o merinde îngerească, căutai cu duh aprins un loc al nevoințelor duhovnicești cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu ai urmat unor marinari, îmbarcându-te pe vasul lor ca pe o corabie a mântuirii purtată de adierile cântărilor tale de: ***Aliluia!***

Icos 4

Arătatu-ţi-s-au ţie în vis, Sfinte părinte, Maica Domnului în strălucire covârșitoare, cu Sfântul ierarh Nicolae, Stăpâna lumii poruncindu-ţi să te nevoieşti în Muntele Athosului, pe care însăşi l-a ales loc de mântuirea monahilor care vor voi să fugă de toate tulburările lumeşti, fiind lor pururea acoperământ al milostivirii şi rugătoare spre iertarea păcatelor celor ce bine se nevoiesc; minunându-ne de călăuzirea ta spre Muntele desăvârşirii, te cinstim părinte, cu laude ca acestea:

Bucură-te, că Maica Domnului ţi-a îndreptat paşii spre Athos;
Bucură-te, cel dintâi chemat la nevoinţă în Muntele Sfânt;
Bucură-te, temei al vieţii sihăstreşti în Muntele binecuvântat;
Bucură-te, ocrotitor neîncetat al monahilor care bine se nevoiesc aici;
Bucură-te, că ai primit moștenire Muntele neprihănit al sfințeniei;
Bucură-te, că ai fost îndemnat spre lăcașul cereștilor oameni;
Bucură-te, că Muntele Athos ți s-a făcut lăcaș părintesc;
Bucură-te, că ai primit testamentul viețuirii în Muntele minunat;
Bucură-te, că te-ai făcut ascultător Maicii Domnului;
Bucură-te, că, în Muntele sfânt, ajuns-ai la bărbăție duhovnicească;
Bucură-te, că acolo ai înfruntat cu credință, prigonirile demonilor;
Bucură-te, că foarte te-ai bucurat de povățuirea Maicii Domnului;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 5

Când corabia s-a oprit la un liman, biruit fiind de iubirea de oameni și de stăruința rugătorilor ai mers la casa unor oameni bolnavi, slobozindu-i din legăturile bolii numai cu puterea rugăciunii tale şi cu semnul cinstitei Cruci, toți mulțumind Domnului pentru tămăduire în cântări de: ***Aliluia!***

Icos 5

În apropierea Muntelui Sfânt, prin purtarea de grijă a Domnului, corabia a încetat să mai înainteze și ai mărturisit tuturor că acest loc este dăruit ție spre petrecerea restului vieții; cuprinși de întristare pentru despărțirea de tine, cei adunați în corabie, te lăudau așa:

Bucură-te, vas ales al harului lui Dumnezeu;

Bucură-te, că ai îmbrățișat tăcerea rugătoare;
Bucură-te, că numai cu o uncie de pâine te hrăneai seara;
Bucură-te, căci din apa mării te adăpai puțin;
Bucură-te, că ai tămăduit pe cei cuprinşi de boală cumplită;
Bucură-te, că ai fugit de otrava slavei celei deşarte;
Bucură-te, că te-ai ascuns în Muntele Sfânt, ca Ilie pe Carmel;
Bucură-te, ancoră tare a iubitorilor de sihăstrie;
Bucură-te, că Muntele cel minunat ți s-a dăruit ție;
Bucură-te, că ai pecetluit corabia cu semnul Sfintei Cruci;
Bucură-te, căci cu pace, ai slobozit pe cei de pe corabie;
Bucură-te, că în munte te-ai ascuns, fugind de tulburările lumești;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 6

Într-o peşteră foarte întunecoasă, învăluită de desiș adânc, te-ai adăpostit, Sfinte Petru, în aceasta fiind roi de șerpi și mulțime mare de demoni, dar nu te-ai înspăimântat, strigând Ziditorului cu suspinuri negrăite: ***Aliluia!***

Icos 6

Diavolii cei urâtori a tot binele conduși de unul ce luase chip de general cu săgeți s-au pornit asupră-ți și pietre foarte mari rostogoleau, strigând împotriva ta, Sfinte Petru, dar ai fost păzit nevătămat de harul lui Dumnezeu, care ne luminează și pe noi a-ți cânta ție unele ca acestea:
Bucură-te, că numele Maicii Domnului ai chemat în luptă, ieşind din peşteră;
Bucură-te, că atunci potrivnicii ce înconjurau peștera s-au făcut nevăzuți;
Bucură-te, că te-ai dedat iarăși luptelor în peștera smerită;
Bucură-te, căci ai oprit vocile cu numele Cuvântului;
Bucură-te, că în Athos ai aruncat sămânța vieții duhovnicești;
Bucură-te, că acest munte făgăduiește Patria de sus;
Bucură-te, că ai rușinat pe demonii plini de îndrăzneală;
Bucură-te, că nu te-au putut scoate din raiul isihiei;
Bucură-te, că rugăciunea ta a biruit tulburările lor;
Bucură-te, că ai răbdat chinurile foamei și răutatea demonilor;
Bucură-te, că prin osteneli, ți-ai mistuit mădularele;
Bucură-te, că ai luat cununa biruinței împotriva demonilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 7

Nesuferind stăruința și îndrăzneala ta în rugăciune sfinte, după 50 zile de la primul atac, viclenii demonii au pus în mișcare toți șerpii veninoși și toate fiarele sălbatice, aducându-le în peștera ta, ostașule al lui Hristos, unde îți săvârșeai lupta întrecerii mucenicești; dar ai pus pe fugă pe cei neputincioși cu semnul Sfintei Cruci și cu chemarea numelui Maicii Domnului, pentru care strigăm Împăratului celui Mare: ***Aliluia!***

Icos 7

După ce s-a împlinit un an, potrivnicul neobosit al virtuții, adânc mâhnit de zădărnicirea atacurilor lui, s-a arătat ție, părinte, în chipul unei slugi din casa ta, cu viclene cuvinte încercând a te întoarce la petrecerea cea din lume, dar de iubita pustie nu te-ai despărțit, pentru care îți cântăm așa:
Bucură-te, că vrăjmașul nu te-a putut scoate din raiul liniștirii;
Bucură-te, că amintirea părinților nu te-a despărțit de Părintele ceresc;
Bucură-te, căci prin cuvintele Scripturii, diavolul întindea curse;
Bucură-te, că spre povățuirea oamenilor din lume, te îndemna;
Bucură-te, că nu ai primit vicleșugul de a te întoarce în lume;
Bucură-te, căci cu lacrimi ai mărturisit ajutorul Domnului;
Bucură-te, ascultător desăvârșit de porunca Maicii Domnului;
Bucură-te, căci numai cu voia ei ai fi plecat iarăși în lume;
Bucură-te, că auzind numele Stăpânei lumii, diavolul s-a rușinat;
Bucură-te, că de partea ta a fost cununa învingătorului;
Bucură-te, că ai purtat după vrednicie slava dreptății;
Bucură-te, că te-ai dat cu și mai multă râvnă lucrării rugăciunii;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 8

Petrecând în post aspru, înfrânare nemăsurată și rugăciune neîncetată, ai ajuns, Sfinte Petru, la culmea smereniei, la măsura iubirii adevărate și la curăția desăvârșită a minții, cântând cu bucurie, Dătătorului a toată virtutea: ***Aliluia!***

Icos 8

După trecerea a 7 ani ți s-a arătat cel întunecat în chipul unui înger de lumină, încununându-te cu viclene cuvinte pentru nevoințele tale cele mai presus de fire, de care noi minunându-ne te cinstim pe tine așa:
Bucură-te, sfeșnic aprins din Lumina adevărată și primă;
Bucură-te, făclie nestinsă de lumina mincinoasă a celui rău;
Bucură-te, rușinarea celui ce se prefăcea arhanghel al oștilor cerești;
Bucură-te, că ai învins pe cel ce făgăduia ție răsplată în cer;

Bucură-te, că ai defăimat laudele pentru dumnezeieștile tale împliniri;
Bucură-te, că ai trăit fără hrană vreme de 7 ani, mai mult decât Ilie;
Bucură-te, că ai întrecut pe Daniel în petrecerea îndelungată cu fiarele;
Bucură-te, că ai covârșit răbdarea lui Iov în încercări nedorite;
Bucură-te, că nu ai primit ispita de a pleca din Muntele Sfânt;
Bucură-te, că nevrednic te-ai socotit de petrecerea cu oamenii;
Bucură-te, că nu a suferit satana, smerenia ta cea mai presus de minte;
Bucură-te, căci cu numele Maicii Domnului ai risipit cursa diavolească;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 9

După alungarea puterilor celor rele, suflarea Dumnezeiescului Duh a adus, în locul lor, puterile slujitoare ale Îngerilor, care te-au hrănit cu pâine cerească, sfinte, căci pe pământ nu mai puțin decât cei de sus ai slujit, cântând Celui ce Se poartă pe scaun de Heruvimi: ***Aliluia!***

Icos 9

Înger adevărat îți aducea ție sfinte, mana cea cerească, primind vestirea lui de la Născătoarea de Dumnezeu și de la Sfântul Nicolae, cu rugăciunile cărora te-ai mai nevoit 53 ani, fără a mai fi tulburat de nălucirile demonilor, pentru care ești vrednic de laude ca acestea:
Bucură-te, că primeai hrană din mână îngerească;
Bucură-te, că doar cerul ți-a slujit drept acoperiș;
Bucură-te, că pământul ți-a fost ție pat iubit;
Bucură-te, că arșița ai răbdat ca să scapi de focul cel veșnic;
Bucură-te, că vântul și zăpada nu ți-au înghețat și sufletul;
Bucură-te, că toate silniciile trupului ai răbdat pentru răplata viitoare;
Bucură-te, căci ai viețuit ca în Rai în locul de deasupra pământului;
Bucură-te, că te veseleai neîncetat de suflarea gândurilor dumnezeiești;
Bucură-te, că ochii minții tale căutau numai spre Cel vrednic de dorit;
Bucură-te, că așteptai cu dor negrăit vederea Soarelui dreptății;
Bucură-te, piatră nesfărâmată de pietrele ispitelor;
Bucură-te, că ești pustnicilor pildă de răbdare;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 10

Nevoind Domnul a fi acoperită de taină viaţa ta cea tainică și mai presus de fire, a călăuzit un vânător spre peştera ta, pe când căuta un cerb frumos; te-a găsit pe tine

și străpuns de acul fricii, voia să plece, dar glasul tău auzind, a cântat și el: ***Aliluia!***

Icos 10

Cu mângâietoare și smerite cuvinte ai plecat pe vânător să se apropie de tine și după voia Domnului, i-ai povestit lui toate cele despre viețuirea ta cea minunată întru acele locuri în care ai îmbrățișat conduita îngerească și ai neguțătorit bogăția cerească; foarte minunându-se el de nevoințele tale duhovnicești, voia să rămână împreună cu tine, ca să se nevoiască și el pentru mântuire, lăudându-te așa:
Bucură-te, cel împodobit cu încuviințări dumnezeiești;
Bucură-te, cel ce ai adormit răscoala patimilor;
Bucură-te, tovarăș al corifeului Petru;
Bucură-te, că ai îndemnat pe vânător spre miluirea săracilor;
Bucură-te, că așezământ curat de post i-ai rânduit;
Bucură-te, că l-ai sfătuit spre a păzi legătura curăției trupești;
Bucură-te, că l-ai întărit a stărui în rugăciune multă;
Bucură-te, că l-ai îndemnat spre zdrobirea inimii în rugă;
Bucură-te, că i-ai rânduit testament duhovnicesc mai înainte de a ta adormire;
Bucură-te, că i-ai dat lui ca arvună rugăciunea ta;
Bucură-te, că l-ai întărit a păzi comoara tainei vieții tale;
Bucură-te, că i-ai lăsat, ca hrană, cuvintele cele dumnezeiești;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 11

La un an de la plecare, vânătorul a venit iar, după sfatul tău la peștera cea smerită împreună cu fratele său și 2 monahi, dar aflând trupul tău adormit, se tânguia cu mare dor, aducându-ți din vistieria inimii, laude ca acestea: ***Aliluia!***

Icos 11

Fericitul tău trup, cu mâinile strânse în chipul Crucii și cu ochii cuviincios închiși, zăcea în chip frumos și demn pe pământ, dar s-a arătat izvor de minuni, căci pe fratele vânătorului l-a slobozit din robia demonului care-l muncea, toți strigându-ți într-un glas așa:
Bucură-te, că ai slobozit pe bărbat de demonul cel viclean;
Bucură-te, că mort fiind, fața ți-era strălucitoare și prea frumoasă;
Bucură-te, că după adormirea ta, te-ai arătat izvor nesecat de minuni;
Bucură-te, că trupul tău la Mânăstirea lui Clement a fost dus;
Bucură-te, căci nici acolo nu ai încetat a revărsa minuni;
Bucură-te, că ai alungat bolile ce chinuiau pe frații Mânăstirii;

Bucură-te, că ai fost învăluit în giulgiu cu aloe, smirnă şi alte aromate;
Bucură-te, căci ai îngăduit a fi furată comoara moaștelor tale;
Bucură-te, că 2 monahi au răpit trupul tău cel sfințit;
Bucură-te, că în satul Phokomis au ajuns moaștele tale;
Bucură-te, că de acolo ai alungat cetele demonilor;
Bucură-te, că şi multe tămăduiri ai revărsat celor neputincioşi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 12
Măcar că în vremea vieții tale erai tăinuit în munte de vederile omenești, după adormirea ta, trupul tău a călătorit mult, revărsând tămăduiri şi alungând demonii, ca toți să se încredințeze de sfințenia ta şi de iubirea de oameni, cântând Domnului: ***Aliluia!***

Icos 12
Cel ce nu te-a biruit în vremea vieții pământești, demonul cel viclean, se tânguia că, nici după adormirea ta, nu află odihnă şi a fost iarăşi rușinat de tine, sfinte prin minunile neîncetate ce se făceau prin moaștele tale, pe care nu le-a putut arde, toți lăudându-te aşa:
Bucură-te, că ai rămas stâncă neclintită de ispitele demonilor;
Bucură-te, că un episcop a cumpărat trupul tău spre mângâierea poporului;
Bucură-te, că trupul tău a vindecat multe trupuri în care stăpânea răul;
Bucură-te, mireasmă a mirului gândit cu mintea;
Bucură-te, că nu a reuşit un îndrăcit să ardă trupul tău;
Bucură-te, că te pleci spre cererile celor necăjiți;
Bucură-te, candelă nestinsă a rugăciunii pentru monahi;
Bucură-te, icoană a omului îndumnezeit;
Bucură-te, vistierie neîmputinată de tămăduiri;
Bucură-te, omule ceresc cu minte înaltă;
Bucură-te, călăuză celor ce s-au predat rugăciunii;
Bucură-te, ocrotitor de nădejde al Muntelui Athos ;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 13 (de trei ori)
O, Sfinte prea cuvioase părinte Petru, cel dintâi cetățean al Muntelui desăvârşirii, lauda sihaştrilor şi podoaba călugărilor, cel ce ca un bun ostaş al lui Hristos, ai biruit vicleşugurile demonilor şi săltările patimilor, cere nouă de la Domnul Hristos iertare şi curăţire de păcate, ca să aflăm şi noi darul mântuirii sub acoperământul

Maicii Domnului şi la umbra rugăciunilor tale, cântând Mântuitorului tuturor: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icos 1

Fiind ostaş, căzut-ai sfinte, în mâinile vrăjmaşilor şi ai fost închis în fortăreaţa din cetatea Samara, dar în acest necaz cugetai la sufletul tău care fusese mai înainte închis în turnul grijilor lumeşti; privind la picioarele tale, legate în lanțuri, te umileai cu inima, amintindu-ți de legăturile patimilor în care sufletul este ținut de vrăjmașii nevăzuți și, cu lacrimi de pocăință, cereai iertare Domnului, pentru care noi îți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, ostaș chemat spre slujire de Împăratul ceresc;
Bucură-te, că necazul ți s-a făcut pricină de mântuire;
Bucură-te, că zidurile temniței ți-au pricinuit străjuirea zidurilor inimii;
Bucură-te, că ți-ai amintit cu pocăință de făgăduința de a fi monah;
Bucură-te, că ai înțeles prin luminarea Duhului pricina pătimirii tale;
Bucură-te, că te-ai hrănit cu rugăciunea în lipsa hranei trupești;
Bucură-te, că, sfâșiat de sete, însuți te-ai făcut izvor al lacrimilor pocăinței;
Bucură-te, căci ai bătut cu rugăciune stăruitoare la ușa milei dumnezeiești;
Bucură-te, că nu te-ai deznădăjduit că nu ai primit grabnică deschidere;
Bucură-te, că pe Sfântul Nicolae l-ai pus chezășuitor pentru slobozirea ta;
Bucură-te, că el nu a încetat a aduce jertfe de rugăciune pentru tine;
Bucură-te, că și pe dreptul Simeon l-ați luat mijlocitor către Stăpânul;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!

Condac 1

Sfinte părinte Petru, cugetătorule de Dumnezeu, care ai locuit în Muntele Athos ca odinioară Sfântul Ilie tesviteanul în Muntele Carmel, căutând cu râvnă pe Izvorul luminii în isihie, vrednicule de laudă, te-ai învrednicit pe drept cuvânt de vederea Lui, iar acum dai nouă darul vederii păcatelor noastre spre smerire, ca să îți cântăm cu osârdie: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Petru athonitul, întâiul cetățean al Sfântului Munte!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Petru athonitul şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Sursa:

https://chirho88888888.wordpress.com/2020/06/12/acatistul-sfantului-cuvios-petru-athonitul/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/05/28/acatistul-sfantului-petru-athonitul-12-iunie/

Acatistul tuturor Sfinților pustnici (Sfinți asceți și isihaști)

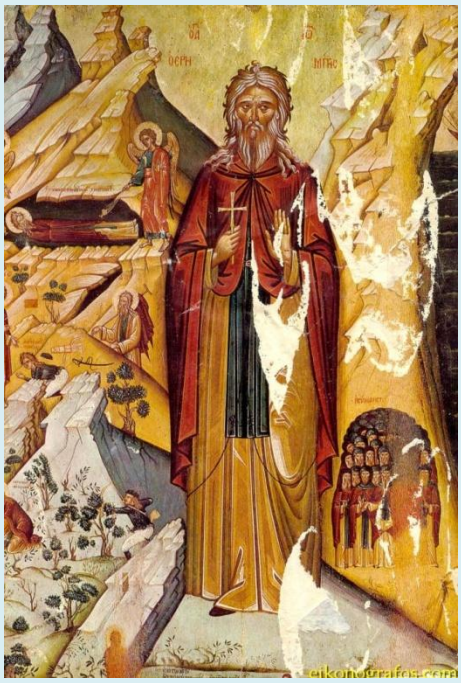

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar, glas 4: Dumnezeule părinţilor noştri, fă bine cu noi după blândeţea Ta, nu lua mila Ta de la noi, ci stăpâneşte patimile noastre cu rugăciunile Sfinților Tăi pustnici.

Condacul, glas 8: Ați fost propovăduitorii evlaviei și ați învins uneltirile vrăjmașilor, Sfinților pustnici purtători de Dumnezeu; acum când stați în lumea desăvârșită a Raiului, faceți rugăciuni și pentru noi, căci Îl slăviți pe Dumnezeu cântându-I: Aliluia.

&&&

Condac 1
Sfinților aleși ai lui Hristos, care au strălucit în toată lumea iar acum stau împreună cu Heruvimii în jurul tronului de foc al Preasfintei Treimi mijlocind pentru noi cei ce păcătuim, îndrăznim să le aducem această laudă. Iar voi, Sfinților cuvioși pustnici, primiți cu milă această jertfă smerită și cu rugăciunile voastre cereți de la Domnul pentru noi duhul pocăinței și al răbdării și îndreptarea vieții noastre păcătoase, chemându-vă cu tandrețe: ***Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!***

Icos 1
Dorind să imiți viața îngerească, Sfinte fericite Pahomie, ai lepădat lumea și pe cele ce sunt în ea și venind la călugărul Palamon, împreună cu el în post și privegheri L-ați slujit pe Atotputernicul Dumnezeu, fiind cinstit ca un nou Moise, căci tu ai

primit din mâinile Îngerului chipul rânduielii celei mari a monahilor desăvârșiți, adică sfânta și marea schimă, și ți-a dat în mâini o tăbliță care avea scris pe dânsa rânduielile și canoanele vieții monahicești și pustnicești. Te-ai arătat ca un părinte duhovnicesc al noului Israel, Sfinte cuvioase Pahomie, iar noi copii tăi te binecuvântăm pe tine și pe ucenicii tăi cu aceste laude:
Bucură-te, Pahomie ales de Dumnezeu, care ai strălucit ca o stea în pustie;
Bucură-te, că ai primit din mâna îngerilor învățăturile postului;
Bucură-te, slujindu-l cu toată smerenia pe bătrânul tău duhovnic Palamon;
Bucură-te, că ai îndurat spini ascuțiți rugându-te cu multă răbdare;
Bucură-te, că prin iubirea duhului nu te-ai despărțit de părintele tău duhovnicesc nici după mutarea lui la Dumnezeu;
Bucură-te, căci prin tăcere te-ai unit cu Unul Dumnezeu;
Bucură-te, păzitor al mănăstirilor din porunca Domnului;
Bucură-te, că pe sora ta după trup ai logodit-o cu Hristos în cinul monahal;
Bucură-te, că ai fost căpetenia fecioriei ucenicilor tăi;
Bucură-te, că ai avut grija tatălui față de nevoile lor trupești;
Bucură-te, povățuindu-l pe Sfântul Teodor ca pe un copil duhovnicesc;
Bucură-te și tu, Teodore, care ca un alt Elisei ai primit mila harului părintelui tău;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 2

Văzând Domnul Atotvăzător care este viitorul de la începutul până la sfârşitul lumii, te-a pus să sfinţeşti Egiptul cu venirea Ta, Sfinte binecuvântat Pahomie, luându-l din mâna lui Irod şi făcând pustiul Egiptului să strălucească precum stelele, luminând chipurile monahilor postitori care au fugit din lume şi slăvind numele Dulcelui Iisus Hristos cel născut din Fecioară: ***Aliluia!***

Icos 2

Ți-ai înălțat mintea duhovnicească în inima ta, Sfinte înțelept Antonie, căci auzind cuvintele Evangheliei ai vrut să-L urmezi pe Hristos, și te-ai închis în mormânt disprețuind lumea, tinerețea surorii tale, dragostea rudelor și toată bogăția, luptându-te cu duhurile întunericului și ucigându-ți trupul, iar după mulți ani de trăire în pustie ai adunat din porunca lui Dumnezeu suflete care să-ți urmeze viața și ai umplut pustiul ca un oraș, aducând chipurile oamenilor care poftesc la cetățenia cerească. Împreună cu ei te rugăm primește de la noi această cântare:
Bucură-te, Antonie purtător de Dumnezeu, conducătorul pustnicilor și postitorilor;
Bucură-te, mare Ilarione, prieten și tovarăș al lui;
Bucură-te, mare Macarie, tovarășul minunatului Antonie;
Bucură-te, alt Macarie, călugăr ca un înger al Alexandriei;
Bucură-te, Pavel simplu în fire dar înțelept în duh;

Bucură-te, Amon, slava pustiilor nitriene, strălucitor în feciorie;
Bucură-te, slăvit Pafnutie împreună cu Pinufrie;
Bucură-te, Arsenie cel tăcut și iubitor, disprețuind bogăția și slava pământească;
Bucură-te, Moise care ai scăpat de ispitele faraonului minții;
Bucură-te, Visarion cel minunat, trăind ca o pasăre fără adăpost;
Bucură-te, Anubis și Amon, înflorind în pustie;
Bucură-te, Eutimie care I-ai adus lui Hristos însutit rodul virtuților;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 3

Puterea Celui Prea Înalt te-a întărit, harnic Sfinte Antonie, când Dumnezeu ţi l-a descoperit pe Pavel Tebeul care era ascet în deșertul cel adânc; L-ai găsit și te-ai bucurat duhovnicește de vorbirea cu el, i-ai slujit înmormântarea și i-ai văzut sufletul înălțându-se în slava Raiului, iar acum împreună cu el Îi cânți lui Dumnezeu care Îi încununează pe sfinții Săi cântarea serafimică: ***Aliluia!***

Icos 3

Avându-L pe Domnul să se îngrijească de mântuirea neamului omenesc, Sfântul Onufrie a urmat pătimirile Fiului lui Dumnezeu pe calea grea si plină încercări a vieții pustincești, unde din mâinile Îngerilor a primit împărtășirea cu Sfintele Taine; acum, bucurându-se cu cei fără de trup înaintea tronului lui Dumnezeu, aude de la noi aceste laude:
Bucură-te, lepădându-te de trup, înfiat de Împăratul Cerului;
Bucură-te, adus în pustie de un înger, ca de o rază strălucitoare;
Bucură-te, cu Sfântul Pafnutie iubitor de pustie, descoperit nouă ca o comoară;
Bucură-te, că ai fost îngropat în pustie cu cinste;
Bucură-te, cu toți ucenicii lui Pafnutie;
Bucurați-vă, cei paisprezece tineri hrăniți de un înger în pustie;
Bucură-te, căci vi s-au dăruit Sfintele Taine de către îngerul fără trup;
Bucură-te, Timotei al pustiei, arătându-ne chipul înfrânării desăvârșite;
Bucură-te și tu, Pafnutie, cu viața minunată a acestor părinți care au șters păcatul strămoșesc;
Bucură-te, Petru, binecuvântat pustnic;
Bucurați-vă, toți cei ce au luptat in numele Maicii Domnului, primind slava cerească;
Bucură-te, minunatule Atanasie strălucind în oștirile asceților;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 4

Mânat de furtunile vieții, monahul Marcu a venit pe Muntele Francesc, locuind ca pustnic acolo nouăzeci de ani și îndurând multă suferință de la demoni timp de treizeci de ani, fiind îngropat de însuși Hristos care a primit Botezul la treizeci de ani în Iordan; ne rugăm şi ţie, cuvioase care acum sălăşluieşti în Rai, uită-te la noi care cerem ajutorul tău, izbăveşte-ne de poverile păcatelor ca să Îi cântăm cu tine binefăcătorului nostru Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 4

Auzind călugărul Pamvo psalmistul spunându-se: „Zis-am că voi păzi căile mele, ca să nu greșesc cu limba mea”, s-a hotărât să împlinească cu fapte această vorbă și n-a mai voit să asculte celelalte stihuri, ci s-a dus, zicând: „Acest stih singur îmi este destul, dacă voi învăța să-l împlinesc cu fapta” și a ajuns ca prin tăcerea lui să fie pentru mulți un chip al mântuirii. Sfântul Pamvo împreună cu alți părinți care L-au slujit pe Dumnezeu în tăcere pot fi lăudați prin aceste imnuri:
Bucură-te, Pamvo, cu frica de Dumnezeu, căci ți-ai legat limba cu legătura tăcerii;
Bucură-te, că ai deschis gura doar pentru slăvirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, blând Agaton, ca să înveți tăcerea ai ținut o piatră trei ani în gura ta;
Bucură-te, Ioanichie, trăind în munți și pustii o viață minunată;
Bucură-te, Serapion sidonitul, acoperit cu un singură haină, împlinind poruncile lui Hristos, trăind în tăcere;
Bucură-te, Andronic, trăind cu liniște binecuvântată lângă iubitorul Atanasie, care timp de douăzeci de ani nu a rostit un cuvânt;
Bucură-te, David, strigând către Hristos ca odinioară tâlharul priceput;
Bucură-te, că te-ai înălțat la cer prin biruința ispitelor;
Bucură-te, legat de Înger ca prorocul Zaharia, să nu vorbești cu oamenii, dar către Dumnezeu înălțai laude;
Bucură-te, Varvar, care de dragul pocăinței ai trăit în pustie și ai primit moarte mucenicească;
Bucură-te, căci deși ai fost tâlhar ai intrat pe porțile Raiului care ți s-au deschis;
Bucură-te, Vitalie, care ai îndurat în tăcere fără vină și nu ai judecat nimic înainte de vremea ta;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 5

Te-ai înălțat ca o stea dumnezeiască în Palestina, Sfinte Sava cel sfințit, viețuind în mănăstirea minunatului Sfânt Ioan Damaschin asemenea unui nou David, ai împodobit Biserica cu cântări frumoase către Dumnezeu, cu smerenia L-ai imitat pe Hristos și prin ea ai învins șarpele mândriei, ai adus cinstea cuvenită icoanelor lui Hristos și ai fost vindecat în mod miraculos de Maica Domnului, iar la sfârșitul

vieții ai primit bucuria nespusă a vieţuirii în Ceruri cu Hristos Dumnezeu, căruia cu glas dulce Îi cânți slava: ***Aliluia!***

Icos 5

Văzând tânărul Chiriac viaţa îngerească a marelui Eftimie, s-a dus la el în al opt-sprezecelea an al vârstei sale şi, îmbrăcat în chip îngeresc a trăit cu amândoi Sfinţii Eftimie şi Teoctist, imitând vieţuirea îngerească; acum că te bucuri cu ei în slava Cerului, primește de la noi această cântare:

Bucură-te, că ai postit cu curaj cele patruzeci de zile sfinte împreună cu minunatul Sfânt Gherasim;

Bucură-te, cel adâncit în smerenie și zăvorâre;

Bucură-te, Ioan, vieţuind în peșteră;

Bucură-te, odihnindu-te în strâmtorarea peșterii înălțat fiind la bucuriile Raiului;

Bucură-te, alt Ioan, slujindu-i părintelui tău duhovnicesc;

Bucură-te, cuvioase Sava cunoscător al tainelor sufletești;

Bucură-te, că prin rugăciunea plină de lacrimi ai fost plăcut lui Dumnezeu;

Bucură-te, Gheorghe, care ai postit în Hozeva și prin postire îndelungată te-ai mântuit;

Bucură-te, Teodor care aveai o singură îmbrăcăminte;

Bucură-te, Simeone, sălășluind pe Muntele minunat și contemplându-L cu mintea pe Hristos Dumnezeu;

Bucură-te, Isihie al tăcerii, cel fără de păcat;

Bucură-te, Procopie cel împreună cu Vasile, care ați îndurat prigoana pentru cinstea icoanelor;

Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 6

Sfânta cea întocmai cu apostolii Tecla, cea care a propovăduit Evanghelia lui Hristos în orașul Iconia, a vieţuit apoi toată viața ei în pustie, iar cuviosul Hariton, dorind să se închine Mormântului dătător de viață al Mântuitorului Hristos, pe cale a căzut între tâlhari, dar Dumnezeu l-a salvat în mod miraculos și a transformat peștera tâlharilor în biserica lui Dumnezeu. Iar noi, purtător de Dumnezeu, te rugăm salvează-ne cu rugăciunile tale de tâlharii minții, îndrumă-ne pe calea care duce la Ierusalimul ceresc, iar noi cu mulțumire Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 6

Ai primit înștiințare de la Hristos Soarele Adevărului, Sfinte Teodosie cel mare, și ai fost învățat de înger să întemeiezi viața de obște a călugărilor, iar acum, bucurându-te cu ucenicii tăi în Raiul Domnului, te rugăm auzi din dragostea noastră această laudă:

Bucură-te, cel ce de la marele văzător Simeon stâlpnicul ai primit bincuvântarea a fi păstor al oilor cuvântătoare, zicând că pe mulți vei răpi de la lupul cel vrăjmaș;
Bucură-te, căci ai fost vrednic de a fi așezat în Rai împreună cu acesta;
Bucură-te, prietenul cuviosului Marchian, cel ce trăia în mare lipsă de mâncare;
Bucură-te, căci luând un bob de grâu din barba lui, acesta s-a înmulțit în jitnițe ca pâinile lui Hristos;
Bucură-te, căci Vasile, ucenicul tău împodobit cu adevărată ascultare, a murit de bunăvoie pentru Hristos;
Bucură-te, Gherasim din Palestina, arătând o viață minunată;
Bucură-te, că un leu blând aveai ca ucenic;
Bucură-te, Daniil, asemenea lui Simeon pe stâlpul strălucitor;
Bucură-te, Alipie, cel ce ai petrecut cincizeci de ani pe stâlp ca fiind pironit pe Crucea lui Hristos;
Bucură-te, îndemnând-o pe mama ta să ia chipul îngeresc, având o viziune minunată;
Bucură-te, Varlaam cel din îndepărtata Indie, propovăduind Evanghelia lui Hristos;
Bucură-te, Ioasaf, piatra neprețuită, cunoscând pe Hristos și îmbogățindu-ți patria prin credința în El;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 7

Dumnezeu i-a întărit pe cei aleși fără să țină cont de partea bărbătească sau femeiască, căci în esență toți sunt una, așa încât a umplut de har și femeile: Sfânta Sinclitia, răbdând boala cu post și răbdare; Sfânta Apolinaria, trăind în mlaștină în deșert, împodobită de răbdare, care a învins diavolul; Sfintele Sarah și Matrona, Teodora și Iustina rugându-se Domnului în post și tăcere; Sfintele fecioare Kira și Marina, care de dragul lui Hristos toată viața au purtat lanțuri grele pe trup; Sfânta Teodora care a făcut de rușine păcatul strămoșesc; Sfânta Anastasia, care a părăsit bogăția palatului și i-a slujit lui Dumnezeu în post și rugăciune; Sfintele Eugenia, Fevronia, cealaltă Anastasia și Epistimia, mucenițe mirese ale lui Hristos, Mirele nemuritor. Ne bucurăm de viața acestor sfinte, și Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 7

O nouă minune a milostivirii lui Dumnezeu s-a făcut, când oameni pierduți, unelte ale păcatului, au fost povățuiți prin învățăturile sfinților să se pocăiască, iar Duhul Sfânt i-a curățit și i-a binecuvântat cu fericirea cerească, după aceea ajungând Sfinți cuvioși și cuvioase ale pustiei. Noi vă rugăm primiți acum aceste laude:
Bucură-te, Gherman, topind gheața inimii păcătoase a lui Evdochia cu focul rugăciunii tale de toată noaptea;
Bucură-te, Evdochia care ai lepădat bogățiile păcatului;

Bucură-te, Pelaghia, primind cuvintele binecuvântate ale episcopului Non spre pocăință și viața ta s-a săvârșit cuvios;
Bucură-te, Pafnutie care ai înmuiat inima Taisiei cu frica de judecata lui Dumnezeu;
Bucură-te, Taisia, căci după ce ai suspinat în pocăință trei ani, a trecut la cele cerești;
Bucură-te, Ioan Colov, căci vorbind cu cealaltă Taisia, aceasta s-a pocăit ca tâlharul de pe cruce într-un ceas, și a ajuns în aceeași noapte în Raiul bunătății Domnului;
Bucură-te, Martinian, încercat în feciorie, alungând ispitele diavolului;
Bucură-te, Fotini, care ai naufragiat pe o insulă unde te-ai sfințit, dându-ți sufletul în mâinile Domnului după șase ani;
Bucură-te, Maria, care ți-ai schimbat numele în Marin și ai fost alungată pe nedrept din mănăstire;
Bucură-te, Zosima, care în pustiul Iordanului a găsit mare pocăință la Maria Egipteanca;
Bucură-te, Maria care plângând patruzeci de ani ți-ai spălat sufletul păcătos;
Bucură-te, Iacob, care descoperi chipul milostivirii nemăsurate a lui Dumnezeu pentru păcătoșii pocăiți;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 8

Tânăra fecioară Eufrosina și-a schimbat chipul, trăind printre călugări ascunsă, și după treizeci de ani de post s-a vădit că e femeie doar după plecarea ei la Dumnezeu; Xenia, după ce a fugit de logodnicul ei, a trăit pe pământ ca un înger; Eupraxia, Macrina și Eustolia - strălucind în feciorie și înfrânare, Olimpiada - slujind lui Hristos cu dragoste; Melania - laudă biruitoare; Teoctista - hrănindu-se cu semințe de iliotropion în biserica pustie a Maicii lui Dumnezeu Soarele Adevărului, cântându-I până în ziua morții cântecul ei dulce: ***Aliluia!***

Icos 8

Întreaga adunare a monahilor s-a mirat văzându-l pe Paisie care a trăit hrănindu-se șaptezeci de ani doar cu împărtășirea Sfintelor Taine fără altă hrană trupească; Sfinte cuvioase roagă-l pe Dumnezeu să aibă mare milă de noi să nu fim lipsiți de rugăciunile tale, cântându-ți această laudă:
Bucură-te, cel care ai renunțat la vrednicia ta în fața lui Hristos pentru fratele monah ce se lăsase ispitit de femeia evreică, dar pentru iubirea ta Hristos ți-a întors înapoi darurile;
Bucură-te, cel pocăit și gata să îți pui sufletul pentru celălalt;
Bucură-te, căci în tânărul flăcăul Pimen ai văzut harul lui Dumnezeu;

Bucură-te, Pimen care ai primit binecuvântarea marelui Paisie așa cum ai dorit;
Bucurați-vă, călugări care ați învățat că ascultarea este cheia mântuirii;
Bucură-te, Sisoe,vizitat de Însuși Domnul la moartea ta;
Bucură-te, Or că nu te-ai desfătat cu mândrie la vederea vrăjmașului care ți-a arătat carul de foc;
Bucură-te, Ghelasie, netulburat de durerile lumești;
Bucură-te, alături de prietenul tău Eutihie și Florentie, învingând prin smerenie și simplitate uneltirile fiarei;
Bucură-te, Benedict care i-ai adus Domnului pe ucenicii tăi;
Bucură-te, zdrobind cu semnul Crucii sticla de otravă dată ție prin răutatea vrăjmașului;
Bucură-te, iertându-i pe toți vrăjmașii invidioși după porunca lui Hristos;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 9

Ai avut o dăruire de sine mai presus de fire, o, Alexie omule al lui Dumnezeu, cel care după o rătăcire de șaptesprezece ani, încă șaptesprezece de ani ai trăit înaintea porților părinților tăi, unde ai primit reproșuri, bătăi și ocară de la sclavii lor, iar cât ai suferit, nimeni nu știe. Bucură-te, la fel Ioane, care ai fugit pe ascuns de acasă și ai trăit ca săracul Lazăr vreme de trei ani la porțile casei părintești, neștind că ești fiul lor, doar mamei tale i-ai dezvăluit taina înainte de plecarea ta la Dumnezeu. Iar noi, cei care ne-am lipit inima de lumea aceasta, vă implorăm: rugați-L pe Domnul Hristos pentru noi căci El ne va mântui și ne va învăța să Îi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 9

Dumnezeu cel înțelept l-a luminat pe marele Vasile să îmbrățișeze viața monahală, care împreună cu Grigorie noul teolog și cu Ioan Gură de Aur au adus păcătoșii la pocăință cu învățături bogate în Duh Sfânt. Nicolae din Mira Lichelor cu milostenie L-a slăvit pe Dumnezeu, Ioan cel milostiv și-a ferit auzul de osânda celor din jur, Atanasie și Pavel au fost alungați și necazuri au avut pentru sfânta credință. Cu aceștia și cu alți sfinți ne vom liniști, cântând:
Bucură-te, Spiridon, care cu simplitatea cuvintelor ai făcut minuni la Sinod în cinstea Sfintei Treimi;
Bucură-te, Chiril, mărturisindu-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, adevărata Născătoare de Dumnezeu;
Bucură-te, Grigorie cel cu minuni strălucitoare;
Bucură-te, văzându-L pe Hristos venind în slavă, pentru înțelepțirea înfricoșătoare a iudeilor;
Bucură-te, Nifon cel adus de la întuneric la o viață în lumină prin pocăință;
Bucură-te, Grigorie Dialogul, chip de înger;

Bucură-te, cu neprihănitul Ambrozie, păstorul chemat de Dumnezeu la Biserica din Nissa;
Bucură-te, cu înțelepții Meletie și Alexandru, urcați din sărăcie și smerenie la înălțimea ierarhiei;
Bucură-te, Teodor împreună cu fratele tău cântărețul Teofan, suferind rana pe chipul tău pentru cinstea chipului lui Hristos;
Bucură-te, cu ucenicii tăi, Studian și Teodor, care au pătimit pentru icoanele sfinților și au fost numărați printre sfinții din Rai;
Bucură-te, cu Ioan, Pavel și Alexandru, primii patriarhi ai Romei;
Bucură-te, Teodor, păstor și sfeșnic al Bisericii din Anastasiopole;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 10

Dezvăluind o nouă cale de mântuire, Domnul l-a chemat pe alesul Său Andrei prin apariția Sa pe calea până acum necunoscută a nebuniei lui Hristos; pentru aceasta a fost urcat precum Sfântul apostol Pavel până la al treilea Cer, învrednicindu-se de arătarea cerească a Maicii Domnului care și-a acoperit poporul Său rugător cu cinstitul ei acoperământ. La fel și Simeon din Emessa a fost nebun după Hristos, împreună cu Isidora, aleasă de Dumnezeu. Nu doar aceștia au îmbrăcat haina nebuniei după Hristos, ci și mulți alți Sfinți care deși sunt necunoscuți lumii, ei zboară cu aripile lor curate în jurul tronului Sfintei Treimi și cu glasuri de foc cântă într-un glas imnul Heruvimilor: ***Aliluia!***

Icos 10

Zidurile de piatră ne întăresc inimile cu cruzimea păcatului, dar Domnul le înmoaie căci a dat sfinților Săi izvoarele cuvintelor harului pentru a salva sufletele topite de căldura păcatelor. În pustie au suspinat plângându-și păcatele Efrem cu Ioan cel ce a lăsat în scris scara către cer, Calist, Ignatie cu Nil sinaitul si cu dumnezeiescul Grigorie - care au rostit neîncetat prea dulce numele lui Iisus, iar harnicul Paladie prin scrierile sale a ridicat mulți spre cunoașterea Adevărului lui Hristos. Tuturor celor care au slujit la mântuirea noastră le cântăm cu mulțumire:
Bucură-te, Efrem, căci prin cuvintele tale ca trâmbița Arhanghelului trezești sufletele celor leneși din moartea păcătoasă;
Bucură-te, Avraam prietenul lui Efrem, că ai plătit dările vrăjmașilor tăi și i-ai întors cu pocăință la Hristos;
Bucură-te, Maria cea care ai plâns pocăit timp de patruzeci de ani, ca desfrânata la picioarele lui Hristos, spălându-ți păcatele și primind mântuire;
Bucură-te, Ioane cel care ai plâns în închisoarea trupului, bucurându-te acum de dulcețile Raiului;
Bucură-te, că te-ai înălțat pe culmile harului împreună cu Achachie cel ascultător;

Bucură-te, Isidor eliberat de ispite după șapte ani de smerită mărturisire a păcatelor;
Bucură-te, Doroteu, slujind fraților bolnavi ca lui Hristos;
Bucură-te, Dositei imitându-L pe Fiul ascultător al lui Dumnezeu renunțând să îți mai faci voia ta;
Bucură-te, tăcutule Varsanufie și marele Ioan, întărind sufletele fraților cu roadele postului;
Bucură-te, Isihie, cu Marcu și Diadoh, rostind cuvinte purtătoare de duh care ne inspiră;
Bucură-te, Xenofont cu prietenii și copiii tăi slujind Domnului;
Bucură-te, Marcu și Alexandru, care ați învățat despre rânduiala mănăstirii;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 11

Vă aducem cântare din dragoste, părinților purtători de Dumnezeu, iar voi răsplătiți iubirea noastră cu dragoste, luminați-ne sufletele întunecate de ceața păcatelor cu strălucirea virtuților voastre și rugați-L pe Domnul Atotmilostiv să ne dea adevărata pocăință și să vedem și noi chipul Sfintei Treimi căreia voi Îi strigați: ***Aliluia!***

Icos 11

Ați strălucit ca stele luminoase, Sfinți cuvioși părinți, împreună cu primul pustnic de la Pecerska, Antonie cel din soborul Maicii Domnului și Teodosie care a primit binecuvântarea să ridice jugul lui Hristos din tinerețe, Nicon, Varlaam, Ștefan, Nestor și Pimen, Moise cel plin de înfrânare și Ioan cel îndelung răbdător, voi toți ne luminați cu învățătura adevăratei credințe împreună cu toți ceilalți Sfinți pustnici, iar noi vă încununăm cu aceste laude:
Bucură-te, Serghie, cu ucenicii tăi Nicon, Sava, Ștefan, Mina și alții, care ca și bătrânul Antonie s-au luptat cu vrăjmașul diavol și l-au biruit;
Bucură-te, Gherman cu Savatie și Zosima de pe insula Soloveț, unde ați făcut mănăstire sfântă;
Bucură-te, Gherman cu Serghie, ocrotind cu rugăciuni și binecuvântări mănăstirea Valaam;
Bucură-te, Tihon cu Lavrentie, luminând ținutul Kaluga cu minuni de vindecare;
Bucură-te, Petru și Pafnutie, care ați crescut din rădăcini necredincioase dar Hristos, Vița vie, v-a altoit prin credință și ați adus mult rod;
Bucură-te, Ghenadie cu Tihon, Iacov și Pahomie, sfințind ținutul Kostroma cu faptele voastre;
Bucură-te, Avraam și Macarie, căci de la Apele Galbene până în țara Galilor ați așezat și ați rânduit mănăstiri spre lauda lui Dumnezeu;

Bucură-te, Doroteu cu Adrian, slăvind icoana Maica Domnului în regiunea Iaroslav;
Bucură-te, Simeone, încălzind cu căldura Duhului Sfânt ținuturile reci ale Siberiei, ducând acolo florile minunate ale virtuților care au înflorit ca un un crin ceresc;
Bucură-te, Eufrosina, împodobirea Poloțskului și strălucirea fecioarelor;
Bucură-te, căci tu ești ocrotitoarea monahiilor;
Bucură-te, Serafim, noua stea, atrăgându-I pe toți la mănăstirea Sarov cu lumina dragostei tale;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 12

Cereți harul dumnezeiesc celor ce vă cheamă, căci ați fost vrednici de a primi sfântul scaun al Bisericii ortodoxe patriarhii Petru, Alexie, Iona, Filip cu Sfinții proslăviți Mitrofan, Tihon, Teodosie, Ioasaf, Pitirim, Ermoghen, Ioan și Inocențiu împreună cu toată ceata Sfinților arhipăstori. Cu ei se laudă și râvnitorul Ortodoxiei Iov cel mult râvnitorul și cu toți cei hirotoniți întru arhierie. Pomeniți-ne în sfintele voastre rugăciuni, umbriți-ne din înălțimile Raiului cu binecuvântările voastre și învățați-ne să cântăm cu vrednicie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icos 12

Cântăm faptele voastre minunate, lăudăm răbdarea voastră, slăvim luptele duse cu vrăjmașii mântuirii și cu ochii credinței privind spre cămările Raiului, ne rugăm cu smerenie: nu uitați de noi care am primit sămânța duhovnicească, ci duceți-ne la pocăință căci am găsit porțile palatului lui Hristos închise pentru noi. Dar Păstorul nostru este bun! Cu glasul vostru dulce, chemați-ne și pe noi, care suntem depărtați de Hristos și ne primiți ca pe proprii voștri copii, iar noi vă vom binecuvânta pe pământ cântând:
Bucură-te, Pahomie, văzătorul ispitei;
Bucură-te, cel ce I-ai adus lui Hristos lacrimi de pocăință;
Bucură-te, auzind de la Mântuitorul ca o mângâiere că cei din urmă călugări vor primi mântuirea prin dureri și boli;
Bucură-te, cel ce ai primit făgăduința că cei ce au îndurat necazurile precum și cei care au muncit Îl vor vedea pe Hristos;
Bucură-te, Antonie, știind prin vedenie de la Dumnezeu că biruirea diavolului se socotește ca îndurarea lui Dumnezeu de a duce omul în slava cea dintâi;
Bucură-te, că ai chemat pe mulți de la deznădejde la pocăință prin această vedenie;
Bucură-te, Pamvo, prooroc și mare rugător;
Bucură-te, Ishirion, că ai spus că mântuirea se cunoaște prin smerenie;
Bucură-te, Ioan și Sofronie, pregătind calea duhovnicească pentru mângâierea noastră;

Bucură-te, Eufrosin, slujind în trupul fraților din bucătărie și admirând Raiul în duh;
Bucură-te, noule Hrisostom Dimitrie, scriind Viețile sfinților;
Bucurați-vă, toată oastea de Sfinți părinți, numiți și nenumitți, luminați de Dumnezeu, nenumărați de mintea omenească, ca o mulțime de stele cerești;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 13 (de 3 ori)
O, fericiți și făcători minuni Sfinți pustnici, părinți cuvioși, care ați slujit Domnului în toate țările lumii, primiți cu bunăvoință această mică rugăciune, aduceți-vă aminte de cei care laudă faptele voastre și întăriți-ne în lupta cu păcatele, cereți pentru noi mila lui Dumnezeu ca în Ziua Judecății să stăm de-a Dreapta Lui și să ne miluiască pentru a primi binecuvântarea de a intra în bucuria sfinților și lui Dumnezeu cu mulțumire Să-I cântăm: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icos 1
Dorind să imiți viața îngerească, Sfinte fericite Pahomie, ai lepădat lumea și pe cele ce sunt în ea și venind la călugărul Palamon, împreună cu el în post și privegheri L-ați slujit pe Atotputernicul Dumnezeu, fiind cinstit ca un nou Moise, căci tu ai primit din mâinile Îngerului chipul rânduielii celei mari a monahilor desăvârșiți, adică sfânta și marea schimă, și ți-a dat în mâini o tăbliță care avea scris pe dânsa rânduielile și canoanele vieții monahicești și pustnicești. Te-ai arătat ca un părinte duhovnicesc al noului Israel, Sfinte cuvioase Pahomie, iar noi copii tăi te binecuvântăm pe tine și pe ucenicii tăi cu aceste laude:
Bucură-te, Pahomie ales de Dumnezeu, care ai strălucit ca o stea în pustie;
Bucură-te, că ai primit din mâna îngerilor învățăturile postului;
Bucură-te, slujindu-l cu toată smerenia pe bătrânul tău duhovnic Palamon;
Bucură-te, că ai îndurat spini ascuțiți rugându-te cu multă răbdare;
Bucură-te, că prin iubirea duhului nu te-ai despărțit de părintele tău duhovnicesc nici după mutarea lui la Dumnezeu;
Bucură-te, căci prin tăcere te-ai unit cu Unul Dumnezeu;
Bucură-te, păzitor al mănăstirilor din porunca Domnului;
Bucură-te, că pe sora ta după trup ai logodit-o cu Hristos în cinul monahal;
Bucură-te, că ai fost căpetenia fecioriei ucenicilor tăi;
Bucură-te, că ai avut grija tatălui față de nevoile lor trupești;
Bucură-te, povățuindu-l pe Sfântul Teodor ca pe un copil duhovnicesc;
Bucură-te și tu, Teodore, care ca un alt Elisei ai primit mila harului părintelui tău;
Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!

Condac 1

Sfinților aleși ai lui Hristos, care au strălucit în toată lumea iar acum stau împreună cu Heruvimii în jurul tronului de foc al Preasfintei Treimi mijlocind pentru noi cei ce păcătuim, îndrăznim să le aducem această laudă. Iar voi, Sfinților cuvioși pustnici, primiți cu milă această jertfă smerită și cu rugăciunile voastre cereți de la Domnul pentru noi duhul pocăinței și al răbdării și îndreptarea vieții noastre păcătoase, chemându-vă cu tandrețe: ***Bucurați-vă, Sfinților cuvioși pustnici, dascăli de călugări și vorbitori cu Îngerii!***

Şi se zice această:

Rugăciune

Cuvioși pustnici și purtători de Dumnezeu Sfinți părinți, care ați strălucit peste tot în lume cu minuni, trăind vieți asemenea îngerilor și arătându-ne diferite căi de mântuire prin exemplul vieții voastre, pe voi vă rugăm: priviți-ne de sus de la înălțimea cămărilor Raiului pe noi cei de jos copleșiți de valurile vieții și căzuți în deșertul deznădejdii păcătoase a celor înșelați, întindeți o mână de ajutor către noi ca să fim vrednici de Hristos și în această viață și în cea veșnică.

Puneți pe fugă diavolul care ne luptă, ca prin rugăciunile voastre să nu ne vatăme când vom trece vămile văzduhului. Așa cum Vasile a văzut sufletul Teodorei și l-a răscumpărat de la răii vameși cu rugăciunile și virtuțile sale, tot așa și voi ieșiți în întâmpinarea sufletului nostru căci vă chemăm în ajutor să învingeți forțele întunericului și să îl rugați pe Milostivul Hristos să fim izbăviți de chinurile nesfârșite, făgăduind Domnului că vom face voia Lui.

Rugați-vă Domnului să scrie și numele nostru în Cartea Vieții veșnice, căci noi îl lăudăm pe Dumnezeu cel din Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acum și în vecii vecilor. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale și ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/03/10/acatistul-tuturor-sfintilor-pustnici-sfinti-asceti-si-isihasti/

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Onufrie cel mare: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Condacul Sfântului cuvios Onufrie cel mare: Stea luminoasă te-ai arătat călugărilor, precum raza noaptea luminează marginilor, aşa părinte, ai strălucit întru pustnicie ca soarele. Pentru aceasta, Sfinte Onufrie, nu înceta să te rogi pentru noi toţi.

Condacul Sfântului cuvios Onufrie cel mare: Lumină înţelegătoare şi cerească înlăuntrul în inima ta primind, vas prea luminat te-ai arătat nestricatei Treimi şi har de tămăduiri ai primit, strigând: Aliluia.

***

Troparul Sfântului cuvios Petru Atonitul: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Condacul Sfântului cuvios Petru atonitul: Lumină înţelegătoare şi cerească înlăuntrul în inima ta primind, vas prea luminat te-ai arătat nestricatei Treimi şi har de tămăduiri ai primit, strigând: Aliluia.

Condacul Sfântului cuvios Petru atonitul: Depărtându-te pe sine de însoţirea cu oamenii, ai locuit în crăpăturile pietrelor şi în peşteri, pentru dorul cel după Dumnezeu şi pentru dragostea Domnului tău, părinte Petre de la care ai câştigat cunună. Roagă-te neîncetat să ne mântuim noi.

(Video) Troparul Sfinților cuvioși Onufrie cel mare și Petru Athonitul - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/video-troparul-sfintilor-cuviosi-onufrie-cel-mare-petru-athonitul

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului şi prea cuviosului Onufrie cel mare

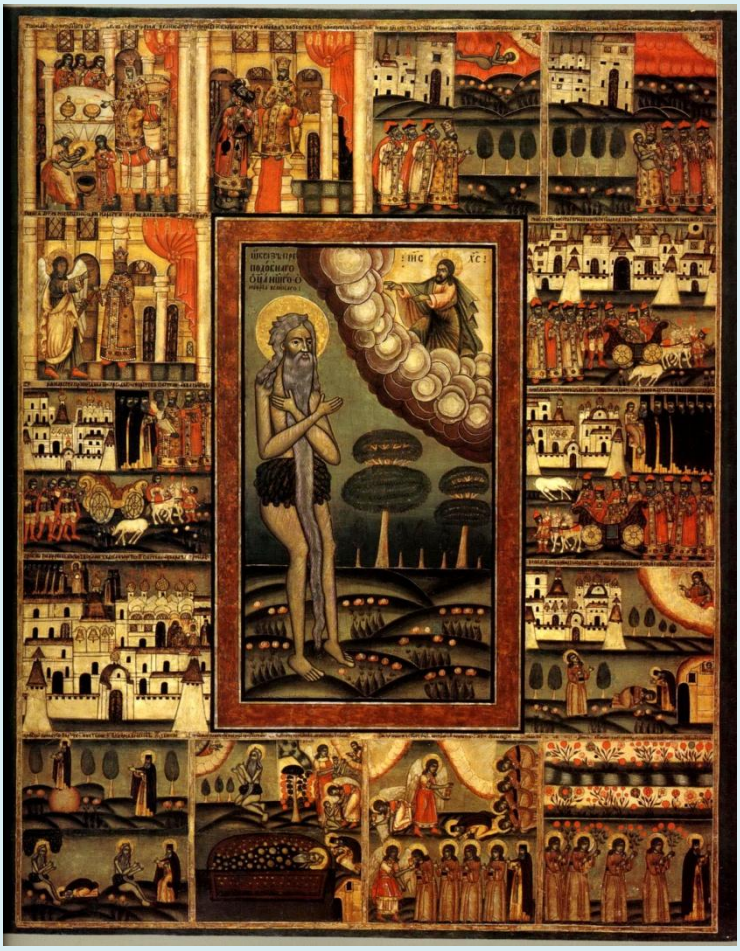

Cuvant Ortodox - Sfântul cuvios Onufrie cel mare - 12 iunie:
https://www.youtube.com/watch?v=f6sS8JTcBS4&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=37

***

Împăratul Persiei, numit de istorici Narsita, a trăit pe vremea când în Roma împărăţea prea păgânul împărat Diocleţian. Acesta se cunoaşte din fapte, că ori era cu totul creştin, ori că nu era departe de creştinătate. Însă se ştie din istorie că au fost în acest fel unii din împăraţii Persiei. Acest împărat, trăind cu împărăteasa multă vreme şi neavând copii de parte bărbătească, dorea foarte mult şi se ruga cu dinadinsul lui Dumnezeu să le dăruiască un fiu. Dumnezeu, ascultându-i rugăciunea, după mulţi ani împărăteasa a zămislit pe acest mare plăcut al lui Dumnezeu şi mare vieţuitor de pustie, pe prea fericitul Onufrie.

Iar diavolul, care urăşte neamul omenesc, prevăzând binele ce avea să fie după oarecare semne şi voind a face împiedicare, s-a închipuit în felul unui om străin şi, venind la împărat, i-a zis: "Împărate, să ştii că pruncul ce s-a zămislit în pântecele împărătesei tale nu este de la tine, ci de la unul din supuşii tăi. Dacă voieşti să cunoşti adevărul, să faci ceea ce-ţi voi spune, adică: Când se va naşte pruncul, să porunceşti să se facă un foc mare şi să arunci pe prunc într-însul, şi de nu va arde, acesta va fi semnul că fiul este al tău cu adevărat; iar de va arde, atunci să fii încredinţat că este născut din desfrânare".

Împăratul, încredinţându-se foarte mult acestor cuvinte diavoleşti, s-a mâniat pe împărăteasa sa, însă ascundea în sine şi se ţinea ca să nu se cunoască până la vremea ce se cădea. Deci, împlinindu-se vremea naşterii împărătesei şi născând un prunc de parte bărbătească, tatăl, în loc să se bucure de naşterea fiului său celui dăruit de Dumnezeu, s-a umplut de mâhnire şi de întristare, a aprins un foc mare şi a aruncat pe prunc în foc. Dar Atotputernicul Dumnezeu, Care păzeşte pe prunci cu prea minunata Sa putere, a păzit şi pe acest prunc nears de foc, viu şi întreg. Dar nu numai aceasta, ci încă şi alt lucru de mirare era cu putinţă a se vedea pruncului: aflându-se în foc, a ridicat către cer mânuţele sale cele mici şi slabe ca şi cum se ruga către Dumnezeu. Tatăl copilului, văzând acest lucru minunat, s-a înspăimântat şi a cunoscut că a fost amăgit de diavol.

Scoţând pe prunc din foc nevătămat, îngerul Domnului s-a arătat împăratului certându-l rău, că s-a încrezut mai mult vrăjmaşului celui înşelător. Îngerul a poruncit să boteze pe prunc şi să-l numească Onufrie, apoi să-l ducă în pustie unde-l va îndrepta Dumnezeu.

Împăratul îndată s-a sculat şi, luând pruncul după îndemnarea lui Dumnezeu, s-a dus în munţi şi în pustietăţile Egiptului.

Iar pe când mergea, l-a întâmpinat o căprioară albă, fiind trimisă de Dumnezeu ca să hrănească pruncul cu lapte cât va merge pe cale. Ea, alergând către împărat, a căzut înaintea lui în genunchi, ca şi cum se închina şi, alăturându-se de cei ce mergeau, călătorea împreună cu dânşii şi-l hrănea pe prunc cu laptele ei.

Tatăl pruncului, văzând acest lucru, se miră de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru prunc şi grăia: "Acum am cunoscut că fiul meu are să fie mare prieten şi plăcut al lui Dumnezeu".

Mergând ei pe cale multă vreme, au ajuns la hotarele Tebaidei în ţara Egiptului şi, venind până la cetatea ce se numea Sermopoli, au aflat o mănăstire, nu departe de

cetate, la un loc deosebit şi frumos. Acea mănăstire se numea a Eritului şi avea o sută de monahi îmbunătăţiţi. Dumnezeu a poruncit împăratului să lase acolo pe fiul său; iar părintele mănăstirii aceleia se miră de venirea împăratului Persiei la dânşii; deci l-au primit cu mare cinste.

Împăratul a povestit părintelui aceluia cu de-amănuntul toate cele despre prunc şi cum, cu porunca lui Dumnezeu, a venit la mănăstirea lor.

Părintele, ascultând cu mirare cele povestite de împărat, a zis: "Cum şi cine poate dintre noi să hrănească pruncul acesta care are trebuinţă de lapte de maică, căci în mănăstirea noastră nu poate intra nici o femeie?"

Împăratul a răspuns: "Precum până aici l-a hrănit Dumnezeu prin căprioara aceea care a venit cu noi, tot aşa şi de aici înainte îl va hrăni aceeaşi căprioară, cât va avea trebuinţă de lapte".

Astfel, împăratul, dând pe fiul lor lui Dumnezeu şi încredinţându-l părintelui, s-a întors la casa sa. Căprioara aceea a stat pe lângă mănăstire şi a hrănit pe prunc până la vârsta de trei ani. După ce s-au împlinit acei trei ani, ea s-a dus în pustie, iar pruncul a început a se hrăni cu hrana cea de obşte.

***

După ce pruncul a ajuns la vârsta de şapte anişori, adeseori se ducea la trapeză şi cerând câte o bucăţică de pâine, se ducea în tinda bisericii, unde era zugrăvită icoana Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, care ţinea pe mâinile ei pe Domnul nostru Iisus Hristos. Deci, se apropia de icoană, fiind fără de răutate şi cu neştiinţă şi vorbea cu pruncul Hristos zugrăvit pe icoană, Care se ţinea de mâinile cele fecioreşti. El grăia astfel către Iisus: "Şi Tu eşti mic precum sunt şi eu, însă eu mă duc la trapeză, cer pâine la trapezar şi mănânc, iar Tu nu mănânci niciodată. Pentru ce te chinuieşti aşa, nemâncând nimic? Iată, primeşte partea mea şi mănâncă". Iar pruncul Hristos cel închipuit pe icoană, ca şi cum ar fi fost viu, a întins mânuţa Sa şi a luat pâinea din mâinile lui Onufrie.

O minune ca aceasta făcându-se nu odată, nici de două ori, ci de multe ori, trapezarul văzând pe prunc luând pâinea adeseori, a început a-l pândi să vadă ce face cu pâinea şi unde o duce. Deci, văzându-l ducându-se cu pâinea la biserică, a mers după dânsul mai departe şi, ajungând la uşa tindei, a văzut făcându-se minunea cea mai sus arătată şi s-a înspăimântat. După aceea, ducându-se, a vestit părintelui şi tuturor celorlalţi monahi mai sporiţi în fapte bune, care, auzind o minune ca aceasta, s-au înspăimântat cu totul.

Atunci părintele a învăţat pe trapezar, astfel: "Când Onufrie va mai cere pâine de la tine, să nu-i dai, ci să-i zici: "Du-te de cere pâine de la Acela Căruia i-ai dat de multe ori"".

Trapezarul, ascultând pe părintele, a făcut aşa precum i-a poruncit. Dimineaţa, venind Onufrie şi cerând pâine după obicei, trapezarul nu i-a dat, ci a zis: "Du-te şi tu de cere pâine de la Acela Căruia i-ai dat tu de multe ori".

Pruncul, fiind flămând, s-a dus plângând către icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi a zis plângând către pruncul Hristos, închipuit pe icoana: "Trapezarul nu voieşte să-mi dea pâine de la el, şi-mi este foame; dă-mi Tu de la Tine, că şi eu Ţi-am dat de multe ori!"

Atunci, pruncul Hristos îndată i-a dat o pâine mare, frumoasă, curată albă ca zăpada şi caldă. Pâinea era atât de mare, încât era cu neputinţă unui copil de şapte ani să o ducă cu uşurinţă.

Deci, Onufrie, luând pâinea din mâinile lui Hristos, o ducea cu foarte mare greutate. Şi venind cu ea la părintele, se lăuda zicând: "Iată, pruncul Hristos mi-a dat o pâine!"

Părintele, minunându-se foarte mult de o minune ca aceea, a chemat pe toţi monahii şi le-a arătat acea pâine minunată şi a poruncit trapezarului să povestească înaintea tuturor ce a văzut. Apoi Onufrie, fiind întrebat de ei, a spus că a luat acea pâine din mâinile lui Hristos. Toţi au început a prea mări cu mare glas pe Dumnezeu, Care a făcut nişte minuni ca acestea prin pruncul Onufrie. După aceea, ei au împărţit pâinea în mai multe părţi pentru binecuvântarea şi sfinţirea tuturor monahilor.

Onufrie, crescând cu nişte sporiri de fapte ca acestea şi cu dar de la Dumnezeu şi de la oameni, a ajuns la vârsta şi măsura faptelor bune, cea vrednică de a se sălăşlui în pustie şi a ieşi la război împotriva vrăjmaşilor celor nevăzuţi.

***

Despre toate acestea povesteşte cuviosul Pafnutie episcopul, care a fost într-una din mănăstirile pustiei Egiptului. Cum a aflat el în pustie pe Cuviosul Onufrie şi pe alţi pustnici, singur povesteşte în cele ce urmează:

Într-o zi, şezând eu în mănăstirea mea şi liniştindu-mă, mi-a venit dorinţa să ies în pustia cea mai dinăuntru şi să văd dacă este acolo vreun monah, slujind Domnului

mai mult decât mine. Deci, sculându-mă şi luând puţină pâine şi apă, ca să am pe cale, am ieşit din mănăstirea mea, nespunând nimănui nimic şi m-am dus în pustia cea mai dinăuntru. Mergând patru zile şi negustând nici pâine, nici apă, am ajuns la o peşteră încuiată, care avea numai o ferestruică mică. Am stat acolo un ceas, bătând la acea fereastră, aşteptând ca, după obiceiul monahicesc, să iasă cineva din peşteră şi să-mi dea binecuvântare în Hristos. Dar, fiindcă nu mi-a răspuns, nici nu mi-a deschis nimeni, am deschis eu uşa şi am intrat, zicând: "Binecuvântează!" Acolo am văzut un stareţ şezând, ca şi cum dormea, şi iarăşi am zis: "Binecuvântează".

Apoi m-am atins de umărul lui, voind să-l deştept şi s-a făcut ca praful şi pipăind trupul lui, am aflat că murise de mulţi ani. Am văzut şi o haină atârnată la perete şi atingând-o eu, s-a făcut ca praful în mâinile mele. Deci, îndată luând de pe mine mantia mea, am acoperit cu ea trupul acelui mort şi, săpând o groapă cu mâinile în peretele peşterii, am îngropat moaştele lui cu obişnuita cântare de psalmi, cu rugăciune şi cu lacrimi. Apoi, gustând puţin din pâinea cea adusă de mine şi din apă, m-am întărit şi am rămas lângă mormântul acelui stareţ.

A doua zi, săvârşindu-mi rugăciunea, am pornit la cale spre pustia cea mai dinăuntru şi, mergând câteva zile, am găsit o altă peşteră şi am văzut pe dinaintea peşterii urme omeneşti şi din aceasta am cunoscut că vieţuieşte cineva acolo. Dar, bătând şi neprimind nici un răspuns, am intrat înăuntru şi negăsind pe nimeni, am ieşit afară, gândind în mine că aici petrece un rob al lui Dumnezeu şi poate s-a dus undeva în pustie. După aceea, am socotit să aştept la locul acela pe robul lui Dumnezeu, dorind să-l văd şi să-l sărut întru Domnul. Toată ziua am petrecut aşteptând şi cântând neîncetat psalmii lui David. Am văzut în acel loc, care era foarte frumos, un finic cu roadele lui şi un izvor mic cu apă vie, şi, minunându-mă de frumuseţea acelui loc, doream ca şi eu însumi să vieţuiesc într-însul, de ar fi fost cu putinţă.

Când ziua se pleca spre seară, am văzut venind o cireadă de bivoli, şi un rob al lui Dumnezeu umblând între ei; acela era Cuviosul Timotei pustnicul. După ce s-a apropiat de mine, am văzut pe acel bărbat fără de îmbrăcăminte, acoperindu-şi goliciunea trupului cu perii săi. El, venind la locul unde stăteam şi văzându-mă pe mine, mă socotea că sunt duh şi nălucire şi a stat la rugăciune; pentru că multe duhuri necurate îl ispiteau cu năluciri în acel loc, precum mi-a spus mai pe urmă.

Iar eu i-am zis: "Pentru ce te înfricoşezi, robule al lui Iisus Hristos, Dumnezeul nostru? Caută şi vezi urmele mele, ca să ştii, că sunt ca şi tine, pipaie-mă, căci sunt trup şi sânge".

Atunci el, privind spre mine şi cunoscând că sunt om, m-a mângâiat, mulţumind lui Dumnezeu şi zicând: "Amin".

Apoi, s-a apropiat de mine, m-a sărutat şi m-a dus în peşteră sa, unde mi-a pus dinainte mâncare, poame de finic şi apă curată de izvor şi a gustat împreună cu mine.

El mă întreba, zicând: "Cum ai venit aici, frate?"

Iar eu, arătându-i cugetul şi gândul meu, i-am spus: "Vrând să-i văd pe robii lui Hristos, care vieţuiesc în această pustie, am ieşit din mănăstirea mea şi am venit aici; iar Dumnezeu nu m-a lipsit de această dorinţă, învrednicindu-mă a te vedea pe sfinţia ta".

Apoi, l-am întrebat şi eu pe el: "Părinte, cum ai venit aici, câţi ani ai de când eşti în această pustie, cu ce te hrăneşti şi pentru ce eşti gol, neîmbrăcându-te cu nimic?"

Iar el a început a-mi spune despre sine astfel: Eu mai înainte am petrecut în viaţa de obşte, în Tebaida, deprinzându-mă cu viaţa monahicească şi slujind cu osârdie lui Dumnezeu, iar cu mâinile lucram ţesătoria. Odată gândul mi-a zis: Să ieşi din viaţa de obşte, să petreci singur şi să te osteneşti lucrând, ca să primeşti mai multă plată de la Dumnezeu; pentru că poţi din osteneala mâinilor tale, nu numai pe tine să te hrăneşti, ci să hrăneşti şi pe săraci şi pe fraţii cei străini să-i odihneşti. Deci, ascultând cu dragoste gândul meu, am ieşit din viaţa de obşte şi mi-am făcut deosebit o chilie aproape de cetate şi mă îndeletniceam cu lucrul mâinilor. Eu aveam îndestulare de cele trebuincioase vieţii mele, pe care le câştigam din osteneala mâinilor mele; pentru că mulţi veneau la mine, trebuindu-le lucrul mâinilor mele şi-mi aduceau toate cele de trebuinţă. Deci, odihneam şi pe cei străini, iar pe cele ce prisoseau le împărţeam săracilor şi celor ce aveau trebuinţă.

Dar diavolul, vrăjmaşul nostru, care pururea se luptă contra tuturor, zavistuind vieţii mele, s-a sârguit de mi-a răsturnat ostenelile mele. El a pus în mintea unei femei, ca să vină la mine pentru lucrul mâinilor mele şi venind, mă îndemna să-i tes o pânză, pe care ţesând-o i-am dat-o ei. După aceea, m-a silit să-i ţes alta şi s-a făcut între noi vorbă şi îndrăzneală. Făptuind păcatul, ea a născut fărădelegea şi eu am petrecut cu ea şase luni păcătuind. După aceea, am gândit în mine că, astăzi sau mâine, moartea mă va ajunge şi voi lua munca cea veşnică şi mi-am zis: Vai mie, o, suflete, mai bine este ţie să fugi de aici, ca să scapi de păcat şi de munca cea veşnică.

Deci, lăsând toate, am fugit în taină şi am venit în această pustie. Ajungând în locul acesta, am găsit această peşteră, izvorul şi finicul având 13 ramuri şi în fiecare lună fiecare ramură îmi face tot atâtea roduri, câte îmi ajung ca hrană pentru treizeci de zile. Sfârşindu-se o lună şi roadele unei ramuri, se coace cealaltă ramură; şi astfel mă hrănesc cu darul lui Dumnezeu, iar altceva nu am în peştera mea. Hainele mele învechindu-se de vremea cea lungă, s-au prăpădit, iar după mulţi ani - sunt 30 de ani de când petrec în această pustie - mi-au crescut perii corpului, precum vezi şi aceştia îmi sunt în loc de haine, acoperindu-mi goliciunea mea".

Auzind acestea de la dreptul acela - zice Sfântul Pafnutie - l-am întrebat, zicând: "Părinte, la începutul venirii tale în locul acesta, te-a supărat pe tine cineva sau nu?"

El a răspuns: "Am răbdat nenumărate năvăliri diavoleşti şi de multe ori diavolul s-a luptat cu mine şi nu m-a biruit, ajutându-mi darul lui Dumnezeu; pentru că mă împotriveam lor cu semnul Sfintei Cruci şi cu rugăciunea. Pe lângă asupririle vrăjmaşului, mă supărau încă şi durerile trupeşti, căci foarte mult mă durea pântecele, încât de multe ori cădeam la pământ de durerea aceea şi nu puteam să stau să-mi fac obişnuitele rugăciuni, zăcând în peştera mea şi tăvălindu-mă pe pământ, îmi săvârşeam cântarea mea cu multă chinuire, încât nici afară nu puteam să ies. Deci, m-am rugat milostivului Dumnezeu, ca pentru durerile ce m-au cuprins, să-mi dea iertare de păcatele mele.

Într-o zi, pe când şedeam la pământ, din pricina durerii pântecelui am văzut un bărbat cinstit stând înaintea mea care mi-a zis: "Ce te doare?"
Iar eu abia am putut răspunde, zicând: "Doamne, mă doare pântecele".

El mi-a zis: "Arată-mi unde te doare?" Şi i-am arătat. Iar el, întinzându-şi mâna, a pus palma sa în acel loc ce mă durea şi, îndreptând degetul mâinii sale, a tăiat locul acela cu un cuţit şi a scos rărunchii mei, căci de ei pătimeam foarte mult. După aceea mi-a arătat rănile care erau pe ei, şi curăţindu-i cu mâna şi ştergându-i cu pânza curată, iarăşi i-a pus la locul cel tăiat, şi netezindu-l cu palma, îndată m-am tămăduit.

Apoi, mi-a zis: "Iată, te-ai făcut sănătos! De-acum să nu mai greşeşti, ca să nu pătimeşti ceva mai rău, ci slujeşte Dumnezeului tău de acum şi până în veac!"

Astfel, din acea vreme, petrec fără durere, mulţumind lui Dumnezeu şi slăvind milostivirea Lui.

De cu seara, zice Pafnutie, stând într-una de vorbă cu acel cuvios părinte, am petrecut puţin; pentru că de dimineaţă ne-am sculat la obişnuita rugăciune. Făcându-se ziua, am rugat mult pe cuviosul părinte că doară mi-ar porunci să petrec lângă el, sau măcar undeva aproape de el.

Iar el mi-a zis: "Frate, nu vei putea să rabzi aici năvălirile diavoleşti". Deci, nu voia să petrec lângă el. Apoi, l-am rugat să-mi spună numele său şi mi l-a spus, zicând: "Numele meu este Timotei; pomeneşte-mă pe mine, iubite frate, şi roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru mine, ca să săvârşească spre mine mila Sa până la sfârşit, căreia să mă învrednicească".

Atunci eu am căzut la picioarele lui, cerându-i să se roage pentru mine. Iar el mi-a zis: "Stăpânul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze şi să te păzească de toate cursele diavolului. Să-ţi arate calea cea dreaptă, ca să treci fără împiedicare spre sfinţii Lui". Deci, Cuviosul Timotei, binecuvântându-mă, m-a eliberat în pace.

După aceea am plecat pe cale, primind din mâinile lui poame de finic şi un vas cu apă de izvor şi, închinându-mă acelui sfânt stareţ, m-am dus de la dânsul, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu că m-a învrednicit a vedea pe un plăcut al Său ca acela, a mă folosi de cuvintele lui şi a lua binecuvântare de la el.

***

Întorcându-mă de acolo, după câteva zile, am venit la o mănăstire pustnicească şi am stat acolo să mă odihnesc şi să petrec câtva vreme; dar, întristându-mă, gândeam la mine şi ziceam: Ce este viaţa? Sau ce sunt nevoinţele mele? Nici umbră nu sunt împotriva vieţii şi nevoinţelor acelui mare plăcut al lui Dumnezeu, pe care l-am văzut. Astfel, am petrecut multe zile gândind unele ca acestea şi dorind să urmez în plăcerea lui Dumnezeu, calea acelui drept bărbat. Deci, deşteptându-mă milostivirea lui Dumnezeu ca să îngrijesc de sufletul meu, nu m-am lenevit a merge iarăşi în cea mai dinăuntru pustie pe cale neumblată spre partea aceea, unde petrece un neam, bărbătesc, care se numeşte Mazichi. Deci, toată sârguinţa mea era aceasta: ca să ştiu de este şi un alt pustnic, care, slujind lui Dumnezeu, să-l găsesc şi să primesc de la el folos sufletului meu.

***

Plecând în calea pustiei cea pusă mie înainte, mi-am luat puţină pâine şi apă, care mi-a ajuns câtva vreme. Sfârşindu-se pâinea şi apa, mă strâmtoram, neavând pâine şi hrană, însă mă întăream cu duhul, mergând patru zile şi patru nopţi, fără de hrană şi fără de băutură; din această pricină am slăbit foarte mult cu trupul şi căzând la pământ, aşteptam moartea. Atunci am văzut un bărbat prea frumos şi

prea luminat, venind la mine cu sfântă cuviinţă şi punând mâna sa pe gura mea, s-a făcut nevăzut; îndată am simţit în mine tărie, încât nici foame, nici sete nu-mi mai era. Sculându-mă iarăşi, mergeam spre cele mai dinăuntru ale acelei pustii şi am trecut fără de hrană şi fără băutură alte patru zile şi patru nopţi şi iarăşi am început a slăbi de foame şi de sete.

Ridicându-mi mâinile spre cer, m-am rugat Domnului şi iarăşi am văzut pe acel bărbat, care, venind, s-a atins de buzele mele şi s-a făcut nevăzut; iar eu iarăşi am căpătat multă putere şi m-am dus în cale. Era a şaptesprezecea zi a călătoriei mele, când am ajuns la un munte înalt şi, fiind ostenit, am şezut la poalele muntelui să mă odihnesc. Acolo am văzut departe pe un bărbat venind spre mine, cu chipul foarte înfricoşat, cu peri deşi crescuţi peste tot corpul, ca la fiară şi alb ca zăpada, căci era cărunt de bătrâneţe. Perii capului şi ai bărbii lui erau lungi până la pământ, încât acopereau ca o haină trupul lui, iar mijlocul său îl avea încins cu frunze de copaci.

Când l-am văzut apropiindu-se spre mine, m-am înfricoşat şi am alergat la o piatră ce se întâmplase să fie deasupra muntelui. Acela, ajungând până la poalele acelui munte, a şezut la umbră să se odihnească, pentru că ostenise din pricina zădufului şi bătrâneţii.

El, uitându-se spre munte, m-a văzut pe mine şi m-a strigat, zicându-mi: "Om al lui Dumnezeu, pogoară-te la mine, că şi eu sunt om ca tine şi vieţuiesc în pustia aceasta pentru Dumnezeu".

Eu - zice Pafnutie - auzind acestea, am alergat spre dânsul cu osârdie şi am căzut înaintea picioarelor lui.

El mi-a zis: "Scoală-te, fiul meu, căci şi tu eşti robul lui Dumnezeu, prieten al sfinţilor Lui, iar numele tău este Pafnutie".

După ce m-am sculat, mi-a poruncit să şed lângă el. Apoi, l-am rugat cu dinadinsul să-mi spună numele lui, cum petrece în pustia aceea şi de câtă vreme. El, văzând rugămintea mea cea cu dinadinsul, a început a-mi spune cele despre sine, zicând astfel:

"Numele meu este Onufrie, de şaizeci de ani rătăcesc în pustia aceasta şi prin munţi şi n-am văzut până acum nici un om, decât numai pe tine. Petrecerea mea înainte a fost în cinstită mănăstire care se numeşte Eriti şi care este aproape de cetatea Ermopoli, în părţile Tebaidei. Mănăstirea aceea are o sută de fraţi şi toţi

sunt cu un suflet, având viaţă de obşte întocmai, cu multă dragoste pentru Domnul nostru Iisus Hristos. De obşte le era hrana şi îmbrăcămintea şi îşi petreceau în linişte pacea şi hrana cea pustnicească, slăvind bunătatea Domnului. Iar eu, când mă povăţuiam acolo pentru începutul cel nou, am învăţat de la Sfinţii Părinţi credinţa şi dragostea către Dumnezeu şi rânduielile vieţii monahiceşti şi i-am auzit pe dânşii grăind despre Sfântul Prooroc Ilie, cum, întărindu-se de Dumnezeu, a petrecut în pustie, postind multă vreme. Asemenea şi de Sfântul Ioan Înaintemergătorul, căruia nici unul din oameni nu i s-a asemănat vreodată şi ce fel de viaţă a avut el în pustie până în ziua arătării sale către Israel.

Eu întrebam pe Sfinţii Părinţi, zicând: "Mai mari sunt înaintea lui Dumnezeu cei care petrec în pustie decât voi?"

Ei îmi răspundeau, zicând: "Fiule, aceia sunt mai mari decât noi, pentru că noi ne vedem unul pe altul în toate zilele şi săvârşim cu bucurie sobornicească cântare bisericească; iar de flămânzim, găsim pâine gata, asemenea şi de însetam, avem apă în destul. Dacă se întâmplă cuiva din noi a se îmbolnăvi, este mângâiat de ceilalţi fraţi, deoarece toţi vieţuim de obşte, ne ajutăm şi slujim unul altuia pentru dragostea lui Dumnezeu. Dar cei ce petrec în pustie sunt lipsiţi de toate acestea; căci, de se întâmplă vreunuia din ei vreo mâhnire, cine îl mângâie? La boală, cine să-i ajute şi să-i slujească? Dacă i-ar veni asupra vreun război de la satana, unde va găsi om care să-i schimbe gândul sau să-l sfătuiască, fiind numai el singur? De nu va avea hrană, unde s-o găsească cu înlesnire? Asemenea şi însetând, apa nu este aproape. Acolo, o, fiule, fără de asemănare, mai mare îi este osânda, decât nouă celor ce vieţuim de obşte; pentru că, cei ce intră în viaţă pustnicească, slujesc mai mult lui Dumnezeu, se dau la mari postiri, foamea şi setea, arşiţa de ziua şi răceala de noapte le rabdă cu vitejie; iar războaiele celor ce năvălesc de la vrăjmaşul cel nevăzut se împotrivesc tare, se silesc în tot felul a-l birui şi se sârguiesc a trece toată calea cea strâmtă şi anevoioasă care duce la Împărăţia Cerului.

Pentru aceea, le trimite Dumnezeu, Sfinţi îngeri ca să le aducă hrana, să le scoată apa din piatră şi aceştia îi întăresc atâta de mult, încât se împlineşte cuvântul proorocului Isaia care zice: "Cei ce aşteaptă pe Domnul se schimbă în putere, se înaripează ca vulturii, aleargă şi nu se ostenesc. Iar dacă nu se învredniceşte cineva de îngerească vedere cu ochii, nu se lipseşte încă de venirea de faţa cea nevăzută a acelora, care îl păzesc în toate căile, îl apără de asuprelile vrăjmaşului, îl ajută în lucrurile lui, şi-i duc rugăciunile la Dumnezeu".

De i se întâmplă vreunuia din pustnici vreo ispitire neaşteptată de la vrăjmaş şi el îşi ridică mâinile către Dumnezeu, îndată i se trimite ajutor de sus şi i se risipesc toate ispitele, pentru curăţia inimii lui. Fiule, n-ai auzit oare de ceea ce se zice în Scriptură că Dumnezeu nu părăseşte pe cei ce-L caută, săracul nu va fi uitat până în sfârşit şi răbdarea săracilor nu va pieri până în sfârşit. Şi iar: "Strigat-au către Domnul, când se mâhneau ei şi din nevoile lor i-a izbăvit". Pentru că Domnul dăruieşte fiecăruia după măsura ostenelilor pe care le suferă cineva pentru Dânsul. Deci, fericit este cel ce face voia Domnului pe pământ şi Îi slujeşte cu credinţă, pentru că îngerii slujesc aceluia, deşi nevăzuţi, însă îl fac a se bucura cu bucurie duhovnicească şi îl întăresc în tot ceasul cât este în trup.

Eu, smeritul Onufrie, auzind acestea de la Sfinţii părinţi în mănăstirea mea, mă îndulceam în sufletul şi în inima mea mai mult decât mierea şi mi se părea că sunt pe altă lume, pentru că îmi venise o dorinţă negrăită să mă duc în pustie. Deci, sculându-mă noaptea şi luându-mi puţină pâine, cât să-mi ajungă patru zile, am ieşit din mănăstire, punându-mi nădejdea spre Dumnezeu, şi am plecat pe calea care duce la munte, voind ca de acolo să intru în pustie. Începând eu a merge în pustie, am văzut înaintea mea strălucind o rază de lumină şi m-am temut foarte; apoi, stând, gândeam să mă întorc în mănăstire.

Dar raza aceea de lumină s-a apropiat de mine şi am auzit dintr-însa un glas, zicându-mi: "Nu te teme! Eu sunt îngerul care umblu cu tine de la naşterea ta, pus de Dumnezeu lângă tine ca să te păzesc, şi mi s-a poruncit de Dânsul să te duc în pustia aceasta. Fii desăvârşit şi smerit cu inima înaintea Domnului şi slujeşte-i cu bucurie; iar eu nu mă voi depărta de lângă tine până ce nu-mi va porunci Ziditorul să-ţi iau sufletul". Îngerul, zicând aceasta din raza cea în chipul luminii, mergea înaintea mea, iar eu călătoream cu bucurie după dânsul.

Mergând ca la şase mile, am văzut o peşteră aleasă; după aceea s-a făcut nevăzută de la mine raza luminii îngerului, iar eu m-am apropiat de peşteră şi am vrut să ştiu dacă este vreun om într-însa. Deci, ajungând la uşă, am strigat după obiceiul monahicesc, zicând: "Binecuvântează!" Atunci am văzut pe un bărbat bătrân cinstit, cu sfinţită cuviinţă la chip, pe faţă şi la vedere arătându-se, că era într-însul mare dar al lui Dumnezeu şi duhovnicească bucurie.

Eu, văzându-l, am căzut înaintea picioarelor lui şi m-am închinat lui; iar el, ridicându-mă de mână şi sărutându-mă, mi-a zis: "Tu eşti fratele Onufrie, ajutătorul meu întru Domnul? Intră, fiule, intră în locuinţa mea! Dumnezeu îţi este ţie ajutător şi vei petrece întru chemarea ta, săvârşind bune lucruri întru frica lui Dumnezeu".

Deci, intrând în peştera lui, am stat cu dânsul câteva zile, sârguindu-mă să deprind faptele lui bune, de vreme ce acela m-a învăţat rânduielile vieţii pustniceşti. Văzând stareţul că duhul meu este luminat spre deprinderea lucrurilor plăcute Domnului nostru Iisus Hristos şi spre cea fără de temere împotrivă stare a războaielor celor din taină a potrivnicului său şi spre nălucirile care le are pustia, mi-a zis: "Scoală-te, fiule, ca să te duc în altă peşteră, care este mai înăuntrul pustiei, ca singur într-însa să locuieşti şi să te osteneşti întru Dumnezeu; pentru că spre aceasta te-a trimis Domnul prin purtarea sa de grijă, ca să fii şi tu locuitor al pustiei celei dinăuntru". După ce a mers patru zile şi patru nopţi, într-a cincea zi a găsit o peşteră mică, iar sfântul bărbat mi-a zis: "Iată, acesta este locul care ţi l-a pregătit Dumnezeu pentru tine, ca să te sălăşluieşti într-însul!" După aceea, stareţul a petrecut cu mine treizeci de zile, învăţându-mă la lucruri bune; iar după acele treizeci de zile, lăsându-mă lui Dumnezeu, s-a dus la treburile sale. De atunci venea câte o dată pe an la mine şi mă cerceta, până în ziua mutării sale la Dumnezeu, pentru că anul cel din urmă când m-a vizitat a murit; iar eu, plângându-l mult, l-am îngropat aproape de locuinţa mea.

După aceasta, eu smeritul Pafnutie, l-am întrebat pe Onufrie, zicând: "Sfinte părinte, oare multe osteneli ai suferit la începutul venirii tale în pustia aceasta?"

Atunci, fericitul stareţ mi-a răspuns: "Să mă crezi, iubite frate, că atâtea osteneli am suferit în acest loc, încât de multe ori, deznădăjduindu-mă de viaţa mea, mi se părea că sunt aproape de moarte. De multe ori slăbeam de foame şi de sete, neavând de la început nici ce mânca, nici ce bea, afară numai de unele verdeţuri pe care le găseam în pustie; atunci aveam ce mânca. Iar pentru setea mea, numai cereasca rouă îmi era de răcorire; că ziua mă ardeam de zăduful soarelui, iar noaptea mă răcoream de frigul nopţii, încât trupul meu mi se uda de rouă cea cerească. Dar câte n-am mai răbdat şi câte osteneli n-am mai suferit în această pustie neumblată! A spune răbdările şi ostenelile mele nu se poate, pentru că nici nu se cuvine a le arăta pe ele; deoarece, pentru dragostea lui Dumnezeu, omul este dator ca la singurătate să le facă.

Dar Bunul Dumnezeu, văzându-mă că m-am dat cu totul spre nevoinţele pustniceşti şi mi-am pus sufletul spre foame şi sete, a poruncit sfântului Său înger, ca să îngrijească de mine şi să-mi aducă în toate zilele puţină pâine şi apă pentru întărirea sufletului meu. Astfel, m-au îngrijit îngerii pe mine treizeci de ani. Iar după împlinirea celor treizeci de ani, Dumnezeu a orânduit spre mângâierea mea, hrană mai îndestulătoare. Pentru că, aproape de peştera mea, s-a găsit un finic care avea douăsprezece ramuri, şi fiecare ramură deosebit, la o lună pe an aducea roadele sale, una la o lună, alta la altă lună, până ce trec

toate cele douăsprezece luni; iar când se sfârşea o lună, se sfârşea şi rodul unei ramuri, şi când sosea altă lună, şosea şi rodul altei ramuri.

Asemenea, din porunca lui Dumnezeu curgea un mic izvor de apă vie, aşa că acum am încă treizeci de ani întru îndestulare cu aceasta; pentru că, uneori mâncam din pâinea cea adusă de înger, iar alteori gustam din roadele finicului cu verdeţurile pustiei, care, prin dumnezeiasca poruncă, mi s-au îndulcit ca mierea. Din izvor beau apă vie, mulţumind lui Dumnezeu; dar mai ales mă hrănesc şi mă adap cu dulceaţa din cuvintele lui Dumnezeu, precum se scrie: Nu cu singura pâine va fi omul viu, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Deci, o, frate Pafnutie, dacă te vei sârgui ca să săvârşeşti voia Domnului Dumnezeu, toate cele de trebuinţă se vor trimite pentru tine de la Dânsul; pentru că Sfânta Evanghelie zice: Nu vă îngrijiţi ce vom mânca, ce vom bea sau ce vom îmbrăca, pentru că pe toate acestea şi păgânii le caută, căci Tatăl vostru Cel ceresc ştie că trebuie toate acestea. Ci căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă.

Cuviosul Onufrie grăind unele ca acestea, m-am minunat de aleasa lui viaţă şi iarăşi l-am întrebat pe el: "Părinte, de unde te împărtăşeşti sâmbăta şi Duminica cu Preacuratele lui Hristos Taine, să mă împărtăşeşti pe mine?"

Îngerul Domnului nu vine numai la mine cu dumnezeiasca Împărtăşanie, ci şi la ceilalţi care vieţuiesc în pustie pentru Dumnezeu şi faţă omenească nu văd şi pe care, împărtăşindu-i, îi umple de veselie negrăită. Deci, dacă vreunul dintr-înşii ar dori să vadă om, îngerul îl ia pe el şi îl înalţă la cer, ca să vadă pe sfinţi şi să se veselească; iar sufletul se luminează ca lumina şi se bucură cu duhul. Învrednicindu-se a vedea cereştile bunătăţi, uită toate ostenelile sale suferite în pustie; apoi, întorcându-se la al său loc, se sileşte a sluji mai cu osârdie lui Dumnezeu, nădăjduind a câştiga în veci cele din ceruri, pe care s-a învrednicit a le vedea.

Toate acestea le-a vorbit Cuviosul Onufrie cu mine sub poalele muntelui, unde ne-am întâlnit; iar eu, din nişte vorbe ca acestea ale cuviosului, m-am umplut de bucurie şi am uitat şi de ostenelile mele, cele cu foamea şi cu setea, suferite în călătorie. Deci, înarmându-mă cu duhul şi cu trupul, am zis: "Fericit sunt eu cel ce m-am învrednicit a te vedea pe tine, sfinte părinte, şi am auzit cuvintele tale cele dulci şi plăcute".

Iar el mi-a zis: "Să ne sculăm de acum, frate, să mergem la locuinţa mea".

Deci, sculându-mă, am mers, iar eu nu încetam minunându-mă de darul cuviosului stareţ. Apoi, trecând două sau trei stadii, am venit la peştera sfântului; şi acolo era un finic ales şi curgea şi un izvor mic de apă vie. Stând lângă peşteră, cuviosul s-a rugat şi, sfârşind rugăciunea şi zicând "amin", a stat şi mi-a poruncit să stau şi eu cu dânsul; şi am vorbit, spunând unul altuia bunătăţile Domnului.

Venind soarele spre apus şi ziua sfârşindu-se, am văzut lângă noi o pâine şi apă, iar acel cuvios bărbat mi-a grăit mie: ***"Gustă, frate, din pâinea şi apa care se află înaintea ta, ca să te întăreşti; pentru că te văd pe tine slăbit de foame, de sete şi de osteneala drumului".***

Iar eu am zis către dânsul: "Viu este Domnul meu, că nu voi mânca nici nu voi bea singur, dacă nu mâncăm amândoi". Dar stareţul nu voia să guste; numai după ce l-am rugat mult, abia atunci am putut să-l înduplec. Deci, întinzând mâinile, am luat pâinea, pe care am rupt-o, am mâncat şi m-am săturat, rămânând şi fărâmituri; după aceea, am băut apă şi am mulţumit lui Dumnezeu. Astfel, toată noaptea aceea am petrecut-o rugându-mă.

După ce s-a făcut ziua şi după cântarea Utreniei, am văzut faţa cuviosului schimbată şi m-am temut; dar el, cunoscând aceasta, mi-a zis: ***"Nu te teme, frate Pafnutie, ca Dumnezeu, Cel ce spre toţi este milostiv, te-a trimis la mine, ca să-mi îngropi trupul meu; căci în ziua de astăzi sfârşesc vremelnica mea viaţă şi voi trece la viaţa cea fără de sfârşit, la Hristosul meu, întru odihna cea veşnică".***

Deci, fiind ziua a douăsprezecea a lunii iunie, cuviosul Onufrie mi-a poruncit, zicându-mi: ***"Iubite frate, dacă te vei întoarce în Egipt să mă pomeneşti pe mine înaintea fraţilor şi a tuturor creştinilor".***

Iar eu am zis către dânsul: "Părinte sfinte, eu doresc ca după moartea ta să petrec în locul acesta".

Cuviosul a răspuns: ***"Fiule, nu eşti trimis de Dumnezeu pentru aceea ca să petreci în această pustie, ci ca, văzând pe robii Lui, să te întorci la locul tău şi să spui viaţa lor cea îmbunătăţită la fraţi, spre folosul celor ce vor auzi, şi spre slava lui Hristos Dumnezeul nostru. Deci mergi, fiule, în Egipt la mănăstirea ta şi povesteşte cele ce ai văzut şi ai auzit în pustie, cele ce vei mai vedea şi vei auzi, şi singur să petreci în fapte bune, slujind lui Dumnezeu".***

Acestea zicându-le, am căzut înaintea cinstitelor lui picioare, zicând: "Bine-cuvântează-mă, prea cinstite părinte, şi te roagă pentru mine să aflu milă înaintea

lui Dumnezeu. Precum m-a învrednicit pe mine Mântuitorul meu să te văd pe sfinţia ta în această viaţă, tot aşa să mă învrednicească a te vedea şi în veacul ce va să fie!"
Atunci cuviosul Onufrie, ridicându-mă de la pământ, mi-a zis: ***"Fiule Pafnutie, nu te va scârbi pe tine Dumnezeu, ci va împlini cererea ta; binecuvântându-te, te va întări întru dragostea Sa, îţi va lumina ochii minţii spre dumnezeiasca vitejie, te va izbăvi de toată cursa potrivnicului şi va săvârşi întru tine tot lucrul bun pe care l-ai început. Îngerii Lui te vor păzi întru toate căile tale şi te vor feri de vrăjmaşii cei nevăzuţi, ca să nu poată ei să te clevetească înaintea lui Dumnezeu în ceasul cercării celei înfricoşate".***

După aceasta, cuviosul părinte, dându-mi cea mai de pe urmă sărutare întru Domnul, a început a se ruga lui Dumnezeu cu multe lacrimi şi suspine. Iar, după ce s-a rugat din destul, şi-a plecat genunchii, culcându-se la pământ şi zicând cel mai de pe urmă cuvânt: ***"În mâinile Tale, Dumnezeule, îmi dau duhul meu***!" Deci, când grăia el acestea l-a strălucit din cer o lumină minunată şi, în strălucirea luminii aceleia, veselindu-i-se faţa, şi-a dat duhul său.

Atunci, deodată s-a auzit în văzduh glasul îngeresc, cântând şi binecuvântând pe Dumnezeu, pentru că ei, luând sufletul cuviosului, cu bucurie îl înălţau la Dumnezeu. Atunci, eu am început a plânge şi a mă tângui înaintea cinstitului lui trup, căci pierdusem pe părintele pe care nu-l găsisem de mult. Deci, dezbrăcând haina mea, am descusut căptuşeala ei şi cu aceea am acoperit trupul sfântului; iar cu faţa m-am îmbrăcat eu, ca să nu mă întorc dezbrăcat la fraţii mei. Apoi, găsind o piatră mare, în care cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, era făcută o groapă în chip de mormânt, într-acea piatră am pus sfântul trup al plăcutului lui Dumnezeu, cu cântare cuviincioasă de psalmi şi, aducând o mulţime de pietre mici, am acoperit cu ele cinstitul său trup; apoi am început a mă ruga lui Dumnezeu să-mi dea voie să petrec în acel loc. Dar pe când voiam să intru în peşteră, atunci deodată înaintea ochilor mei a căzut peştera, finicul care hrănea pe sfânt a căzut din rădăcină, iar izvorul cel cu apă vie s-a uscat.

Toate acestea văzându-le, am cunoscut că nu este voia lui Dumnezeu să rămân acolo. De aceea, vrând ca să plec de acolo, am mâncat fărâmiturile de pâine care rămăseseră din ziua de ieri, asemenea am băut şi apa care rămăsese, apoi, ridicându-mi mâinile şi ochii către cer, m-am rugat. După aceea, iarăşi am văzut pe bătrânul acela pe care mai înainte l-am văzut când mergeam în pustie. Acela, întărindu-mă, mergea înaintea mea; iar eu, ieşind de acolo, mă mâhneam pentru sfârşitul Sfântului Onufrie, că nu m-am învrednicit să-l văd mai mult între cei vii;

dar mă bucuram cu sufletul că m-am învrednicit a mă îndulci de sfintele lui cuvinte şi a lua binecuvântare din gura lui; şi astfel slăveam pe Dumnezeu.

***

Mergând patru zile, am ajuns la o oarecare chilie înaltă, sub munte fiind peştera. Intrând înăuntru, nu am găsit pe nimeni. Apoi am stat puţin, gândindu-mă: Oare va fi cineva viu în chilia aceasta la care m-a adus Dumnezeu? Acestea gândindu-le, a intrat un bărbat sfânt, plin de căruntețe, al cărui chip era minunat şi cu bună cuviinţă; fiind îmbrăcat cu o haină împletită din ramuri de finic. Acela, văzându-mă, îndată a zis către mine: "Tu eşti fratele Pafnutie, acela care ai îngropat pe cuviosul Onufrie?"

Atunci eu, înţelegând că aceasta i s-a descoperit lui de Dumnezeu, am căzut la picioarele lui. Dar el, mângâindu-mă, mi-a zis: "Scoală-te, frate, că Dumnezeu te-a învrednicit să fii prieten al sfinţilor Lui; pentru că, din purtarea de grijă a Aceluia, am aflat de venirea ta la mine. Iată, iubite frate, îţi arăt ţie cele despre mine: De şaizeci de ani de când sunt în pustia aceasta, n-am văzut om, care să fi venit la noi, afară numai de fraţii care locuiesc aici cu mine".

Deci, mai vorbind între noi câte ceva, au intrat alţi trei părinţi asemenea cu sfinţii bătrâni şi îndată au zis către mine: "Binecuvântează, frate! Tu eşti fratele Pafnutie, împreună ostenitorul nostru întru Domnul! Tu ai îngropat trupul Sfântului Onufrie! Bucură-te, frate, că te-ai învrednicit a vedea un mare dar de la Dumnezeu, înştiinţându-ne pe noi Domnul, că astăzi tu vei veni la noi, poruncindu-ţi să petreci cu noi o zi. Că sunt şaizeci de ani de când petrecem în pustia aceasta, fiecare vieţuind deosebit; numai sâmbăta spre ziua Duminicii ne adunăm aici, şi n-am văzut până acum pe nici un om, afară de tine unul".

După aceea, mai vorbind între noi despre cuviosul Părinte Onufrie şi de alţi sfinţi, după două ceasuri, mi-au zis: "Frate Pafnutie, primeşte puţină pâine şi-ţi întăreşte inima ta, că ai venit de departe şi ni se cade a ne bucura cu tine".

Apoi, sculându-ne, am făcut rugăciune către Dumnezeu şi am văzut înaintea noastră cinci pâini curate, foarte bune, moi şi calde ca şi cum erau coapte de curând. Acei părinţi au mai adus câte ceva şi din rodurile pământului, şi, şezând, am mâncat împreună.

După aceea, mi-au grăit: "Precum ţi-am spus, de şaizeci de ani de când petrecem în pustia aceasta, totdeauna ni se aduc, din porunca lui Dumnezeu Cel nevăzut, numai patru pâini; iar acum, dacă ai venit şi tu la noi, ni s-a trimis şi a cincea pâine. Noi

nu ştim de unde ni se aduc acestea, că fiecare din noi, când intră în peştera sa, găseşte în fiecare zi câte o pâine; iar când este spre ziua Duminicii şi ne adunăm toţi la un loc, găsim aduse câte patru pâini; pentru fiecare câte una". Deci, după ce am isprăvit cu mâncarea aceea, ne-am sculat şi am mulţumit lui Dumnezeu. Apoi, petrecând seara sâmbetei la rugăciune, am stat toată noaptea fără somn, rugându-ne până Duminică, când s-a luminat de ziuă.

A doua zi, am rugat pe acei sfinţi părinţi să mă lase să petrec cu ei până la moartea mea.

Ei mi-au zis: "Nu este voinţa lui Dumnezeu să petreci cu noi în pustia aceasta, ci ţi se cade să te duci în Egipt şi să spui fraţilor iubitori de Hristos toate cele ce ai văzut întru pomenirea noastră şi spre folosul celor ce vor auzi" Apoi, grăind ei, i-am rugat să-mi spună numele lor, dar ei n-au voit. Deci, rugându-i cu multă stăruinţă, nimic n-am putut afla, decât numai această mi-au spus: "Dumnezeu Care ştie toate, ştie şi numele nostru; deci, pomeneşte-ne, frate, şi te roagă pentru noi ca să ne învrednicim a ne vedea unul cu altul în casa lui Dumnezeu; însă sârguieşte-te, iubitule, ca să scapi de ispitele lumeşti şi să nu fii batjocorit de dânsele, deoarece acelea au înşelat pe mulţi". Auzind acestea de la acei cuvioşi părinţi, am căzut la picioarele lor şi binecuvântându-mă, am ieşit cu pacea lui Dumnezeu în calea mea. Apoi, mi-au proorocit şi nişte lucruri care s-au şi împlinit.

***

Plecând de acolo, am călătorit o zi prin pustia dinăuntru şi ajungând la o peşteră oarecare, am şezut acolo să mă odihnesc, lângă care era un izvor de apă. Deci, priveam la frumuseţea acelui loc, care era foarte minunat şi avea împrejurul izvorului pomi mulţi şi saduri pline de roade. Odihnindu-mă puţin, m-am sculat şi umblam prin mijlocul acelor pomi, minunându-mă de îndestulata mulţime a fructelor lor şi mă gândeam în mine: Cine este acela care a sădit aceştia? Acolo erau diferiţi pomi: finici, lămâi, meri mari şi frumoşi, smochini, piersici şi viţa de vie plină cu struguri aleşi şi alţi pomi roditori, al căror gust era mai dulce decât mierea. Din fructele lor ieşea un miros foarte plăcut, iar izvorul din pâraiele care curgeau dintr-însul, adapă acele saduri; deci, socoteam în mine, că acela este Raiul lui Dumnezeu.

Pe când mă miram de acea minunată frumuseţe, iată că văd patru tineri frumoşi la chip, îmbrăcaţi în piei de oi, venind spre mine din pustie şi apropiindu-se, au zis: "Bucură-te, frate Pafnutie!" Atunci eu, căzând cu faţa la pământ, m-am închinat lor; iar ei, ridicându-mă, au stat lângă mine şi am început a vorbi împreună. Feţele lor erau atât de strălucite cu darul lui Dumnezeu, încât mi se părea că nu sunt

oameni, ci îngeri pogorâţi din cer. Ei s-au bucurat mult de mine şi, luând fructe din pomi, mi-au pus înainte să mănânc; şi mi s-a bucurat inima pentru dragostea lor.

Deci am petrecut cu dânşii şapte zile, hrănindu-mă din roadele acelor pomi. Apoi i-am întrebat, zicând: "Cum aţi venit aici? Şi de unde sunteţi?"

Ei mi-au răspuns: "Frate, de vreme ce Dumnezeu te-a trimis la noi, îţi vom spune adevărat viaţa noastră. Noi suntem din cetatea care se numeşte Oxirinhos. Părinţii noştri erau mai mari în cetatea aceea şi, voind să ne înveţe carte, ne-au dat la o şcoală, unde am învăţat repede gramatica cea proastă. Când am trecut la învăţătură mai înaltă, ne-am învoit într-un gând şi într-o tocmire, ajutându-ne Dumnezeu spre cea mai bună, şi am pus înaintea noastră înţelepciunea lui Dumnezeu cea duhovnicească. Dintr-acea vreme, ne adunăm în fiecare zi şi ne îndemnam unul pe altul cu credinţa la slujba lui Dumnezeu.

Având gândul cel bun în inimile noastre, ne-am socotit să căutăm undeva un loc liniştit şi să petrecem câteva zile în rugăciune, până ce vom şti rânduiala lui Dumnezeu pentru noi. Pentru aceea, luând fiecare din noi puţină pâine şi apă, cât să ne ajungă timp de vreo şapte zile, am ieşit din cetate. Mergând câteva zile, am ajuns în pustie şi, intrând într-însa, ne-am înspăimântat; apoi am văzut înaintea noastră un bărbat luminos şi înconjurat cu slava cerească. Acela ne-a luat de mâini, ne-a adus în acest loc pe care îl vezi şi ne-a dat în primire unui bărbat îmbunătăţit, slujitor al lui Dumnezeu; şi acum este al şaselea an de când petrecem aici. Cu stareţul acela am petrecut un an, învăţându-ne şi povăţuindu-ne de la dânsul cum să slujim lui Dumnezeu. După împlinirea unui an, părintele nostru s-a mutat la Domnul şi dintr-acea vreme suntem aici singuri. Acum, iubite frate, ţi-am spus de unde suntem şi cum am venit aici. În toţi aceşti şase ani, n-am gustat pâine, nici alta hrană, decât numai fructele acestor pomi şi fiecare din noi petrece în linişte singur. Iar când vine sâmbăta, ne adunăm toţi în acest loc, ne vedem unul pe altul, ne mângâiem întru Domnul şi petrecem împreună două zile, sâmbăta şi Duminică, iar după aceea ne ducem fiecare la locul nostru".

Eu, smeritul Pafnutie, auzind aceasta de la dânşii, i-am întrebat: "Unde vă împărtăşiţi sâmbăta şi duminica cu dumnezeieştile Taine ale Preacuratului şi Sfântului Trup şi Sânge al lui Hristos, Mântuitorul nostru?"

Ei mi-au răspuns: "Pentru aceea ne adunăm aici în toate sâmbetele şi Duminicile, că Dumnezeu trimite la noi un înger sfânt şi prea luminat şi ne dă nouă Sfânta Împărtăşanie". Auzind aceasta, m-am bucurat foarte mult şi m-am gândit să aştept la dânşii până sâmbătă, ca să mă învrednicesc şi eu a vedea pe Sfântul înger şi să

primesc dumnezeiasca Împărtăşanie din mâinile lui. Deci, am stat acolo până sâmbătă; pentru mine au stat şi ei în acel loc, neducându-se la locuinţele lor deosebite. Şi am petrecut zilele acelea în prea mărirea lui Dumnezeu şi în rugăciuni, având ca hrană fructele pomilor şi bând apă din izvor.

Venind sâmbăta, aceşti robi ai lui Hristos mi-au zis: "Pregăteşte-te, iubite frate, căci astăzi va veni îngerul lui Dumnezeu, aducându-ne dumnezeiasca Împărtăşanie, pe care de s-ar învrednici cineva a o primi din mâinile lui, aceluia i se iartă toate păcatele şi se face înfricoşător diavolilor şi ispitele lor nu pot să se apropie de el".

Acestea grăindu-le ei cu mine, am simţit un miros plăcut ca de nişte tămâie aleasă şi de aromate de mult preţ şi m-am minunat, pentru că niciodată n-am simţit undeva un miros ca acela. Am întrebat de unde vine o mirosire aşa de plăcută? Iar ei au zis: "Îngerul Domnului se apropie cu Preacuratele Taine ale lui Hristos!" Deci, stând noi la rugăciune, am început a cânta şi a prea mări pe Hristos Împăratul, Dumnezeul nostru.

Şi iată, o lumină prea luminată din cer ne-a strălucit, şi am văzut îngerul Domnului pogorându-se de sus şi strălucind ca un fulger şi am căzut cu faţa la pământ de frică, iar ei m-au ridicat, poruncindu-mi să nu mă tem. Am văzut pe îngerul lui Dumnezeu stând în faţa noastră, în chip de tânăr prea luminos, a cărui frumuseţe nu se poate spune, ţinând în mâini Sfântul Potir cu dumnezeiasca Împărtăşanie. Deci, aceşti sfinţi robi ai lui Dumnezeu, s-au apropiat unul câte unul şi s-au împărtăşit. După aceea, m-am apropiat şi eu păcătosul şi nevrednicul, cu mult cutremur şi cu spaimă; deci, cu negrăită bucurie m-am învrednicit a mă împărtăşi din mâinile îngerului cu Preacuratele Taine ale lui Hristos.

Pe când mă împărtăşeam, am auzit pe înger grăind: "Trupul şi Sângele Domnului Iisus, Dumnezeul nostru, să fie în voi hrană nestricăcioasă, veselie neîncetată şi viaţă veşnică". Iar noi am răspuns: "Amin". Apoi, după Sfânta Împărtăşanie, am fost binecuvântaţi de acel prea slăvit înger, iar îngerul s-a suit la cer înaintea ochilor noştri. Noi atunci, căzând, ne-am închinat lui Dumnezeu, mulţumindu-I pentru un dar atât de mare al Lui. Şi s-a făcut bucurie mare în inimile noastre, iar mie mi se părea că nu sunt pe pământ, ci în cer, şi în acea mare bucurie duhovnicească am rămas ca într-o uimire.

După aceasta, acei sfinţi robi ai lui Dumnezeu, aducând poame, au pus înainte şi, şezând, am gustat. Trecând ziua sâmbetei şi sosind noaptea, am petrecut-o fără de somn în cântarea de psalmi şi în prea mărirea lui Dumnezeu. A doua zi, Duminică, iarăşi ne-am învrednicit aceluiaşi dar dumnezeiesc ca şi sâmbătă; pentru că acelaşi

înger al lui Dumnezeu, venind cu aceeaşi rânduială şi chip, ne-a împărtăşit şi a umplut inimile noastre de foarte mare bucurie. Eu luând puţină îndrăzneală, am rugat pe îngerul lui Dumnezeu, să-mi poruncească, ca să fiu în locul acela cu sfinţii robi ai lui Dumnezeu până la sfârşitul meu. Însă el mi-a zis: "Nu este cu plăcere lui Dumnezeu să vieţuieşti aici, ci îţi porunceşte, ca, fără zăbavă, să te duci în Egipt şi să povesteşti tuturor fraţilor cele ce ai văzut în pustie şi ai auzit, ca şi aceia să se sârguiască a primi viaţa cea bună şi a plăcea Stăpânului Hristos. Să propovăduieşti mai ales viaţa sfântă şi fericitul sfârşit al Cuviosului Onufrie, pe care l-ai îngropat în piatră şi să spui fraţilor toate cele ce ai auzit din gura lui. Fericit eşti şi tu că te-ai învrednicit a vedea şi a auzi cele atât de minunate şi prea slăvite minuni ale lui Dumnezeu, care se săvârşesc asupra sfinţilor Lui în această pustie. Nădăjduieşte-te spre Domnul, căci şi pe tine te va număra în viaţa ce va să fie cu aceşti sfinţi, pe care i-ai văzut şi cu care ai vorbit. Deci, acum mergi în calea ta şi pacea lui Dumnezeu să fie cu tine!"

Îngerul, zicând acestea, s-a suit la ceruri, iar eu atât m-am umplut de spaimă şi de întristare din vorbele lui, încât n-a rămas în mine puterea mea, ci am căzut la pământ ca şi cum eram în afară de mine. Atunci, ridicându-mă sfinţii lui Dumnezeu, mă mângâiau şi, punându-mi dinainte poame, am gustat şi am mulţumit lui Dumnezeu. După aceasta, sărutând pe sfinţi, am pornit pe calea mea; iar aceia, dându-mi poame ca să am pe cale, m-au petrecut ca la cinci stadii. Deci, i-am rugat să-mi spună numele lor şi mi-au spus: Cel dintâi, Ioan; al doilea, Andrei; al treilea, Eraclie şi al patrulea, Teofil. Ei mi-au poruncit să le spun numele fraţilor ca să-i pomenească, iar eu m-am rugat lor să mă pomenească în rugăciunile lor. Deci, sărutându-ne în Domnul, ne-am despărţit. Aceia s-au întors la locul lor, iar eu m-am dus pe cale spre Egipt.

Trecând pustia, mă mâhneam şi mă bucuram. Mă mâhneam, pentru că m-am lipsit de vederea feţei şi de vorbele cele dulci ale celor atât de plăcuţi lui Dumnezeu, cărora nu este vrednică toată lumea; dar mă bucuram, fiindcă m-am învrednicit de binecuvântarea lor, de vederea îngerească şi de dumnezeiasca Împărtăşanie ce am primit-o din mâinile îngereşti.

***

Mergând trei zile, m-am apropiat de un schit şi am aflat acolo doi fraţi petrecând în linişte. Deci, m-am odihnit la ei zece zile şi le-am spus lor toate cele ce mi s-au întâmplat în pustie, văzute şi auzite. Ei, ascultându-mă cu multă umilinţă şi bucurie, mi-au zis: "Cu adevărat, părinte Pafnutie, de mare dar te-ai învrednicit de la Dumnezeu, pentru că te-ai învrednicit să vezi pe atâţia sfinţi ai Lui".

Acei doi fraţi erau îmbunătăţiţi, iubind pe Dumnezeu din toată inima, şi au scris toate cele ce au auzit din gura mea. Deci, sărutându-i, m-am dus la mănăstirea mea, iar ei au purtat cartea povestirilor mele pe la toţi sfinţii părinţi şi fraţi din schit. Aceia, citind-o şi ascultând-o, s-au umplut de mare folos şi au binecuvântat pe Dumnezeu, Care trimite mila Sa spre robii Săi. Apoi, ei au pus carte în biserică, ca toţi, cei ce vor, să o citească, fiind plină de zidire duhovnicească şi de gândire dumnezeiască. Iar eu, cel mai mic rob, Pafnutie, învrednicindu-mă de mila lui Dumnezeu, Căruia nu sunt vrednic, cu gura şi cu scrisul, vestesc la toţi acestea, care mi s-au poruncit să le vestesc întru slava lui Dumnezeu şi spre folosul celor ce îşi caută mântuirea sufletelor lor.

Fie darul şi pacea Domnului nostru Iisus Hristos cu voi, pentru rugăciunile plăcuţilor Lui, sfinţilor, cuvioşilor şi părinţilor noştri, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nota - Se cade a şti care este Cuviosul Pafnutie, care a aflat pe Cuviosul Onufrie, deoarece în Istoria Bisericească şi în Pateric se află mulţi cu numele Pafnutie. Prea Cuviosul Pafnutie, care a fost episcop în Tebaida cea de sus, ce este una din părţile Egiptului, este acela care a pătimit pentru Hristos, în vremea păgânului împărat Maximian al Romei şi căruia i s-a scos ochiul drept. După aceea, acesta pe vremea împărăţiei marelui Constantin, la întâiul Sinod a toată lumea, a fost în Niceea, când Sfinţii Părinţi au vrut să facă o lege, ca preoţii mireni să nu aibă femei, el s-a sculat în mijlocul sinodului, a strigat cu glas mare: "Să nu puneţi această sarcină grea şi acest jug greu asupra slujitorilor bisericeşti". Deci, Sfântul Pafnutie s-a împotrivit foarte mult la această dorinţă a Sfinţilor Părinţi, cu toate că el singur era păzitor al fecioriei din pântecele maicii sale şi nimeni n-a răspuns ceva împotriva cuvintelor lui, lăsându-se acel lucru la învoirea fiecăruia. De atunci şi până acum preoţii şi diaconii Bisericii Răsăritului sunt căsătoriţi.

Despre acesta scriu istoricii greci: Socrat, cartea 1, cap. 18: Sozomen, cartea 1, cap. 22 şi Nichifor, cartea VIII, cap. 19.

Este de mirare cu adevărat, cum un bărbat ca Pafnutie, atât de plăcut lui Dumnezeu, care va pătimi pentru Hristos şi care a luat parte la întâiul Sinod a toată lumea, deşi a fost cel din urmă dintre Sfinţi Părinţi, a întărit după lege căsătoria preoţilor şi diaconilor mireni; este de mirare că nu se cinsteşte în Biserică cu pomenire, precum se cinstesc ceilalţi părinţi sfinţi.

Acest cuvios Pafnutie se pomeneşte în Prolog în 25 de zile ale lunii noiembrie, cum a scăpat pe nişte tâlhari.

În 9 martie se pomeneşte, tot în Prolog, de acest Sfânt Pafnutie, cum că s-a rugat lui Dumnezeu să-i spună lui cu cine este asemenea şi a luat înştiinţare ca el este asemenea cu mai marele satului. Şi iarăşi, în aceeaşi lună, în 27 de zile, cuvântul spune că este asemenea cu un om fluierător. Acesta este cel care a aflat pe Sfântul Onufrie, după cum se dovedeşte dintr-un pateric vechi grecesc scris de mână.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Petru atonitul

Cuvant Ortodox - Sfântul cuvios Petru atonitul - 12 iunie:
https://www.youtube.com/watch?v=kHJavbw90bg&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=38

***

Cuviosul Petru a fost de neam grec, cu rânduiala ostaş şi voievod. El a venit la călugărie în acest chip: Ca voievod, fiind trimis cu multe oşti la război în Siria, s-a întâmplat ca oştile greceşti să fie biruite de potrivnici; deci, a fost dus în robie cu mulţi alţi ostaşi în cetatea Samara din ţinutul Arabiei, care era lângă râul Eufratului. Acolo a fost aruncat în temniţă cu lanţuri grele de fier. Petru, şezând în lanţuri, îşi cercetă ştiinţa sa, şi şi-a adus aminte că de multe ori se gândea să se facă monah. Deci, a cunoscut că, de aceea a dat Dumnezeu asupra lui acea pătimire şi robie, deoarece nu s-a sârguit ca scopul său cel bun să-l aducă degrabă la îndeplinire. De aceea plângea şi se tânguia mult, blestemându-şi lenevirea sa şi ocărându-se singur că pătimeşte unele ca acestea după vrednicie.

Deci, şezând mult timp în temniţă şi neavând nici o nădejde de scăpare din lanţuri, a început a se rugă cu căldură spre Atotputernicul Dumnezeu, Cel ce poate, cu judecăţile Sale cele neştiute, să-l elibereze pe el din legături, precum a scos pe

Adam din iad şi pe apostolul Petru din temniţa lui Irod, chemând întru ajutor şi mijlocirea cea mult puternică spre Dumnezeu, a marelui făcător de minuni, Sfântului ierarh Nicolae, grabnicul ajutător al celor ce sunt în primejdii. El avea de mult spre dânsul mare credinţă şi dragoste, adeseori se ruga lui cu nădejde, punând în rugăciune tare făgăduinţa că, de se va izbăvi de legături, nu se va mai întoarce în lume, nici nu va mai merge la casa sa; ci îndată se va duce acolo unde Dumnezeu îl va povăţui spre nevoinţa monahicească. El mai gândea şi aceasta: că de l-ar scăpa pe el Dumnezeu, apoi s-ar duce la Roma şi acolo la mormântul Sfântului şi marelui apostol Petru şi-ar fi lepădat perii săi împreună cu lepădarea de lume.

Deci, rugându-se de aceasta, Petru cel legat adăuga şi mare postire, primind numai la două sau trei zile hrană. Altă dată a petrecut şapte zile flămând şi, sfârşindu-se săptămâna postirii lui, ***i s-a arătat în vedenia visului arhiereul lui Hristos, Nicolae şi i-a zis: "Frate Petru, rugăciunea ta am auzit-o şi am luat aminte la suspinul inimii tale şi m-am rugat pentru tine milostivului şi iubitorului de oameni, Dumnezeu; dar de vreme ce tu singur ai fost zăbavnic spre poruncile Lui, de aceea şi El nu voieşte, ca degrabă să te dezlege pe tine din legături, ci ţi-a rânduit ţie o mântuire mai bună; deoarece Împăratul şi Stăpânul nostru i-a umplut de nădejde pe toţi în Sfânta Sa Evanghelie, zicând: Cereţi şi veţi lua; bateţi şi se va deschide vouă. Deci, nu înceta, cerând prin rugăciuni şi prin suspinuri, bătând la uşa milostivirii Lui, până ce, plecându-se spre milă, îţi va da libertatea cerută, scăpându-te din legături şi deschizându-ţi uşile temniţei celei încuiate; însă fii răbdător în rugăciune, aşteptând mila lui Dumnezeu".*** Acestea zicându-le Sfântul Nicolae lui Petru cel legat şi po-runcindu-i să se întărească cu bună hrană, s-a făcut nevăzut.

Petru, deşteptându-se din somn şi primind hrană, s-a întors iarăşi la rugăciune şi mai cu dinadinsul se ruga ziua şi noaptea, cu bună nădejde, şi neîncetat chema pe Sfântul Nicolae, ajutătorul său.

După o vreme, iarăşi i s-a arătat în somn Sfântul Nicolae, cu chipul ca şi cum ar fi întristat, zicând către dânsul cu glas lin şi blând: "Frate Petre, să mă crezi pe mine, că neîncetat m-am rugat bunătăţii lui Dumnezeu, dar nu ştiu cu ce judecăţi şi cu ce purtare de grijă zăboveşte pentru izbăvirea ta; însă nu te deznădăjdui de milo-stivirea Lui, pentru că Milostivul Stăpân a îndelungat împlinirea cererii noastre, spre cel mai bun folos al nostru, ca nu cumva, primind cineva cererea, să nu bage în seamă darul Lui. De voieşti ca şi de alţi plăcuţi ai lui Dumnezeu să se roage pentru tine, îţi vestesc ţie pe un rugător către dânsul mult mai puternic decât mine, pe care, de-l vei chema spre mijlocire, nu

te vei lipsi de nădejde; pentru că amândoi, când ne vom ruga pentru tine, cred că ne va auzi Iubitorul de oameni".

Petru a zis Sfântului Nicolae: "Care este, sfinte stăpâne, acela care mai bine decât tine poate să se roage lui Dumnezeu, pentru că, cu ale tale rugăciuni şi folosiri, toată lumea se mântuieşte şi toate popoarele creştine, la tine scăpând, primesc prin tine izbăvire din primejdiile lor".

Atunci Sfântul Nicolae i-a zis lui: "Să ştii, Petre, că dreptul Simeon, care a primit pe braţele sale pe Hristos Domnul, fiind de patruzeci de zile, pentru care s-a numit şi primitor de Dumnezeu, acela este!"

Apoi, Petru a răspuns: ***"Ştiu, sfinte al lui Dumnezeu, pe acel sfânt bărbat despre care Sfânta Evanghelie a scris".***

Atunci Sfântul Nicolae i-a grăit lui: "Pe acela, amândoi, tu şi eu, să-l pornim cu totul spre rugăciune şi cele neîmplinite ale noastre rugăciuni le va scoate la bun sfârşit; pentru că este mult mai puternic la Dumnezeu, stând înainte aproape de Scaunul Lui, împreună cu prea curata Stăpâna Fecioară Născătoare de Dumnezeu şi cu Sfântul Ioan Înaintemergătorul, şi am mare îndrăzneală către El".

Sfântul Nicolae, zicând aceasta, s-a dus. Petru, deşteptându-se din somn, iarăşi s-a plecat la rugăciuni multe şi la postire fără de măsură, chemând şi pe Sfântul Simeon, primitorul de Dumnezeu, ca şi pe Sfântul Nicolae în ajutor.

Preabunul Dumnezeu, fiind rugat de plăcuţii Săi cei mari, de Simeon şi de Nicolae, a voit să dăruiască libertate celui ce pătimea în legături; deci, ***Sfântul Nicolae s-a arătat noaptea lui Petru a treia oară, dar acum nu în vis, ci aievea. Nu s-a arătat singur, ci cu Sfântul Simeon, primitorul de Dumnezeu, şi i-au zis: "Îndrăzneşte, frate Petre, şi lepădând mâhnirea celui de obşte mijlocitor şi al meu împreună rugător, pune făgăduinţele tale de faţă şi dă-i mulţumire aceluia, după Dumnezeu".***

Petru, ridicându-şi ochii, a văzut pe marele Simeon, minunat la vedere, cinstit la chip şi îmbrăcat în veşmântul preoţiei Legii vechi, având în mâini toiag de aur.

Petru, văzându-l pe acesta, s-a înspăimântat, iar Sfântul Simeon a zis către el: "Tu eşti cel care rogi pe fratele Nicolae să te elibereze din legături şi din această temniţă?"

Iar el, abia putând să-şi deschidă gura de spaimă, a răspuns: "Eu sunt, o, plăcutule al lui Dumnezeu, pe care te-am câştigat şi pe sfinţia ta ca mijlocitor către Dumnezeu".

Sfântul Simeon i-a zis: "Dar vei împlini făgăduinţa ta, ca să te faci monah şi să vie-ţuieşti în fapte bune?"

Petru a răspuns: "Da, stăpâne, ajutându-mi Dumnezeu, o voi împlini".

Iar sfântul i-a zis: "De te făgăduieşti că vei face aşa, să ieşi acum de aici şi să mergi unde vei voi; pentru că acum nimic din împiedicările cele părute ţie, nu pot să te oprească".

Atunci, Petru a arătat sfântului picioarele sale cele ferecate cu fiare, iar Sfântul Simeon s-a atins cu toiagul cel de aur ce-l purta în mâini de fiarele de la picioarele lui Petru şi îndată s-au topit ca ceara de faţa focului. Petru s-a sculat în picioare şi a văzut temniţa deschisă, s-a dus din temniţă după Sfântul Simeon, urmându-i aceluia cu Sfântul Nicolae şi astfel s-a aflat afară din cetate. ***Petru, gândind în sine, zicea: "Oare nu este vis acesta ce se vede?"***

Sfântul Simeon, întorcându-se îndată spre el, i-a zis: "De ce gândeşti aşa, socotind că este vis mila lui Dumnezeu şi ce a făcut ţie? Dar nu vezi cu încredinţare unde eşti şi cui urmezi?" Apoi, Sfântul Simeon, încredinţând spre pază Sfântului Nicolae pe Petru, s-a dus; iar Petru urma după Sfântul Nicolae.

Făcându-se ziuă, Sfântul Nicolae a întrebat pe Petru: "Oare ai luat ceva de mâncare pentru cale?"

Iar Petru a răspuns: "Nu, stăpâne, pentru că nimic n-am avut să iau!"

Sfântul Nicolae i-a poruncit să se apropie de o grădină ce se întâmplase acolo, zicându-i: "Vei găsi pe un om care-ţi va da poame; deci, ia câte vei avea de trebuinţă şi urmează-mă".

Petru, mergând în grădină şi luând poame de la un om, a plecat înainte pe cale după Sfântul Nicolae şi în puţină vreme a sosit pe pământul grecesc.

Sfântul Nicolae a zis lui Petru: "Iată, frate, acum eşti în ţara ta şi ai vreme liberă spre împlinirea făgăduinţelor tale; deci, fă degrabă cele ce ai făgăduit, ca să nu te întorci iarăşi în Samara".

Aceasta zicând, arhiereul lui Hristos, Nicolae, s-a făcut nevăzut de lângă el.

Petru, dând mare mulţumire lui Dumnezeu şi sfinţilor Săi, Simion şi Nicolae, îndată a început a-şi împlini făgăduinţa; pentru că nu s-a dus la casa sa, nici s-a arătat la cunoscuţii săi, ci s-a dus la Roma cea veche, ca să-şi dea Celui Preaînalt făgăduinţele sale şi să săvârşească cele ce a hotărât gura lui în vremea necazului.

Însă, arhiereul lui Hristos, Nicolae, care a primit pentru el purtare de grijă, nu-l părăsea niciodată; căci, precum mai întâi călătorea nevăzut cu el, aducându-l din Arabia la greci, tot aşa călătorea împreună nevăzut şi prin pământul grecesc, pe când mergea la Roma, pretutindeni ocrotindu-l şi îngrijindu-l ca un tată iubitor de fii sau ca un credincios milostiv şi păzitor deştept şi nedepărtat.

După ce Petru s-a apropiat de cetatea Roma, Sfântul Nicolae, alergând înainte, s-a arătat noaptea în vis episcopului, ţinând de mână pe Petru şi arătându-l lui şi spunându-i toate pe rând, cum l-a scos din Samara şi din legături, şi cum acela a dat făgăduinţă să se tundă la mormântul Sfântului marelui apostol Petru, şi i-a spus cum se numeşte; deci, a poruncit episcopului să primească pe bărbatul cel arătat lui şi să săvârşească degrabă dorinţa aceluia.

Episcopul Romei, deşteptându-se din somn, se gândea la acea vedenie; deci, făcându-se ziuă şi sosind vremea dumnezeieştii Liturghii, a mers în biserica Sfântului marelui apostol Petru, vrând să vadă la arătare pe bărbatul care l-a văzut în vis.

Era zi de Duminică şi, adunându-se mult popor în biserică, nu era cu putinţă să afle şi să cunoască pe cel căutat. Deci, episcopul, privind în popor şi necunoscându-l, a strigat cu mare glas, chemându-l pe nume: "Petre, care ai venit din pământul grecesc şi pe care Sfântul Nicolae te-a eliberat din legăturile temniţei din Samara, vino la mine".

Petru, ieşind îndată din popor, s-a apropiat de el şi a căzut la picioarele lui, zicând: "Eu sunt robul tău, stăpâne".

Petru se minuna, cum episcopul l-a chemat pe nume pe el, care niciodată nu l-a ştiut, nici îl văzuse şi n-a spus nimănui izbăvirea din legături, cea ştiută de el; episcopul i-a zis: "Nu te minuna de aceasta frate, căci marele Nicolae, mi-a spus toate cele despre tine".

Episcopul, primind pe Petru cu dragoste, l-a tuns la mormântul apostolului Petru, după făgăduinţa lui, şi l-a ţinut la sine multă vreme, învăţându-l şi povăţuindu-l pe calea mântuirii.

Apoi, poruncindu-i Dumnezeu, episcopul a eliberat pe Petru din Roma, zicându-i: "Mergi, fiule, unde va voi Dumnezeu să te povăţuiască; iar mila Lui să fie cu tine îndreptându-ţi calea şi păzindu-te de meşteşugirile diavoleşti".

Fericitul Petru, căzând la picioarele episcopului, a zis: "Mântuieşte-te, cinstite părinte, mântuieşte-te ucenice al lui Hristos şi împreună slujitorule cu Sfântul Nicolae, chezaşul meu, şi roagă-te pentru mine păcătosul!"

Petru, luând binecuvântare de la episcop şi sărutându-l tot clerul lui, a ieşit din Roma; deci, punându-şi nădejdea în Dumnezeu, voia să se întoarcă în pământul grecesc. Ducându-se la malul mării, a găsit o corabie care se ducea spre răsărit şi, intrând într-însa, a plecat şi a mers fără pericol, fiind timp prielnic şi liniştit.

***

Mergând cu corabia multe zile, au sosit la un sat oarecare. Acolo, corăbierii au ieşit din corabie să-şi coacă pâine şi, intrând într-o casă a unui locuitor din satul acela, au găsit bolnav şi neputincios pe stăpânul casei, pe fiul lui şi pe toţi casnicii lui. După ce şi-au copt pâinile, s-au aşezat să mănânce, iar unul dintre ei a zis: "Ia o pâine şi s-o duci în corabie cârmaciului şi părintelui".

Stăpânul casei, auzind de părinte, a întrebat pe corăbier ce părinte este cu dânşii. Ei au răspuns că un monah ce se numeşte Petru călătoreşte cu dânşii de la Roma.

Stăpânul casei a zis către corăbier: "Mă rog de voi, stăpânii mei, rugaţi pe părintele acela să vină în casa mea să o binecuvânteze şi să se roage pentru noi, care suntem bolnavi şi neputincioşi, că, precum vedeţi, ne-am apropiat de moarte, căzând în această neputinţă cumplită".

Ducându-se corăbierii, au spus părintelui acestea. Dar el, fiind smerit, nu voia să se arate, ferindu-se a se duce la acel om; însă, pe de-o parte, fiind silit de rugămintea corăbierilor, iar pe de alta, fiind biruit de iubirea oamenilor, ştiind că acel om se apropia de moarte, a mers cu dânşii şi, dacă a intrat pe uşa casei, a zis: ***"Pace casei acesteia şi celor ce vieţuiesc într-însa".***

Stăpânul casei, îndată deşteptându-se ca din somn, s-a schimbat din boala cea grea şi s-a simţit sănătos cu totul; şi, sculându-se repede de pe patul unde zăcuse, a căzut la picioarele cuviosului şi i le-a sărutat plângând.

Atunci toţi care erau acolo, văzând schimbarea lui cea grabnică, adică din bolnav în sănătos, s-au mirat şi au prea mărit pe Dumnezeu.

Apoi stăpânul casei, care câştigase tămăduirea, a luat pe sfântul de mână şi a înconjurat toate paturile bolnavilor; iar cuviosul, făcând peste dânşii semnul Sfintei Cruci, i-a făcut sănătoşi.

Deci, tămăduind pe toţi bolnavii din casa aceea, s-a întors repede în corabie şi toţi care erau în corabie s-au închinat lui, ca unui mare plăcut al lui Dumnezeu.

Omul cel tămăduit cu toată casa sa, luând pâine, vin şi untdelemn, s-a dus la corabie să-i dea cuviosului în semn de mulţumire pentru câştigarea tămăduirii.

Sfântul a lăudat osârdia lui şi i-a zis că să nu-i mulţumească lui, ci lui Dumnezeu, iar darurile aduse nu voia să le primească.

Omul acela, căzând la picioarele cuviosului cu lacrimi, grăia: "Robule de aproape al lui Hristos, dacă nu primeşti din mâinile noastre această mică aducere, apoi nici noi nu vom avea bucurie în casa noastră".

Atunci şi corăbierii au rugat pe părinte să primească cele aduse, şi abia plecându-se, a primit; deci, binecuvântând pe omul acela şi pe toţi cei ce veniseră cu dânsul, i-a trimis la casa lor. Darurile cele aduse le-a dat corăbierilor, nevoind să guste nimic din ele, apoi a plecat mai departe.

Hrana cuviosului părinte în corabie era câte o bucăţică de pâine din seară în seară, iar ca băutură lua din apa mării câte un pahar mic, pe care Domnul o prefăcea pentru el în apă dulce.

***

Cuviosul Petru, adormind într-o oarecare vreme, fiind cuprins de un somn uşor, a văzut în vedenia visului pe prea curata Fecioară Născătoare de Dumnezeu, strălucind cu lumină de slavă cerească mai mult decât soarele, şi pe Sfântul Nicolae stând înaintea ei ca un rob, arătând spre dânsul şi grăind către Născătoarea de Dumnezeu: ***"Stăpână, deoarece pe acest rob al tău a-i voit a-l mântui din acea***

cumplită robie şi din legăturile cele grele, acum, unde îi arăţi locul la care şi-ar sfârşi cealaltă vreme a vieţii sale?"

Ea a răspuns: "Odihna lui îi va fi în muntele Athonului; pentru că aceea este soarta mea dată mie de la Fiul meu şi Dumnezeu, ca cei ce fug de gâlcevile lumeşti şi se apucă de nevoinţele duhovniceşti după puterea lor şi, cu credinţă şi dragoste cheamă numele meu din suflet, acolo să petreacă fără grijă viaţa lor cea vremelnică şi, pentru lucrurile lor cele plăcute lui Dumnezeu, să câştige viaţa veşnică; pentru că iubesc foarte mult acel loc şi voiesc să înmulţesc acolo rânduiala monahicească; căci mila Fiului şi Dumnezeului meu, nu se va risipi în veci de la cei ce vor pustnici acolo. Dacă ei vor păzi mântuitoarele porunci, vor stăpâni muntele acela spre miazăzi şi spre miazănoapte, de la mare până la mare, numele lor îl voi face lăudat în toată partea de sub soare, şi-i voi apăra pe toţi aceia care se vor nevoi acolo în pustnicie cu răbdare!"

Cuviosul Petru, văzând o vedenie ca aceasta şi deşteptându-se din somn, înălţa multe laude şi mulţumiri lui Hristos Dumnezeu, prea curatei Maicii Lui şi marelui arhiereu Nicolae.

Vântul suflând în ajutor, corabia mergea cu spor; iar când s-a apropiat de marginea muntelui Athos, corabia a stat deodată nemişcată, deşi vântul sufla în pânza şi marea era adâncă.

Corăbierii se mirau cu spaimă, şi grăiau unul către altul: "Ce este aceasta?"
Ei nepricepând ce poate să fie, cuviosul Petru a suspinat, apoi a zis către dânşii: "Fiilor, spuneţi-mi cum se numeşte locul acesta?"

Ei au răspuns: "Acesta este muntele Athonului".

Sfântul a zis către dânşii: "Socotesc că pentru mine a stat aici corabia nemişcată; deci, scoateţi-mă la mal şi lăsaţi-mă aici. De nu veţi face aceasta, nu veţi putea pleca de aici".

Ei nu voiau să se lipsească de un părinte că acesta, însă, nevoind să se împotrivească voinţei lui Dumnezeu, au dezlegat pânza, s-au apropiat de pământ, au scos pe sfântul din corabie şi l-au lăsat acolo, vorbind între ei şi despărţindu-se cu plângere şi cu tânguire, zicând: "De mare acoperământ şi ajutor ne lipsim astăzi!"

Iar sfântul grăia către dânşii: "Dumnezeu cel iubitor de oameni, care este pretutindeni şi toate le împlineşte, Acela să călătorească împreună cu voi şi să vă păzească de tot răul".

Zicând aceasta şi dându-le sărutarea cea de pe urmă întru Domnul, a îngrădit corabia cu semnul Sfintei Cruci şi binecuvântându-i pe toţi, i-a lăsat în calea lor.

Iar el, mergând de la marginea acelui munte prin locuri surpăcioase şi, trecând multe văi cu desimi prin prăpăstii şi păduri, a găsit la un loc o peşteră foarte întunecoasă, în care era o mulţime de târâtoare cu care se încuibaseră şi diavolii; deci, s-a sălăşluit în acea peşteră. Dar ce fel de ispite a răbdat cuviosul de la diavoli şi câte primejdii a suferit, nu este cu putinţă a le spune, însă se cade ca o parte din ele să se povestească.

***

Cuviosul Petru, sălăşluindu-se în peştera aceea, se ruga lui Dumnezeu ziua şi noaptea. Astfel a petrecut două săptămâni, negustând nici o hrană. O răbdare ca aceasta pustnicească, neputând diavolul să o sufere, şi-a adunat oştile sale înarmate ca de război, cu săgeţi şi cu arcuri, cu săbii şi cu suliţe, şi au intrat în peştera aceea, strigând cu glasuri înfricoşătoare şi cu răcnete mari iuţindu-se şi izgonind de acolo pe cuviosul Petru. Şi se vedeau diavolii cum întindeau arcurile şi cum dădeau drumul la săgeţi contra lui; alţii scoteau săbiile şi îndreptau suliţele spre împungerea lui; iar alţii prăvăleau pietre mari, încât pământul se cutremură şi peştera voia să se prăvălească.

Cuviosul, văzând toate acestea, nu se mai aştepta pe sine să fie între cei vii, ci grăia întru sine: ***"Să mor aici, dacă astfel a voit Dumnezeul meu".***

Apoi, ridicându-ţi ochii în sus şi înălţându-şi mâinile, a strigat cu glas mare, zicând: ***"Preasfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară Marie, ajută robului Tău!"***

Deci, când au auzit diavolii numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu - nume înfricoşat şi de spaimă pentru ei, iar pentru noi dulce şi prea dorit - îndată s-au stins cu sunet.

Iar sfântul, chemând încă numele lui Iisus Hristos cu glas mare, ca şi cu un bici sau ca şi cu o praştie, izgonea pe cei ce fugeau; pentru că striga şi zicea: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, nu mă lăsa pe mine!"***

După aceea, nu s-au mai auzit glasurile cele diavoleşti până la o vreme. Deci, cuviosul petrecea fără de tulburare, slăvind pe Dumnezeu şi pe prea curata Născătoare de Dumnezeu.

Hrana lui era la început pâinea, pe care o luase din corabie; apoi, sfârşindu-se acea pâine, se hrănea cu verdeţurile pustiei şi cu poame de copaci sălbatici, care erau în muntele acela. El s-a hrănit astfel până la vremea, în care a început a i se aduce cu mâinile îngereşti mană din cer, de care lucru se va pomeni mai pe urmă, iar acum să ne întoarcem iarăşi la cuvântul cel dintâi.

După cea dintâi năvălire tâlhărească a vrăjmaşului, trecând cincizeci de zile, diavolul a venit iarăşi cu multă putere de diavoli, s-a înarmat cu chipul cel dintâi contra nebiruitului ostaş al lui Hristos, pornind contra lui toate fiarele care erau în muntele acela şi pe toate vietăţile care se târăsc pe pământ şi încă singur diavolul şi prietenii lui s-au închipuit în multe feluri de fiare şi târâtoare. Deci, unele se târau pe lângă picioarele sfântului, altele şuierau cu înfricoşat glas, altele, căscând gura, voiau să-l înghită de viu şi pe faţă i se repezeau; şi acea vedere era înfricoşată şi groaznică din toate părţile. Dar cuviosul, îngrădindu-se cu semnul Sfintei Cruci, şi chemând numele lui Hristos Dumnezeu şi al prea curatei Maicii Lui, iarăşi a făcut deşartă puterea acelora şi a izgonit-o departe de la sine; iar el, dănţuind, se veselea întru Dumnezeu, Mântuitorul său.

Cuviosul sfârşind anul cel dintâi al pustniciei sale şi desele lupte cu diavolii, în cele din urmă diavolul s-a închipuit într-unul din slugile lui Petru, care îi slujea lui când era în lume voievod şi, alergând, a căzut cu osârdie la picioarele cuviosului şi voia să i se închine lui, fiind plin de necurăţenie. Apoi, şezând, a început a plânge şi a zice astfel: "Am auzit, stăpâne al nostru, că ai fost prins în război, dus în Samara şi închis într-o temniţă întunecată. Iar Dumnezeu, cu rugăciunile Sfântului Părintelui nostru Nicolae, te-a izbăvit pe tine de acolo şi te-a adus în pământul grecesc. Drept aceea, toţi cei ce suntem în casa ta te-am căutat pretutindeni, plângând şi tânguindu-ne, şi am înconjurat multe cetăţi şi sate întrebând de tine; şi neputând să te aflăm, nici să ştim unde eşti, ne-am rugat cu lacrimi către Sfântul Nicolae să ne descopere nouă unde este şi la ce loc petrece visteria noastră cea ascunsă.

Sfântul Nicolae n-a trecut cu vederea rugăciunea noastră, ci ne-a arătat nouă toate cele despre tine, şi ne-am bucurat foarte mult. Eu, ajungând înainte de toţi, am alergat la tine stăpânul meu; deci, sculându-te de aici, să mergi la casa ta, ca să te vadă pe tine toţi cei ce doresc să-ţi vadă faţa; astfel se va prea mări întru tine Dumnezeu, Cel ce te-a izbăvit pe tine cu minune de la robie şi din legături.

Pentru linişte să nu te mâhneşti, căci şi acolo sunt mănăstiri şi locuri liniştite de sihaştri, şi unde îţi va plăcea ţie, acolo îţi vei alege un locaş spre liniştea ta. Deci, singur să o socoteşti aceasta cu adevărat. Ce iubeşte Dumnezeu mai bine din aceste două lucruri? Sihăstria pustiei, în care unii se sălăşluiesc în crăpături de pietre şi în munţi şi singur se foloseşte numai pe sine? Sau folosul ce se face multora de către un bărbat plăcut şi insuflat de Dumnezeu, care prin învăţătura sa, pe mulţi la Dumnezeu îi întoarce şi-i povăţuieşte la calea mântuirii? Cu adevărat a doua este mai bună, mărturisind în Sfânta Scriptură singur Dumnezeu: "Cel ce va scoate om cinstit din cel nevrednic, va fi ca gura Mea". Şi să ştii că mulţi sunt în cetatea noastră rătăciţi întru întuneric de patimi şi au trebuinţă de unul care poate a-i povăţui pe dânşii la pocăinţă. Deci, prea multă răsplătire de la Dumnezeu se află ţie de faţă, stăpânul meu, dacă, venind, îi vei întoarce pe ei la Dumnezeu; ci pe noi slugile tale, cei ce cu toată inimă te iubim pe tine, pentru ce ne treci aşa cu vederea, abătându-te de la noi şi ascunzându-te în pustiul acesta?"

Acestea şi cele asemenea cu acestea grăindu-le diavolul cu lacrimi câtăva vreme, a început sfântul a se tulbura puţin şi, lăcrimând, a zis către el: ***"La acest loc nici înger, nici om nu m-a adus pe mine, ci singur Dumnezeu şi prea curata Născătoarea de Dumnezeu; şi, de nu va fi voia şi porunca acelora ca să ies eu de aici, apoi nu voi ieşi".***

Diavolul, dacă a auzit pomenind numele lui Dumnezeu şi al Născătoarei de Dumnezeu, îndată s-a stins; iar sfântul s-a minunat de meşteşugirea cea diavolească şi, însemnându-se cu semnul Sfintei Cruci a tăcut, ridicându-şi mintea sa către Dumnezeu.
După ce au trecut şapte ani, mult meşteşugareţul vrăjmaş, adică diavolul, s-a închipuit în îngerul luminii, având în mâini o sabie ascuţită şi, stând înaintea peşterii, a strigat, zicând: "Petru, rob al lui Hristos, ieşi la mine, că-ţi voi spune ţie cuvinte bune".

Iar sfântul a grăit: ***"Cine eşti tu care vrei să-mi spui mie cuvinte bune".***

Iar vicleanul înşelător a zis: "Eu sunt arhistrategul Domnului trimis la tine, întăreşte-te şi îmbărbătează-te, bucură-te şi te veseleşte, că s-au gătit ţie scaun slăvit şi cunună neveştejită de la Dumnezeu. Deci, acum locul acesta lăsându-l, să te duci în lume spre întărirea şi folosul multora, că şi izvorul de apă cel ce este aproape de tine s-a uscat cu dumnezeiască poruncă, pentru ca fiarele cele ce năvălesc asupra ta să moară de sete".

Acestea le-a zis meşteşugăreţul vrăjmaş, trimiţând mai înainte pe acest diavol, ca să oprească la timp curgerea apei.

Dar Sfântul Petru, fiind smerit împotriva înşelătoarelor cuvinte ale diavolului, a răspuns, zicând: ***"Cine sunt eu într-acest fel ca arhistrategul Domnului să vie la mine, cel ce sunt asemenea cu un câine netrebnic".***

Diavolul a zis: "Nu te mira de aceasta, rob al lui Dumnezeu, pentru că tu ai covârşit pe Moise, pe Ilie, pe Daniil şi pe Iov; ai covârşit pe Moise şi pe Ilie cu postirea, pe Daniil cu fiarele şi cu târâtoarele, cărora le-ai astupat gura, iar pe Iov l-ai covârşit cu răbdarea ta şi pentru aceea te vei numi mare la ceruri. Acum sculându-te, vei vedea lipsirea apei şi degrabă, plecând de aici, să te duci în mănăstirile cele ce sunt în lume. Eu voi fi cu tine, şi voi mântui pe mulţi prin tine, zice Domnul Atotţiitorul!"

Atunci sfântul a răspuns diavolului, zicând: ***"Să ştii, că de nu vor veni aici, ajută-toarea mea cea întru toate, Născătoarea de Dumnezeu şi vrednicul ajutător întru primejdiile mele, Sfântul ierarh Nicolae, nu mă voi depărta de aici!"***

Diavolul, cum a auzit pomenirea numelui Născătoarei de Dumnezeu şi al Sfântului Nicolae, îndată a pierit.

Sfântul, cunoscând meşteşugul diavolului şi neputinţa lui, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul meu, iată vrăjmaşul meu umblă răcnind, căutând să mă înghită, dar Tu cu puternica Ta mână mă îngrădeşte pe mine robul Tău; de aceea mulţumesc Ţie, că nu Te-ai depărtat de la mine. Încă mă rog Ţie, Stăpâne, Preabunule, ca până în sfârşit să nu mă părăseşti".***

Deci, după ce a trecut ziua aceea şi a venit noaptea, cuviosul a adormit puţin şi i s-a arătat în vedenia visului grabnica ajutătoare a creştinilor, iubitoarea de oameni, Stăpâna prea curată Maria, Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu Sfântul şi marele Nicolae, şi au zis către dânsul: ***"De acum înainte să nu te mai înspăimânţi, că Dumnezeu este cu tine şi îngerul Domnului cel adevărat, dimineaţa te va cerceta şi-ţi va aduce hrană din cer; pentru că aceluia i s-a poruncit de la Dumnezeu, ca de astăzi la patruzeci de zile să-ţi aducă această hrană în toate zilele vieţii tale".***

Preacurata Născătoare de Dumnezeu i-a mai arătat Sfântului Petru şi mana, zi-cându-i: "Din acest fel de hrană ţi se va aduce ţie de înger în toate cele patruzeci de zile".

Aceasta grăind Stăpâna şi pace dându-i lui, s-a dus de la dânsul; iar Petru, căzând la pământ, s-a închinat şi a sărutat acel loc unde stătuseră picioarele Născătoarei de Dumnezeu şi ale Sfântului Nicolae.

A doua zi, după cuvântul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a venit îngerul lui Dumnezeu şi i-a adus hrană cerească şi, dându-i-o lui, s-a dus; iar el, mulţumind lui Dumnezeu şi prea curatei Maicii Lui Dumnezeu, a gustat din acea mană, care i se adusese din mâini îngereşti şi atât s-a întărit cu dânsa, încât patruzeci de zile a putut să trăiască fără hrană.

După ce s-au sfârşit cele patruzeci de zile, îngerul îi aducea lui mană şi Sfântul Petru se întărea cu ea încă alte patruzeci de zile.

Astfel s-a liniştit singur în post şi rugăciuni cincizeci şi trei de ani, scăpând de ispitele diavoleşti, cele ce la început adesea i se făceau lui. Toate nălucirile, înfiorările şi meşteşugirile diavoleşti, cu puterea cea nevăzută a lui Dumnezeu, au fost gonite departe de la dânsul.

Deci, cuviosul în atâţia ani n-a văzut faţă omenească, nici nu avea vreo haină de acoperit goliciunea trupească, nici altceva de trebuinţă firii omeneşti nu avea, ci numai cerul acoperământ şi pământul pat; iar în vremea verii se ardea de căldura soarelui şi iarna degera de frig. Toate acestea le răbda pentru dragostea lui Dumnezeu şi pentru răsplătirea ce va să fie.

***

Iar când Domnul a voit să arate pe robul său oamenilor, a rânduit cu purtarea sa de grijă un lucru ca acesta:

Un oarecare vânător, luându-şi arcul şi tolba, a plecat ca să vâneze fiare prin muntele acela. El, trecând prin multe locuri cu surpături, văi adânci şi dealuri dese, a ajuns în locul unde cuviosul Petru petrecea viaţa asemenea cu îngerii.

Când vânătorul s-a apropiat de locul acela, a văzut ieşind din dumbravă un ţap mare care, jucându-se, mergea de departe înaintea vânătorului. Deci, vânătorul văzând acel ţap ales, a alergat după el toată ziua, căutând să-l prindă pe el. Deci, ţapul, povăţuindu-se de dumnezeiasca voie, a venit deasupra peşterii cuviosului şi a stat, iar vânătorul, căutând cum l-ar putea vâna pe el, a văzut pe partea dreaptă stând lângă ţap un bărbat cu barba deasă având perii capului până la coapsă, cu trupul gol şi cu perii crescuţi ca la o fiară.

Vânătorul, văzându-l pe acel pustnic, s-a înspăimântat foarte mult şi s-a pornit înapoi pe fugă.

Sfântul Petru, văzându-l pe el fugind, a strigat către dânsul cu glas mare, zicând: "De ce te temi, frate, şi pentru ce fugi de mine? Căci eu sunt om ca şi tine iar nu nălucire diavolească cum ai socotit! Deci, întoarce-te, şi vino la mine şi-ţi voi spune toate cele despre mine, că pentru aceasta te-a trimis pe tine Domnul aici".

Atunci vânătorul, auzind glasul acela, s-a întors din fugă şi a venit, cutremurându-se, la cuviosul părinte care îl chema pe el.

Atunci sfântul i-a poruncit lui să nu se teamă; deci l-a cuprins şi l-a sărutat pe el întru Domnul şi, şezând cu dânsul, a început a vorbi, spunându-i lui cu de-amănuntul toate cele despre el. I-a spus cum a fost voievod şi cum a fost prins în război, cum a fost dus în cetatea Samara şi ţinut în lanţuri, cum a fost scos din lanţuri prin arătarea Sfântului Nicolae şi a Sfântului Simeon, primitorul de Dumnezeu, şi cum a fost dus la Roma; iar de acolo cum s-a întors şi cu ce chip s-a sălăşluit în muntele acela. I-a mai spus cum s-a luptat cu diavolii, cu ce se hrănea, câţi ani a vieţuit şi, în scurt să zicem, a spus toată viaţa lui acelui vânător.

Acel vânător, auzind cele grăite lui de către sfânt, s-a înspăimântat şi s-a umilit, zicând: "Acum am cunoscut, că m-a cercetat pe mine Domnul cu darul Său şi te-a arătat mie nevrednicului, o, părinte, plăcutul Său cel ascuns. Deci, de acum înainte voi petrece cu tine, robule al lui Dumnezeu!"

Iar cuviosul i-a grăit: "Nu va fi aşa, fiule, ci mai întâi să mergi la casa ta şi te ispi-teşte pe tine singur, de vei putea să suferi nevoinţele cele pustniceşti. Însă să te ispiteşti pe tine astfel: înfrânează-te de carne, de vin, de brânză şi de unt, iar mai înainte de toate înfrânează-te de femeia ta. Partea moştenirii tale să o împarţi săracilor, să te sileşti la post şi la rugăciuni şi să iei aminte la tine însuţi cu suflet umilit. Aşa să petreci tot anul acesta şi, după săvârşirea anului, să vii iar la mine şi ceea ce va fi plăcut lui Dumnezeu aceea ţi se va porunci".

Aceasta zicându-i sfântul şi dând vânătorului binecuvântare şi rugăciune, ca o logodire, l-a trimis la locul său şi cel din urmă cuvânt i-a spus aceasta: ***"Mergi, fiule, cu pace, iar taina cea arătată ţie să o păzeşti, nespunând-o la nimeni; căci comoara cea descoperită se fură".***

Vânătorul, închinându-se sfântului, s-a dus slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu că s-a învrednicit a vedea în trup pe un plăcut al lui Dumnezeu, atât de mare, şi a vorbi cu el. Deci, mergând acasă, a făcut toate cele ce i se porunciseră de Sfântul Petru.

Sfârşindu-se anul acela, vânătorul a luat cu sine pe fratele său şi doi călugări şi a mers în corăbioară până la malul acela, în dreptul căruia era petrecerea Sfântului Petru în pustie. Sosind în acel loc, a ieşit la mal şi a mers drept prin pustia muntelui. Ajungând ei la peştera aceea, unde locuia plăcutul lui Dumnezeu, vânătorul, pornindu-se cu cea mai fierbinte dragoste, a apucat înainte de toţi şi a alergat la peşteră.

Dar acolo a găsit pe cuviosul părinte zăcând mort la pământ, având mâinile strânse pe piept în chipul crucii, cu ochii închişi frumos şi celelalte părţi ale trupului îngrijite cu cinste.

Vânătorul, văzând aceasta, s-a înspăimântat şi, căzând înaintea trupului cuviosului, se tânguia cu plângere mare; apoi l-au ajuns şi cei ce-i urmau lui.

El, văzând pe un mort cinstit ca acela şi pe prietenul lor plângând deasupra lui, l-au întrebat: "Cine este acesta ce s-a aflat mort şi pentru ce plângi aşa de amar pentru el?"

Vânătorul, plângând şi tânguindu-se, a început a le spune cu de-a-mănuntul toată viaţa cuviosului Petru, precum singur o auzise din gura lui, anul trecut.

Aceia, auzind de lucrurile cele de mirare ce li s-au spus, s-au umilit în inimile lor şi au plâns cu amar că nu s-au învrednicit să vadă între cei vii, nici să audă cuvintele celui atât de mare rob al lui Dumnezeu.

Fratele acelui vânător, fiind cuprins de duh necurat, când s-a atins de moaştele sfântului, îndată a câştigat tămăduire; pentru că diavolul, trântindu-l la pământ, a strigat cu glas mare, zicând: "O, Petre, au nu-ţi ajunge că m-ai izgonit din peştera mea? Acum mă izgoneşti şi din această locuinţă?" Aceasta zicând, a ieşit din gura omului ca un fum, încât omul acela zăcea ca un mort, apoi, după puţină vreme, s-a sculat sănătos şi, în mintea lui, a zis către fratele său: "Îţi mulţumesc, stăpânul meu frate, că m-ai adus aici la bine!" Apoi, căzând cu mulţumire la moaştele cuviosului, le-a sărutat cu bucurie.

După aceasta, toţi împreună, luând cinstitele moaşte ale plăcutului lui Dumnezeu, le-au adus la mal şi, punându-le în corăbioara lor, le-au dus într-un sat vestit, care era sub stăpânirea Macedoniei. Acolo, dându-se multe tămăduiri de la moaştele sfântului, episcopul cetăţii a auzit şi, mergând cu tot clerul său, a luat acele moaşte dătătoare de tămăduiri ale cuviosului Petru. Aducându-le cu cinste la episcopia sa şi punându-le într-o raclă de mare preţ, cântând trei zile şi trei nopţi laudă lui Dumnezeu cu tot poporul, le-a îngropat în biserică, întru slava Preasfintei Treimi, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh Dumnezeu, Cel slăvit de toată făptura, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Onufrie cel mare - drumul spre sfințenie

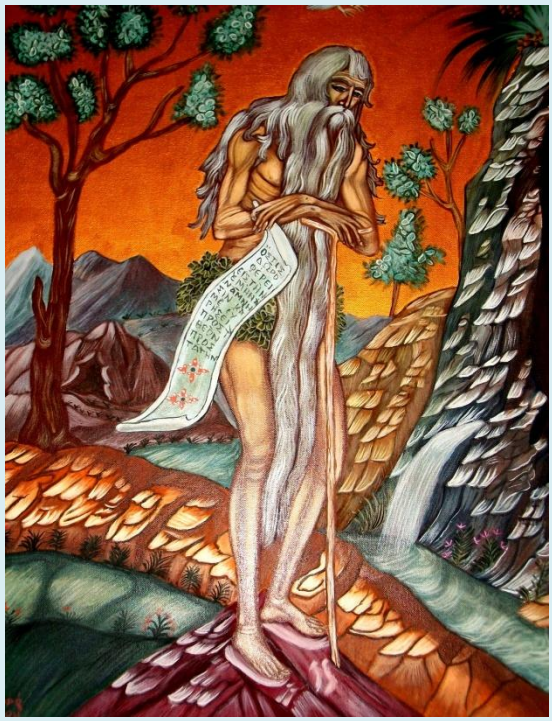

Cunoscut ca fiind copilul căruia Domnul i-a întins o pâine din icoană, Sfântul Onufrie și-a petrecut apoi aproape toată viața în pustia Egiptului, fiind împărtășit de un înger și răbdând toate greutățile pentru dragostea de Dumnezeu.

***

Născut ca urmare a rugăciunilor făcute de părinții lui, Sfântul Onufrie a fost dus la o mănăstire, pentru a crește conform voii Domnului. Hrănit de o căprioară până la vârsta de 3 ani.

Sfântul Onufrie cerea apoi pâine de la trapeză și i-o dădea Pruncului Iisus, într-o icoană, ca să crească și El. Urmărit de un călugăr care a văzut minunea, sfântul a fost trimis să ceară pâine de la Cel căruia i-a dat-o. Flămând și trist, copilul I-a cerut Pruncului Iisus pâine și acesta i-a întins, din icoană, o pâine mare și caldă, starețul împărțind tuturor din ea, spre învățătură.

Mergând mai târziu în deșert, Sfântul Onufrie este călăuzit de un înger către bătrânul Ieremia care l-a învățat viața pustnicească și l-a condus spre o peșteră, pentru nevoință. Vizitat doar o dată pe an de bătrân, după trecerea acestuia la cele veșnice, Sfântul Onufrie nu a mai luat contact cu oamenii. Timp de 70 de ani a în-

durat frigul și arșița și a luptat cu demonii, fiind împărtășit de un înger al Domnului și având spre hrană un curmal și spre sete un izvor, prin minune, lângă chilia sa.

Trimis de Domnul, Sfântul Pafnutie cel mare l-a găsit pe Sfântul Onufrie pe când era timpul ca acesta din urmă să moară și să fie îngropat, ceea ce s-a și întâmplat, groapa fiind săpată de doi lei. Neștiind ce să facă, Sfântul Pafnutie și-ar fi dorit să rămână să se nevoiască în peștera unde trăise Sfântul Onufrie, dar aceasta s-a dărâmat îndată, finicul uscându-se, iar izvorul secând. Sfântul Pafnutie a înțeles că nu este voia Domnului ca el să rămână acolo, ci să se întoarcă și să povestească despre minunile Sfântului Onufrie.

Sfântul Petru athonitul - drumul spre sfințenie

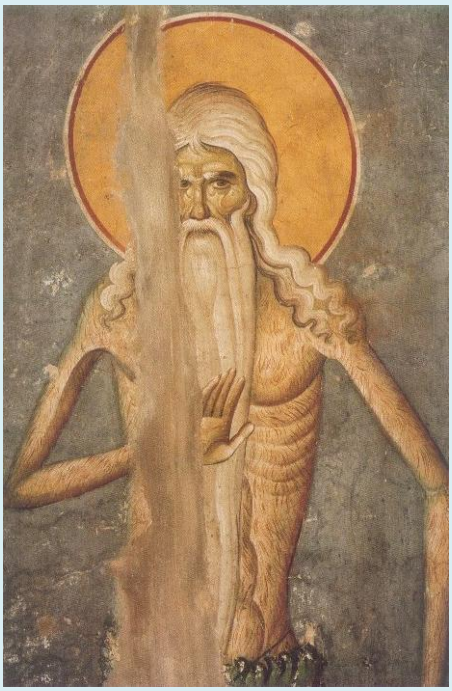

Eliberat de Sfântul Nicolae din lanțuri, Sfântul Petru a ajuns prin voia Maicii Domnului în Muntele Athos, unde a luptat neîncetat cu diavolii, biruindu-i.

***

Ostaș în războiul cu agarenii, Sfântul Petru a fost prins și întemnițat în Samara, fiind ferecat cu lanțuri și cătușe. Rugându-se Sfântului Nicolae și făgăduind că va sluji Domnului, a fost eliberat și dus în chip minunat la Roma, loc în care a fost călugărit.

Apoi, într-una din nopți a văzut cum Sfântul Nicolae o întreabă pe Maica Domnului unde să se sălășluiască Sfântul Petru, iar prea curata Născătoare de Dumnezeu i-a răspuns să meargă în Muntele Athos.

Făcând întocmai, Sfântul Petru a găsit o peșteră de unde a alungat cu rugăciunea toate târâtoarele și petrecea acolo ca unul fără de trup, nici măcar îmbrăcat fiind.

La început a mâncat ierburi, iar apoi s-a învrednicit de hrană cerească adusă de un înger tot la 40 de zile.

Și petrecând așa vreme de 53 de ani, timp în care a răbdat cruntele ispitiri și năuciri ale diavolului, s-a mutat către Domnul, dar nu înainte de a se descoperi unui

vânător. Trupul său a fost dus în satul Ficomon din preajma Tracliei, făcând minuni.

Sinaxar din 12 iunie

În această lună (iunie), în ziua a douăsprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Onufrie, egipteanul.

Acest cuvios Onufrie era din Egipt, petrecând viaţa de obşte, în pustia numită Ermupol a Tiveilor. Şi auzind de viaţă pustnicească a lui Ilie şi a lui Ioan înaintemergătorul, a ieşit din obşte şi a locuit în pustiu, nevăzând om nicidecum timp de 60 de ani. Pe acesta l-a aflat marele Pafnutie, când a mers în pustiul cel mai dinăuntru, ca să ia binecuvântare de la sfinţii bărbaţi. Căci umblând Pafnutie 17 zile, şi sosind la locul acela unde era Sfântul Onufrie şi mergând la dânsul l-a rugat să-i spună numele şi toată petrecerea vieţii sale.

Pentru aceasta, Pafnutie, cunoscând toate acestea din însăşi gura aceluia, a povestit mai pe urmă monahilor celor ce se pustniceau, nu numai despre acest dumnezeiesc Onufrie, ci şi de alţi cuvioşi pe care i-a aflat umblând în pustie. Fiindcă s-a mutat Preacuviosul Onufrie către Domnul, atunci când se afla acolo Pafnutie, care şi-a rupt rasa în două: cu o jumătate a acoperit sfintele moaşte ale Preacuviosului Onufrie (că era gol, fiind acoperit numai cu părul său cel alb) iar cealaltă jumătate de rasă a oprit-o ca să se acopere pe sine. Deci a îngropat Pafnutie sfintele lui moaşte în locul acela, şi îndată a căzut coliba sfântului şi s-a uscat finicul ce era acolo sădit, şi a secat şi apa.

Se face soborul lui în sfânta sa casă de rugăciune, ce este în Mănăstirea Sfântului Alipie.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Petru, cel ce în Sfântul Munte al Athosului s-a pustnicit.

Acest fericit se afla cinstit cu lumească vrednicie, şi luptându-se în război cu agarenii a fost biruit şi fiind prins viu, a fost băgat în temniţa din Samara, ferecat fiind cu grele lanţuri şi cu cătuşe. Iar de acolo peste nădejde scăpând prin mijlocirea Sfântului Nicolae făcătorul de minuni, tot prin povăţuirea acestuia s-a

dus la Roma, unde îmbrăcat fiind cu schima îngerească, de către papa cel de atunci, s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruinţă, ca să fie povăţuit spre oarecare loc liniştit, ca să petreacă acolo restul vieţii sale în linişte desăvârşită precum se şi făgăduise Domnului.

Aşadar într-una din nopţi, a văzut fericitul pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu şi pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, şi rugând-o zicea: "Unde porunceşti, Stăpână, ca să-şi petreacă robul tău Petru restul vieţii, precum s-a făgăduit?"

Iar apărătoarea lumii a răspuns: "În muntele Athosului am plăcerea să rămână el, căci pe el l-am ales spre moştenirea mea şi pe cei ce scapă la el îi voi ocroti".

Deşteptându-se cuviosul, a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu şi ale adevăratului ei rob Nicolae. Pentru care s-a şi dus la Sfântul Munte al Athosului, şi cercetând toate cele de acolo, şi aflând o peşteră întunecoasă plină de târâtoare otrăvite, cu rugăciunea pe toate le-a izgonit de acolo, şi a petrecut după aceea în acea peşteră, ca un fără de trup, neavând nimic cu sine, în afară de trupul său şi hainele cu care era îmbrăcat, dar cu vremea şi acestea tocindu-se, petrecea gol.

Hrana sa din început erau ierburile care odrăsleau în preajma peşterii şi ghinda. Mai pe urmă însă, prin ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrana cerească, ce i se aducea de înger la 40 de zile.

Deci în această netrupească petrecere vieţuind fericitul pe pământ 53 de ani, şi multe ispite suferind de la urâtorul binelui, satana, şi deci toate mai presus arătându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat către El.

Pe care l-a aflat un oarecare vânător, viu încă şi aproape de sfârşit fiind. Şi fiind povăţuit de Dumnezeu, a luat cinstitele sale moaşte şi le-a adus la Mănăstirea numită a lui Climent, şi acolo a aşezat această comoară.

Iar de acolo le-au luat nişte monahi în vremea nopţii, şi urcându-se într-o corabie, plutind s-au pogorât la un oarecare sat în preajma Traclei, numit Ficomon, şi acolo a rămas această mare şi necheltuită comoară, fiind bine primită şi cinstită şi de episcop şi de popor, şi izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credinţă se apropie de ea.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Antonina.

Aceasta a trăit în cetatea Niceii din Bitinia, pe vremea împăraţilor Diocleţian (284-305) şi Maximian şi a lui Priscilian guvernatorul. Către acest din urmă a fost adusă pentru mărturisirea în Hristos şi bătută cu toiege peste sâni şi pusă în temniţă. Apoi iarăşi fiind scoasă, a fost chinuită în felurite chipuri: au ars-o cu foc, au pus-o pe o platformă înroşită, i-au găurit palmele şi tălpile cu cuie înroşite în foc. Şi băgată iarăşi la închisoare, a zăcut acolo două zile, rău chinuindu-se. Cu toate acestea chinuri pe care le-a îndurat, sfânta nu s-a lăsat zdrobită duhovniceşte, mărturisindu-L pe Hristos până în clipa morţii sale. Şi apoi a fost scoasă, şi iarăşi chinuită în multe feluri, iar la urmă i s-a tăiat capul şi aşa prin mucenicie şi-a primit cununa. După moarte trupul ei a fost aruncat în mare.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ioan ostaşul.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Zinon.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului Iulian, cel prăznuit în biserica Dagat (Daguta) din Constantinopol, care cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar - Sfântul cuvios Onufrie cel mare - 12 iunie

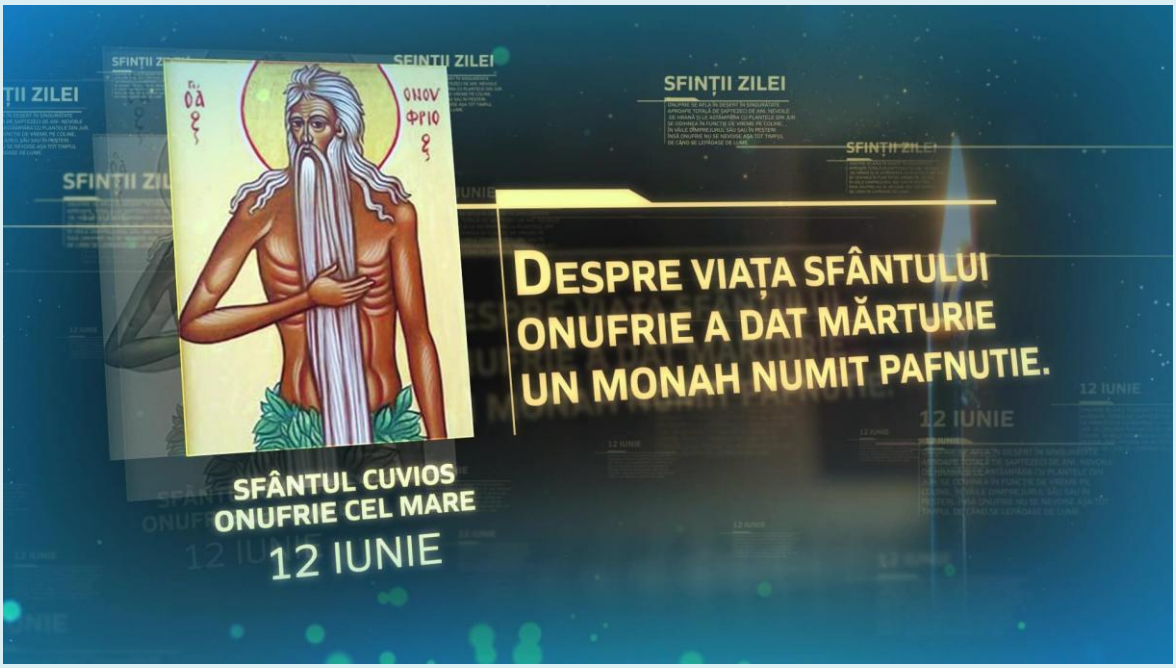

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-onufrie-cel-mare-12-iunie-2/

***

Tot ceea ce știm despre Sfântul Onufrie cel mare se datorează mărturiei unui alt monah numit Pafnutie care l-a întâlnit pe marele ascet și i-a cunoscut viața și petrecerea.

Pafnutie, el însuși un monah îmbunătățit, dorind să cunoască mai desăvârșit tainele vieții de rugăciune în singurătate, și-a părăsit mânăstirea unde era monah și s-a îndepărtat în pustie. Aici a întâlnit pe Sfântul Onufrie, un pustnic înfricoșător la vedere, acoperit doar cu părul bărbii sale lungi care cobora până la pământ. Speriindu-se în primă instanță, a cunoscut apoi bunătatea lui Onufrie și a început să-l întrebe despre viața sa.

Onufrie se afla în deșert în singurătate aproape totală de șaptezeci de ani. Nevoile de hrană și le astâmpăra cu plantele din jur. Se odihnea în funcție de vreme pe coline, în văile dimprejurul său sau în peșteri. Însă Onufrie nu se nevoise așa tot timpul de când se lepădase de lume. La începutul vieţuirii sale monahale a stat într-o mânăstire a Tebaidei, la Hermopolis. Aici, în viața de obște, a învățat pentru prima dată rigorile vieții monastice.

Auzind tot timpul de exemplul lui Ilie sau al Sfântului Ioan Botezătorul, a hotărât să se îndrepte spre pustiul adânc pentru a se dedica nevoinței în singurătate.

Îndepărtându-se mult a dat peste o peșteră locuită de un pustnic numit Hermes căruia i-a cerut să îl învețe cum se trăiește în pustie și să îl inițieze în tainele acestei viețuiri. După câteva zile de sfat, acel pustnic a plecat împreună cu Onufrie să îi găsească loc de nevoință.

Ajungând în locul ales, Hermes a mai stat aproape o lună cu Onufrie pentru a-l învăța în continuare și apoi s-a înapoiat. În fiecare an îl vizita o dată pe Onufrie până când, la ultima vizită l-a anunțat că va trece la Domnul. Onufrie i-a îngropat cinstitul trup undeva în apropiere.

Fiind întrebat cum se împărtășește cu Sfintele Taine, Onufrie a răspuns că îi sunt aduse de un înger al Domnului. Viața sa era înconjurată de fapte minunate.

Minunat de cele ce se întâmpla cu el lui Pafnutie i-a fost dat să audă și profeția lui Onufrie, care l-a anunțat că motivul pentru care se afla acolo era să îngroape trupul lui Onufrie a cărui viață se apropia de sfârșit. Așa a făcut. Însă Pafnutie ne-a transmis și viața Sfântului Onufrie cel mare, un sfânt aflat la mare cinste în rândul monahilor și laicilor deopotrivă.

Antonie, arhiepiscopul Novgorodului, în cartea sa de pelerinaj, atestă faptul că în vremea sa, adică pe la anul 1200, parte din sfintele moaște ale Sfântului Onufrie se aflau la Constantinopol în Biserica Sfântului Achindin.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru atonitul

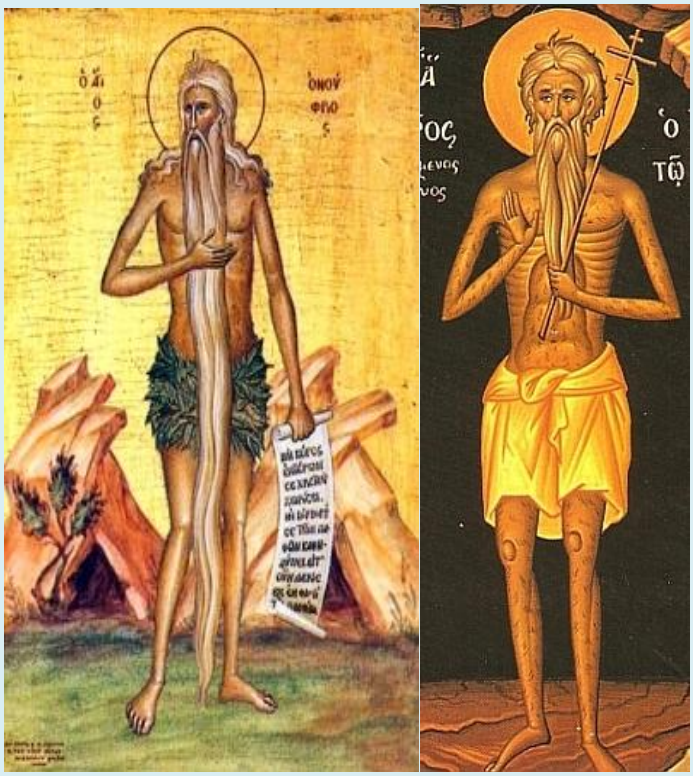

Cuviosul Onufrie a fost un mare sihastru din Egipt şi a trăit pe la anii 350-400. La început, a stat o vreme într-o mănăstire cu viaţă de obşte, din părţile Tebaidei, mănăstire ce se afla în pustia numită Ermopole. Chemat însă la viaţa pustnicească, după pilda Sfântului Ilie şi a Sfântului Ioan Botezătorul, a ieşit din viaţa de obşte şi a locuit în pustie, nevăzând faţă de om timp de 60 de ani.

Pe Sfântul cuvios Onufrie l-a aflat marele Pafnutie, care a călătorit în toată pustia ca să cunoască şi să scrie viaţa celor mai mari bărbaţi ai pustiei. Şi umblând el 17 zile prin pustie şi ajungând la locul unde era cuviosul Onufrie, a mers Pafnutie la el şi l-a rugat să-i povestească viaţa sa.

Astfel, Pafnutie cunoscând viaţa cuviosului Onufrie din însăşi gura sa, a povestit-o mai pe urmă monahilor dornici de pustnicie. Singurătatea îi pregătise sufletul lui Onufrie pentru cele mai scumpe descoperiri ale Duhului Sfânt. Acolo a găsit el pacea inimii şi acele bucurii rupte din bucuria cerească. Trăia din osteneala mâinilor sale, hrănindu-se din roadele unui smochin din apropiere.

Sfântul Onufrie a murit chiar când Pafnutie era cu el, deci l-a îngropat acolo Pafnutie, şi îndată a văzut prăbuşindu-se coliba, uscându-se smochinul şi secând apa izvorului care erau în preajmă.

Calendar Ortodox - Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru atonitul

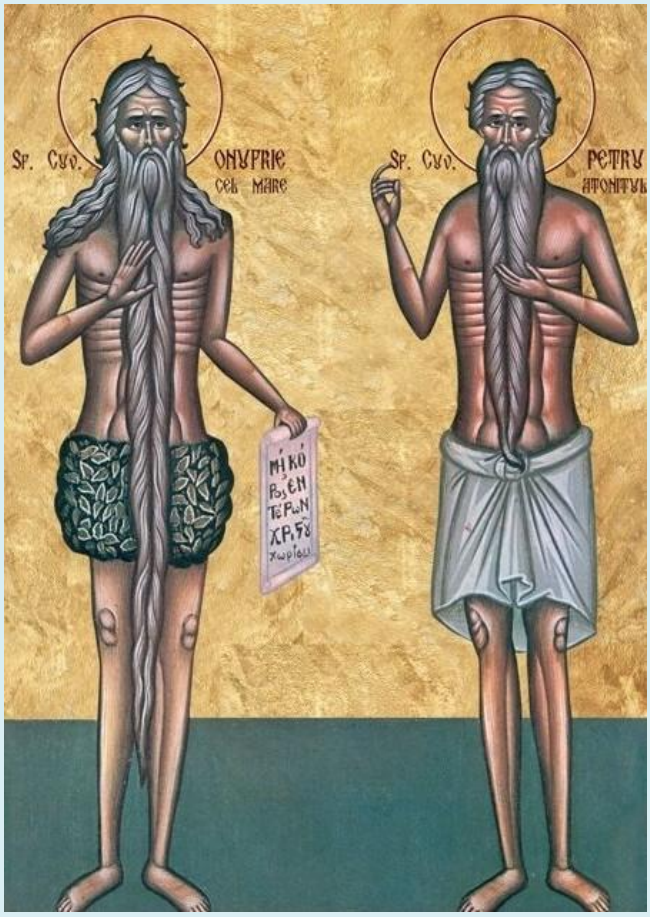

Sfântul cuvios Onufrie cel mare a fost un mare sihastru din Egipt şi a trăit pe la anii 350-400. După ce a stat o vreme într-o mănăstire din părţile Tebaidei, a plecat în pustie, unde 60 de ani nu a văzut faţă de om.

L-a găsit aici Sfântul cuvios Pafnutie, care a călătorit în toată pustia, dorind să cunoască şi să scrie viaţa pustnicilor.

Onufrie i-a spus că a găsit în pustie pacea inimii, bucuriile rupte din bucuria cerească, rugăciunea fierbinte şi că a trăit din osteneala mâinilor sale, hrănindu-se din roadele unui smochin din apropiere. Sfântul Onufrie a murit când încă era la el Pafnutie. După ce acesta l-a îngropat, îndată coliba s-a prăbuşit, smochinul s-a uscat şi apa izvorului a secat.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfântul cuvios Petru Atonitul, care, după ce a fost rob la arabi, a ajuns în Muntele Athos, unde, la îndemnul Maicii Domnului, a locuit într-o

peşteră. Se hrănea cu ierburile care creşteau în jurul locaşului, iar mai târziu un înger îi aducea hrană la 40 de zile. A biruit multe ispite de la diavol, iar după ce a trecut la cele veşnice, trupul său a fost binecuvântat de Dumnezeu cu neputrezirea.

Proloagele din 12 iunie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna iunie în, 12 zile, pomenirea prea cuviosului, părintelui nostru Onufrie egipteanul († 400)

Cuviosul Onufrie a fost un mare sihastru din Egipt şi a trăit pe la anii 350-400. La început a petrecut, o vreme, într-o mânăstire cu viaţă de obşte, din părţile Tebaidei, mânăstire ce se află în pustia numită Ermopole. Chemat, însă, la viaţă pustnicească după pilda Sfântului Ilie şi a Sfântului Ioan Botezătorul, a ieşit din viaţa de obşte şi a locuit în pustie, nevăzând faţă de om, vreme de şaizeci de ani.

Pe Onufrie l-a aflat marele Pafnutie, care a călătorit în toată pustia, cea mai adâncă, dorind să cunoască şi să scrie viaţa celor mai mari bărbaţi ai pustiei. Şi, umblând el şaptesprezece zile prin pustie şi ajungând la locul unde era Sfântul Onufrie, a mers Pafnutie la el şi l-a rugat să-i spună numele său şi toată petrecerea vieţii sale.

Cunoscând, deci, Pafnutie toate acestea, din însăşi gura sihastrului, a povestit, mai pe urmă, monahilor dornici de pustnicie, nu numai cele despre acest dumnezeiesc Onufrie, ci şi despre alţi cuvioşi, pe care i-a aflat el, umblând prin pustie.

Că, în viaţa de obşte, zicea ava Onufrie, trăim laolaltă şi unul este altuia pildă, îndemn şi sprijin la nevoie, acolo săvârşim împreună cântarea bisericii, iar de flămânzim, găsim pâinea făcută şi de însetoşăm, avem apă din belşug. De se întâmplă unuia a se îmbolnăvi, fraţii ceilalţi îl mângâie şi-l îngrijesc şi toţi slujim, unii altora, din dragoste pentru Hristos. Dar noi, cei ce pătimim în pustie, suntem lipsiţi de toate acestea. Căci cine să-l mângâie, de i se întâmplă vreo mâhnire? La boală, cine să-i poarte de grijă şi să-i slujească? Iar de-l vor încerca ispite şi îndoieli, cine să-l povăţuiască? Şi de va flămânzi, unde va afla hrană? Şi de va înseta, unde va găsi izvor? Pentru aceea, fără de asemănare este osteneala acestora, care trăiesc singuratici în pustie. Dar s-a aprins în sufletul meu, zise Onufrie, dorinţa neclintită de a merge în pustie şi de a duce acolo o asemenea viaţă, plină de lipsuri şi de grele osteneli pentru Hristos. Şi, luându-mi puţină pâine, pentru patru zile, şi după îndelungată cale, am văzut o peşteră.

M-am apropiat şi am zis la uşă: "Binecuvântează, părinte."

Şi a ieşit un bătrân cu chip sfinţit. Am făcut metanie, iar el m-a îmbrăţişat cu dragoste. Iar, după câteva zile, mi-a zis: "Scoală-te, fiule, să te duc în altă peşteră, ca într-însa să vieţuieşti singur." Şi aici, în acest loc, vieţuiesc de şaizeci de ani."

Iar singurătatea i-a pregătit sufletul pentru cele mai scumpe descoperiri ale Duhului Sfânt. Acolo el a găsit pacea inimii şi acele bucurii, rupte din bucuria cerească. Nemulţumit a se ruga numai pentru nevoile sale, el făcea rugăciuni fierbinţi pentru Biserică şi pentru necazurile oamenilor din lume. Trăia din osteneala mâinilor sale, hrănindu-se din roadele unui smochin din apropiere. Şi a murit chiar atunci când Pafnutie era acolo.

Deci, l-a îngropat Pafnutie la locul acela şi, îndată, a văzut prăbuşindu-se coliba, uscându-se smochinul, şi secând apa izvorului.

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru această zi, pomenirea prea cuviosului nostru Petru, cel ce s-a pustnicit în Sfântul Munte al Atonului († 734)

Acest fericit a fost de neam grec, cu rânduiala ostaş. Şi, luptându-se în război cu turcii, a fost biruit, prins viu şi dus în temniţa din Samara, ferecat cu grele lanţuri. Şi, scăpând el, prin mijlocirea Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, tot prin a lui povăţuire, s-a dus la Roma, unde papa l-a îmbrăcat în schimă îngerească.

Deci, se ruga lui Dumnezeu, cu de-adinsul, ca să fie povăţuit la un loc liniştit, spre a petrece acolo rămăşiţa vieţii sale, cu liniştea cea desăvârşită, precum se făgăduise Domnului.

Deci, într-una din nopţi, a văzut fericitul pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu şi pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, adeseori rugând-o şi zicând: "Unde porunceşti Stăpână, ca să-şi petreacă robul tău, Petru, rămăşiţa vieţii, precum a făgăduit?"

Deci, apărătoarea lumii a răspuns: "În Muntele Atonului îmi este plăcut să rămână el, căci, pe acest munte l-am ales, spre moştenirea mea, şi pe cei ce trăiesc acolo îi voi ocroti."

Deci, deşteptându-se, cuviosul a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu şi ale Sfântului Nicolae. Pentru care s-a dus el în Sfântul Munte al Atonului şi, cercetând toate cele de acolo, a aflat o peşteră întunecoasă, plină de târâtoare veninoase, pe care, numai cu rugăciunea, le-a izgonit de acolo. Şi a petrecut în ea, ca un om fără de trup, neavând cu sine nimic, decât hainele cu care era îmbrăcat. Dar, cu vremea, şi acestea stricându-se, petrecea gol.

Deci, hrana sa, la început, erau ierburile, care odrăsleau în preajma peşterii şi ghinda. Mai în urmă, însă, prin folosinţa Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrana cerească, aducându-i-se aceasta de către îngeri, la patruzeci de zile.

Deci, fericitul cu această netrupească petrecere, vieţuind pe pământ cincizeci şi trei de ani şi multe ispite suferind de la urâtorul de bine, satana, s-a mutat către Domnul.

Pe acesta, un oarecare vânător, aflându-l viu încă, dar aproape de sfârşit, a luat cinstitele sale moaşte, după adormirea sa, şi, povăţuit de Dumnezeu, le-a adus la mănăstirea numită a lui Clement şi acolo a aşezat această comoară.

De aici, luându-le nişte monahi şi urcându-se pe o corabie, s-au dus pe mare, la un oarecare sat din preajma Traciei, numit Ficoman, şi acolo, a rămas această mare şi nepreţuită comoară, fiind bine primită şi cinstită, şi de episcopi şi de popor, izvor de minuni fiind de-a pururea, celor ce, cu credinţă se apropie de ele.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie, despre viaţa lumii acesteia

Viaţa lumii acesteia este plină de multe griji şi de suspinuri şi nici unui om nu-i este fără de necaz, ci, plină este de înşelăciune şi de toată răutatea. Cei ce, adică, nu-s însoţiţi cu nuntă, se luptă cu poftele cele spurcate, iar cei însoţiţi, multă neînţelegere au pentru trebuinţele caselor şi, după naşterea de copii, vine grija de a-i hrăni pe ei, grija de a păzi credinţa în căsnicie, sfada cu vecinii, procese pe la judecătorii. Şi fiecare zi, venind îşi aduce a sa întunecare.

Începând de la cel ce poartă porfira şi coroana până la cel ce poartă zdrenţe de pânză, socotim grijile, ziua şi noaptea, cu care şi în somn ne amăgesc dracii. Că omeneştile treburi sunt asemenea cu marea cea tulbure, numai că, întru aceasta te îneci pe uscat. Unul, adică, are destul pământ ca să are, altul, căruia nu i s-a dat, vrea să ia, iar altul, pe cât a luat, se întăreşte, să nu dea. Încă, unii, şi la camătă sunt nesăţioşi, iar alţii, şi de avuţia cea adevărată se lipsesc. Iarăşi, cei ce n-au nimic, se supără pe ei înşişi, iar cei ce au mai mult, decât nevoia lor, se ceartă. Săracul cel ce nu are, este ocărât, iar celuia ce are, i se întind curse. Cei ce sunt în dregătorii, se înalţă, adeseori se sfădesc şi se bat între ei, cu nesăturare jefuiesc şi din greu se ostenesc.

Minciuna s-a prea înălţat, dragostea a fugit, adevărul a părăsit pământul, făţarnicii şi clevetitorii sunt cinstiţi şi vameşii stăpânesc cetăţile.

Deci, acestea toate adunându-se, proorocul le zicea: "În deşert se tulbură tot cel ce vieţuieşte cu nedreptate." Drept aceea, fraţilor, să ne îngrijim de a noastră mântuire şi milostiv spre noi să facem pe Dumnezeu, prin fapte bune.

Întru această zi, cuvânt al prea cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul, despre luarea aminte de sine

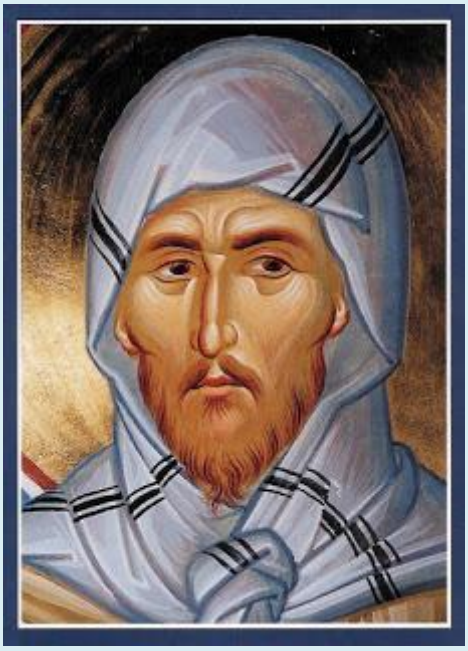

Doi oameni călătoreau la o cetate, care era departe, ca la treizeci de stadii. Şi, după ce au făcut ei două sau trei stadii, au aflat pe cale un loc, întru care era pădure de copaci deşi, care umbreau şi pâraie de ape. Şi multă veselie era în locul acela. Iar

ei, văzând acestea, unul a trecut în fugă prin locul acela, silindu-se să ajungă în cetate, ca să o vadă, iar celălalt, întorcându-se, lua aminte la frumuseţea locului şi a rămas în urmă. Apoi, vrând el să iasă din umbra copacilor, s-a temut de arşiţă şi, pe când zăbovea în locul acela, veselindu-se, a ieşit din acea pădure o fiară care, apucându-l pe el, l-a tras în vizuina sa. Iar cel dintâi, nelenevindu-se şi nici îndeletnicindu-se cu frumuseţea copacilor şi a locului, a ajuns la cetate.

Iar, dezlegarea acestei pilde, este aceasta: Acei doi oameni sunt cei ce au început a călători şi a se nevoi pe drumul evlaviei. Iar vrăjmaşul, vrând să-i oprească din drum, îi sătura pe ei cu pofte drăceşti, de slavă deşartă, de iubire de arginţi, de mândrie şi de câte sunt asemenea acestora. Şi cel ce s-a silit a lua plata chemării celei de Sus, de la Hristos, acesta nu s-a poticnit. Iar cel ce s-a îndeletnicit cu frumuseţea copacilor şi a locului, acesta este cel care şi-a abătut mintea sa, de la cele ce nu se văd, către cele ce se văd.

Arşiţa este osteneala faptelor bune, iar zăbava lui, în locul acela, şi răpirea lui de către o fiară, este zăbava gândului în pofta celor pământeşti, poftă care, ieşind ca o fiară cumplită, naşte păcatul, ce îl apucă pe el, după cum stă scris: "Pofta, zămislind, naşte păcatul, iar păcatul săvârşindu-se, naşte moartea"(Iacov 1,15).

Drept aceea, iubiţilor, să fugim de poftele cele lumeşti, ca nu cumva să ne facem, iarăşi, robi ai păcatelor. Că zice Mântuitorul: "Amin, zic vouă, tot cel ce face păcatul, rob este al păcatului" (Ioan, 8,34).

Deci, să slujim cu bună plăcere lui Dumnezeu. Celui ce ne-a slobozit pe noi şi să nu ne amăgim de patimile stricăciunii, nici să luăm aminte la înfăţişarea împodobirii, a culionului, a brâului sau a paramanului, celui lucrat cu iscusinţă ci, pe cele smerite şi fără de slavă deşartă, să le căutăm, precum se cuvine Sfinţilor. Că necuviincios lucru este, ca cei ce au supus pe cele mari să fie biruiţi de cele de nimic. Şi de-a pururea să ne sârguim, ca omul nostru cel dinlăuntru, să fie bine plăcut, Celui ce cearcă inimile, iar pe cele nefolositoare să le defăimăm. Că nimeni nu poate să slujească la doi domni, după glasul Stăpânului. Căci, ce teslar, învăţând meşteşugul, voind a-şi agonisi smerita cugetare, se luptă pentru slava deşartă. Sau cine, poftind cele cereşti, nu defaimă pe cele pământeşti? Iar Domnul să ne dea nouă, cele plăcute Lui a le cugeta şi a le face.

Că Lui I Se cuvine slava, în veci ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului prea cuvios Onufrie cel mare

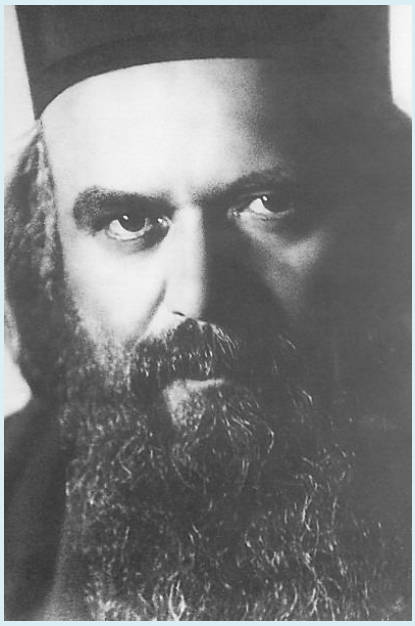

Acest sfânt sihastru trăise timp de şaizeci de ani în pustie, mai înainte ca Sfântul Pafnutie să vină la el pentru cunoaştere şi cuvânt duhovnicesc.

Pletele şi barba îi ajunseseră până la pământ, iar trupul lui, din cauza atâtor zeci de ani cât petrecuse gol în pustie se acoperise cu peri lungi. Tot părul trupului său era alb şi strălucitor ca zăpada, iar întreaga lui înfăţişare era plină de strălucire, de sublim şi de măreţie.

Văzându-1 pe Pafnutie pentru întâia oară, Onufrie 1-a chemat pe nume şi şi-a povestit lui viaţa cea petrecută în sălbăticia pustiei.

La acel loc din pustie îl adusese îngerul lui păzitor, care îi apăruse în faţă aievea. Vreme îndelungată el nu a mâncat decât ce legume a putut găsi şi aceea foarte rar.

După lupte amarnice purtate cu demonii tuturor ispitelor şi după ce inima lui s-a întărit desăvârşit în dragostea pentru Dumnezeu, un înger al Domnului a început să-i aducă pâine pentru hrana lui.

În afară de aceasta, prin marea purtare de grijă a lui Dumnezeu, lângă chilia lui a crescut un palmier care rodea curmale din belşug şi a început să izvorască şi un fir bun de apă dulce, din care îşi putea astâmpăra setea.

“Dar cu toate acestea,” a zis marele Onufrie, “eu cel mai mult mă hrănesc şi îmi astâmpăr setea cu cuvintele cele dulci ale lui Dumnezeu.”

Întrebându-1 Pafnutie cum făcea să primească Sfânta Împărtăşanie, sihastrul a răspuns că un înger al lui Dumnezeu îi aduce Sfânta Împărtăşanie în fiecare Duminică.

Sfântul Onufrie i-a zis apoi Avvei Pafnutie că în ziua următoare avea să fie ieşirea lui din trup. Aşa, mai înainte de ceasul ieşirii lui, el a îngenuncheat, s-a rugat lui Dumnezeu, şi şi-a dat în mâinile Lui sfântul lui suflet.

În acea clipă Avva Pafnutie a văzut cum întreg trupul sfântului se cuprinde de o lumină cerească şi a auzit cântări de multe coruri îngereşti, nevăzute.

Îngropând cu cinste trupul marelui Sfânt Onufrie, Avva Pafnutie s-a întors la Mânăstirea lui, spre a spune şi fraţilor, spre mare folos sufletesc, cele pe care le văzuse cu ochii şi le auzise cu urechile şi cu mâinile lui atinsese.

Aşa s-a făcut cunoscută, printr-un singur martor, viaţa minunată a acestui mare sfânt şi măreţia purtării de grijă a lui Dumnezeu către cei care se dăruiesc cu totul slujirii Lui.

Sfântul Onufrie cel mare a trecut la veşnicie în anul 400 după Hristos.

Cugetare

Mare şi înfricoşată este Taina Sfintei Împărtăşiri. Chiar şi pustnicii şi sihaştrii care se nevoiau în pustiile cele mai neumblate nu îşi doreau nimic mai mult decât să aibă măcar din când în când posibilitatea de a primi Sfânta Împărtăşanie.

Sfânta Maria Egipteanca 1-a rugat şi i-a cerut Sfântului Zosima să îi aducă Sfintele Taine la malul Iordanului şi să o împărtăşească.

Întorcându-se la mânăstirea lui, după minunata cercetare a Sfântului Onufrie, cuviosul Pafnutie a întâlnit în cale o obşte umilă formată din patru monahi asceţi, tineri. Când Avva Pafnutie i-a întrebat dacă primesc Sfânta Împărtăşanie şi cum, ei i-au zis că un înger al Domnului vine la ei în fiecare Sâmbătă şi Duminică şi le aduce Sfânta Împărtăşire. Avva a rămas cu această mică obşte până în săptămâna următoare, ca să se încredinţeze cu ochii lui.

Când au strălucit zorii acelei Sâmbete, întreaga obşte s-a pătruns de o bună mireasmă de negrăit şi cum stăteau ei la rugăciune, un înger al Domnului, în chipul unui tânăr foarte frumos, strălucitor ca fulgerul, s-a înfăţişat înaintea lor purtând în mâini Sfintele şi Preacuratele Taine.

Pafnutie s-a inspăimântat şi a căzut cu faţa la pământ. Dar cei patru fraţi 1-au ridicat şi 1-au dus înaintea îngerului, ca şi el, împreună cu ei, să primească Sfânta Cuminecătură din mâinile lui.

După mărturia dată de el însuşi, marele Onufrie primea şi el Sfânta împărtăşanie din mâinile unui înger al Domnului, precum mărturisit este că primeau şi alţi mulţi pustnici şi zăvorâţi.

Prin urmare, este complet greşit să credem că marii nevoitori din pustii, din peşteri şi din crăpăturile pământului nu primeau niciodată Sfânta Împărtăşanie.

Dumnezeu, Cel care se îngrijeşte de hrana trupurilor lor, nu îi lasă pe ei lipsiţi de hrana cea de viaţă dătătoare a Trupului şi Sângelui Domnului Iisus Hristos.

Sfântul și dreptul Simeon - mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru primirea unei a doua șanse

Traducere și adaptare: Ioan-Lucian Radu
Sursa: johnsanidopoulos.com

Cât de mare este cinstea dată în Ceruri, Sfântului Simeon, primitorul de Dumnezeu, care a ținut în brațele sale pe Mântuitorul lumii, ni se arată clar în momentul relatat în viața Sfântului Petru Atonitul, prăznuit pe 12 iunie.

Călugărul Petru din Muntele Athos, de neam grec, a trăit în Constantinopol, fiind comandant în armata imperială. În anul 667, fiind trimis la război în Siria, Petru a fost luat prizonier și închis într-o fortăreață din orașul Samaria, pe râul Eufrat.

El a fost întemnițat pentru o lungă perioadă de timp, meditând la păcatele sale, care i-au adus pedeapsa lui Dumnezeu. Petru și-a amintit atunci că, în urmă cu ceva timp, a intenționat să părăsească lumea și să se călugărească, însă nu a făcut așa. A început să țină post aspru, rugându-se din inimă Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, pentru a mijloci înaintea lui Dumnezeu să fie eliberat din închisoare, urmând să își dedice restul vieții lui Dumnezeu.

În urma rugăciunilor sale, i-a apărut în vis Sfântul Nicolae, zicându-i că mijlocește pentru el înaintea lui Dumnezeu, însă Dumnezeu întârzie eliberarea lui pentru că a mai promis o dată înaintea Lui cele zise de Petru, iar promisiunea nu a fost respectată.

În visul său, Sfântul Nicolae l-a sfătuit pe Petru să-și continue rugăciunea, iar ca mijlocitor să-l aibă și pe Sfântul Simeon, primitorul Domnului, căci acesta se bucură de multă cinste înaintea Domnului, fiind alături de tronul lui Dumnezeu împreună cu Sfânta Fecioară și cu Sfântul Ioan Botezătorul.

Petru a ascultat sfatul Sfântului Nicolae. Deșteptându-se din somn, iarăşi a început să se roage și a ținut post aspru, chemând şi pe Sfântul Simeon, primitorul de Dumnezeu, ca şi pe Sfântul Nicolae în ajutor.

Din nou, Sfântul Nicolae i-a apărut, împreună cu Sfântul Simeon, dar nu în vis, ci în realitate.

Petru, ridicându-și ochii, l-a văzut pe Sfântul Simeon, minunat la vedere, cinstit la chip şi îmbrăcat în veşmintele preoţiei Legii vechi, având în mâini un toiag de aur.

Petru, văzându-l pe acesta, s-a înspăimântat, iar Sfântul Simeon a zis către el: „Tu eşti cel care rogi pe fratele Nicolae să te elibereze din legături şi din această temniţă?”

Iar el, abia putând să-şi deschidă gura de frică, a răspuns: „Eu sunt, o, plăcutule al lui Dumnezeu, pe care te-am câştigat şi pe tine ca mijlocitor către Dumnezeu”.

Sfântul Simeon i-a zis: „Dar vei împlini făgăduinţa ta, ca să te faci monah şi să vieţuieşti în fapte bune?”.

Petru a răspuns: „Da, stăpâne, ajutându-mi Dumnezeu, o voi împlini”. Iar sfântul i-a zis: „Dacă făgăduieşti că vei face aşa, să ieşi acum de aici şi să mergi unde vei dori”.

Atunci, Petru a arătat sfântului picioarele sale cele legate în lanțuri, iar Sfântul Simeon s-a atins cu toiagul de lanțuri şi imediat ele s-au topit, ca ceara în faţa focului. Petru s-a ridicat în picioare şi, văzând temniţa deschisă, a ieșit afară, mergând după Sfântul Simeon și Sfântul Nicolae şi, astfel, a ieșit din cetate. Apoi, Sfântul Simeon, încredințându-l spre pază Sfântului Nicolae, s-a dus.

Petru a călătorit spre Roma, pentru a primi tunderea în monahism la mormântul Sfântului Petru. Aici a fost tuns monah de către episcopul Romei, căci el primise înștiințare în vis de la Sfântul Nicolae, care i-a povestit pocăința fostului prizonier, poruncindu-i să-l facă monah.

Sinaxar - Sfântul Petru athonitul, de Dumnezeu purtătorul

Petru Athonitul, secolul XIV, Protaton, Manuil Panselinos

Cuviosul a trăit în secolul al IX-lea. Era de origine din Constantinopol, ofițer în armată. Într-o luptă dată, se pare, împotriva turcilor a fost luat prizonier și a suferit mult prin pușcării. A fost eliberat în chip minunat și a călătorit la Roma, unde a fost tuns monah. În continuare a ajuns la Athos, unde a trăit 53 de ani într-o nevoință de neegalat, gol, din pricina mulțimii anilor petrecuți acolo singur, într-o peșteră. A adormit întru Domnul la anul 890 d.Hr.

Pomenirea lui este cinstită pe 12 iunie, odată cu a Sfântului Onufrie.

Sfântul Petru Athonitul și ”îngerul” care era diavol

Satana se arată Sfântului Petru Athonitul în chip de înger de lumină

Imaginea de mai sus înfățișează o întâmplare din viața cuviosului Petru Athonitul, primul locuitor al Muntelui Athos.

Viața cuviosului Petru a fost scrisă de Sfântul Grigorie Palama, care consemnează și această întâmplare.

Astfel, potrivit sfântului său biograf, când diavolul, cel ce dintotdeauna este dușmanul binelui și insuflătorul răului, a văzut că nu a reușit să îl abată pe cuviosul Petru de la viața lui virtuoasă, nici să îl arunce în nepurtarea de grijă, a folosit cea mai cumplită armă care i-a mai rămas, anume înșelarea ”celor de-a dreapta”. Diavolul a luat chip de înger de lumină și s-a înfățișat în peștera unde se nevoia cuviosul.

Dintr-o dată peștera s-a umplut de lumină, însă lumina aceasta era una demonică. I-a vorbit ca un înger și l-a îndemnat să părăsească peștera și să se întoarcă în lume pentru a-i mântui pe oameni. Și a făcut chiar și o minune impresionantă, pentru a-l convinge pe cuvios că este cu adevărat înger, iar nu diavol.

Cuviosul însă și-a dat seama că este înșelătorul satana și l-a alungat prin smerenie: ”Sunt nevrednic să văd înger”, a spus el și a făcut să dispară diavolul cel cu chip de înger.

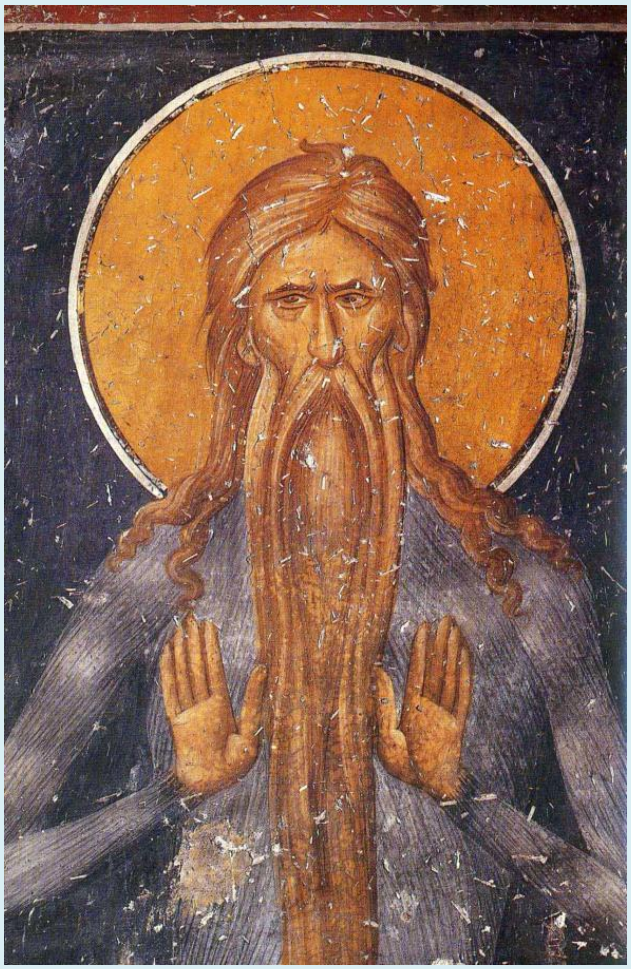

Sfântul Petru Athonitul - Elassonas, Panaghia Olympiotissa, sec. XIII

Câtă precauție, atenție și smerenie se cere să avem noi, pentru a scăpa de înșelare, când sfinții, care, deși aveau discernământ, trebuia să fie foarte cu luare aminte pentru a nu cădea în înșelare!

Sursa: Pateric. Despre vise și vedenii, învățături și pilde, Editura Sfintei Obști a cuviosului Nicodim, 1997 Pentálofos Gouménissa.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/06/sfantul-petru-athonitul-de-dumnezeu-purtatorul-12-iunie/

Cuviosul Petru athonitul (sec. al IX-lea), cel dintâi monah al Athonului

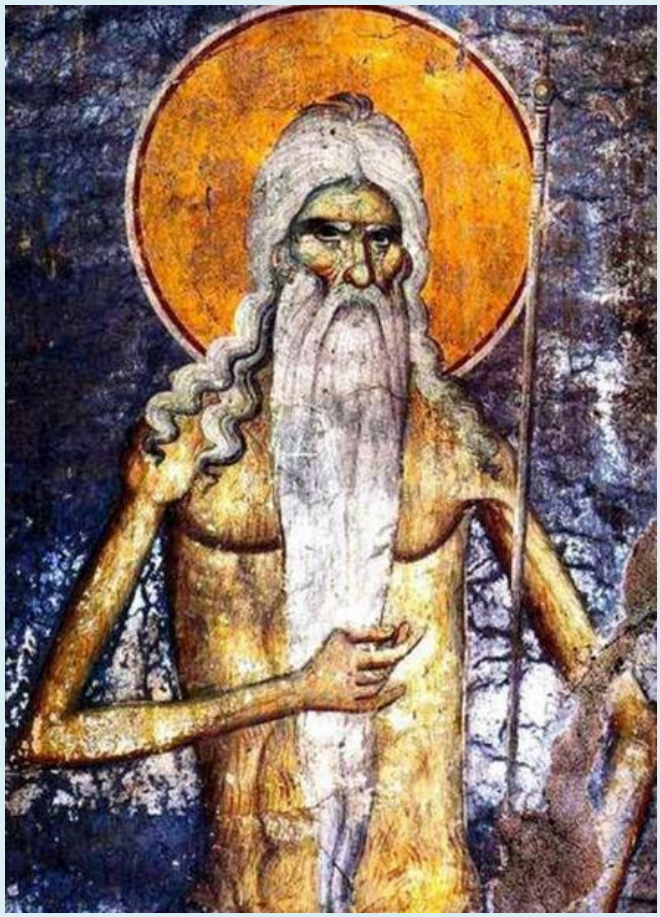

Traducere și adaptare: Maria Botez

Întorcându-se în Răsărit, corabia care îl ducea s-a oprit la Athos și cuviosul s-a sălășluit într-un loc pustiu pe care i l-au arătat Născătoarea de Dumnezeu împreună cu Sfântul Nicolae. Maica Domnului a zis celui dintâi ascet cunoscut al Muntelui, Petru, că Athonul i-a fost dat ei de către Fiul drept moștenire, ca să petreacă în el toți cei care vor să slujească fără împrăștiere lui Dumnezeu. Dragostea ei și marea ei bucurie îi vor însoți pe robii credincioși ai lui Dumnezeu, fiindcă aici, în „Grădina" ei, va fi slăvit neîncetat Numele Fiului ei. Iar ea, doctorul, păzitoarea și Doamna Sfântului Loc, va slăvi muntele în toată lumea și pe cei care vor răbda ostenelile nevoinței îi va învrednici de mari daruri.

Astfel, cuviosul, cu ajutorul Preasfintei, a locuit într-o peșteră mică păstrată până astăzi, cu o bisericuță și o chilie, între Marea Lavră și Kavsokalivite.

A trăit 53 de ani în cea mai aspră și mai minunată nevoință, hrănindu-se cu ierburi și cu pâine cerească, fără acoperăminte și veșminte, pentru că se stricaseră din pricina multor și feluritelor ispite ale demonilor. Acoperămintele lui erau perii trupului, părul capului, barba lui care îi ajungea până la genunchi și frunzele copacilor.

Potrivit imnografilor lui, nevoința lui avea neîncetat tovarăș de drum rugăciunea, iar pribegia lui - nepătimirea. Drept adăpost avea cerul liber și drept pat, pământul. Răbda cu mărime de suflet toate cele întristătoare, pentru viitoarea slavă a Cerurilor.

Cu un an înainte de moarte, Dumnezeu a îngăduit să întâlnească un vânător, ca să fie cunoscută localnicilor viețuirea lui cea asemenea cu îngerii. Anul următor, când vânătorul s-a întors împreună cu doi monahi, l-a găsit pe cuvios adormit. I-au luat trupul și l-au mutat în Fokida Traciei, unde s-a făcut un izvor de aghiasmă și tămăduire a bolilor.

Potrivit unei tradiții mai noi, mormântul lui s-ar afla în Mănăstirea Iviron. Viața lui au scris-o monahul Nicolae Sinaitul, în secolul al IX-lea, și Sfântul Grigorie Palama.

Iosif Imnograful a compus un canon spre cinstirea lui, în care se referă la buna mireasmă a cinstitelor lui moaște, iar cealaltă slujbă a alcătuit-o ieromonahul Dionisie Aghiananitis.

Pomenirea lui se cinstește pe 12 iunie.

(Moise Aghioritul, Sfinţii Sfântului Munte, Editura Mygdonia, Karyes, Sfântul Munte, 2008)

Pildă de asceză

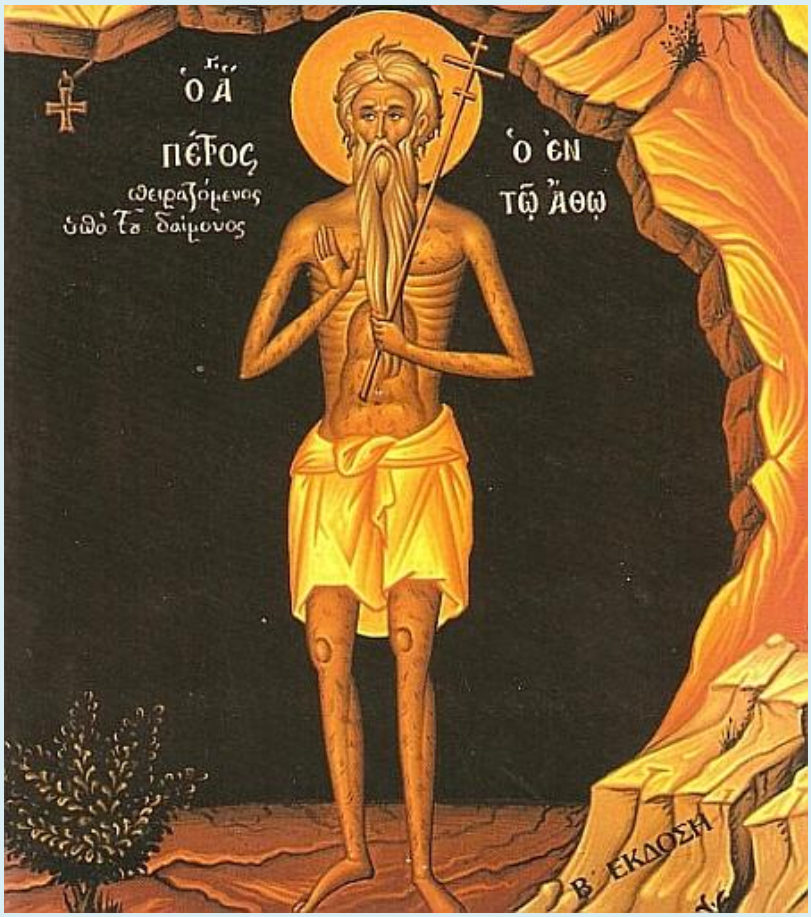

Cuviosul nostru părinte purtător de Dumnezeu, Petru Athonitul, primul pustnic de pe Muntele Athos, a trăit într-o peşteră în partea de sud a peninsulei. Acolo a dus o viaţă cu adevărat îngerească şi cerească. Fără haine, desculţ, suferind multe feluri de ispite îndreptate împotriva sa de satan, timp de 53 ani a fost hrănit doar cu pâine cerească.

(Arhimandritul Ioannikios, Patericul atonit, traducere de Anca Dobrin și Maria Ciobanu, Editura Bunavestire, Bacău, 2000, p. 87)

Maria Burlă - De ce e nevoie să avem legătură cu creația?

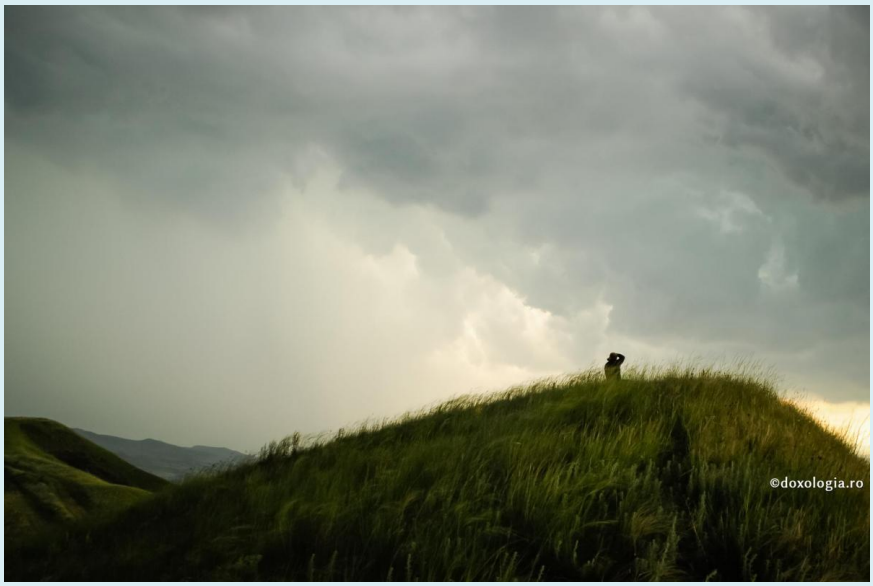

Oare ce înseamnă arhitectură gândită liturgic și când anume un altar este perfect? Sau, mai bine spus, ce atentează la perfecțiunea lui? Potrivit părintelui Luca, starețul Mănăstirii Bistrița, răspunsul la prima întrebare este acesta: arhitectura gândită liturgic permite întâlnirea soarelui creat cu Soarele necreat, pe parcursul desfășurării Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii. Și aceasta pentru că omul nu se mântuiește fără natură, fără creație. El, când se îndumezeiește, se îndumnezeiește cu toată creația și el însuși îndumnezeiește materia din care este creat: carnea și sângele din trupul său.

Pentru a doua întrebare, răspunsul îl găsim tocmai în vremea Sfântului Ștefan cel mare, inegalabilul ctitor de lăcașuri sfinte. „Meșterii care ridicau atunci bisericile din porunca sa nu aveau busolă. Dar cum făceau? Când era ziua egală cu noaptea, la solstițiul de vară, acolo unde aveau de gând să zidească biserica, băteau în pământ o prăjină. Și atunci, umbra de amiază le dădea exact axul solar, răsăritul. Era suficient să bată un țăruș după acea umbră și așa așezau ei estul foarte corect. Fiindcă știau că doar așa se împlinesc toate semnificațiile liturgice”, afirmă părintele Luca.

Pe vremea când era stareț la Mănăstirea Popăuți din Botoșani, sfinția sa a descoperit câteva detalii din arhitectura bisericii ștefaniene, cărora nu li se acordă importanța cuvenită. Vom lămuri în continuare despre ce anume este vorba.

Dialogul dintre soarele creat și Soarele necreat

Bisericile medievale au masa proscomidiarului așezată spre est, la o înălțime de 90 - 100 centimetri. Deasupra ei, la 1,4 metri de la pardoseală, este așezat un mic gemuleț. Doar așa primele raze ale soarelui abia răsărit se vor opri pe sfântul disc aflat pe masa proscomidiarului. Acolo se încheie un dialog între soarele creat și Soarele necreat, aflat pe sfântul disc. Preotul face sfânta proscomidie. Când ajunge să iasă cu Sfintele Daruri și se întoarce să le așeze pe Sfânta Masă, soarele s-a ridicat deja și ajunge, ca și la proscomidiar, prin geamul din axul absidei, de data aceasta, tot pe sfântul disc. De aceea, fereastra din axul Sfântului Altar se proiectează mai sus decât celelate ferestre ale bisericii, aprox. la 2,8 metri de la pardoseală.

„Asta-i fericirea: o triarmonie între om, Dumnezeu și natură”

„Soarele de pe cer ne duce cu gândul la Soarele din cer, necreat. Dar poți să întrebi: De ce e nevoie să avem legătură cu creația, cu creatura? Omul a fost creat împreună cu natura, să se îndumnezeiască. Acesta a fost scopul. Dacă omul se îndumnezeiește, se îndumnezeiește și natura în jurul lui.

Să ne gândim puțin la Sfântul Onufrie și la Sfântul Marcu din Etiopia. Acești oameni care au trăit în pustie au ajuns să recâștige starea paradisiacă și au intrat în comuniune, în armonie cu Dumnezeu și cu întreaga creație, cu animalele și cu ei înșiși. Deci, de fapt, asta-i fericirea: o triarmonie între om, Dumnezeu, natură și el însuși. Când omul a căzut, între el și natură s-a produs o ruptură. Toată natura suspină când omul păcătuiește, este potrivnică. După ce a căzut în păcat, omul a început să sacrifice animalele ca să le mănânce. În momentul în care a agresat animalele, și animalele l-au agresat pe om”, spune părintele Luca.

Așadar, omul nu se mântuiește fără natură, fără creație. El, când se îndumezeiește, se transfigurează odată cu toată creația. De aceea ne raportăm la toată creația, și la soare, și la lună, și la cer, și la pământ. „Materia nu este independentă de noi, pentru că și noi înșine suntem și materie. Noi, de fapt, îndumnezeim o materie - carnea și sângele din trupul nostru. Și îndumnezeind materia noastră, o îndumnezeim și pe cea din jurul nostru”, concluzionează părintele Luca.

Preot Sever Negrescu - Singurătatea Sfântului Onufrie

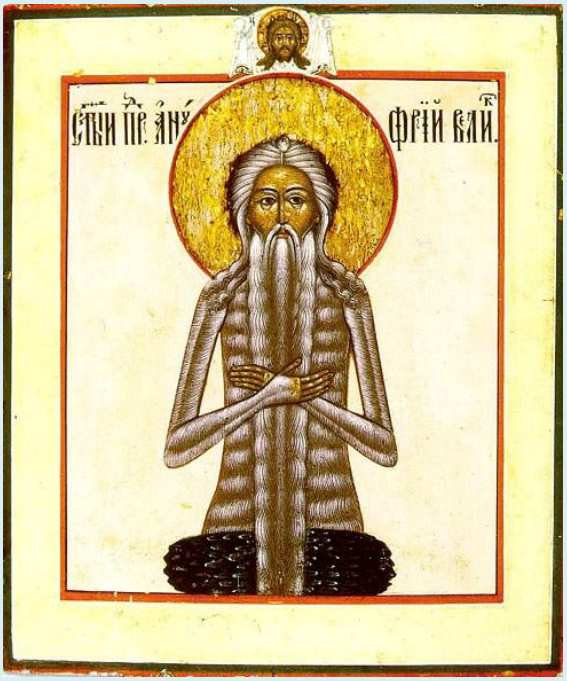

Monahismul este substanţa umanităţii. Omul, când se naşte, ţipă de teama singurătăţii şi când moare se îngrozeşte din acelaşi motiv. Sunt oameni singuri pentru că aşa vor ei, sunt oameni singuri pentru că lumea îi face aşa, sunt oameni singuri pentru că-I urmează lui Hristos.

Şi a zis Dumnezeu: Nu este bine să fie omul singur pe pământ, să-i facem ajutor pe potriva lui (Facere 2,18). Pentru om, este bine să nu fie singur, pentru Dumnezeu, este bine ca omul să fie singur (de scaunul Spovedaniei şi de Sfântul Potir nu te poţi apropia decât în singurătatea smereniei tale). A te potrivi cu cineva înseamnă a sta faţă în faţă cu propria ta imagine. În singurătate, omul caută potrivirea cu Dumnezeu.

Sunt oameni care, nefiind singuri, se lasă măcinaţi de un cumplit egoism şi sunt oameni care trăiesc toată viaţa în singurătate, iubind pe ceilalţi. Pe omul singur nu are cine să-l mângâie dacă i se întâmplă vreo supărare, nu are cine să-l îngrijească dacă se îmbolnăveşte, în ispite şi îndoieli nu are cine să-l povăţuiască, flămând, n-are cine să-l hrănească, însetat, n-are cine să-i arate izvorul. Dar şi pentru cel ce este singur, şi pentru cel ce nu este singur în viaţă, mângâierile, supărările, bolile, ispitele, îndoielile, sfaturile, hrana, setea - sunt realităţi care vin prin naştere şi dispar prin moarte, şi într-una şi în cealaltă omul fiind singur, neaducând nimic şi neluând nimic din lume. Între naştere şi moarte, oamenii îşi poartă singurătatea,

unii mai mult alături de Dumnezeu, alţii mai mult alături de soţie, copii, prieteni etc. Dincolo de toate acestea este... altceva.

Preacuviosului Părintelui nostru Onufrie egipteanul, mort prin anul 400 şi prăznuit la 12 iunie, singurătatea i-a pregătit sufletul pentru cele mai scumpe daruri ale Duhului Sfânt: pacea inimii şi acele bucurii rupte din bucuria cerească. Şaizeci de ani a pustiit păcatul, nevăzând faţă de om, dar făcând rugăciuni fierbinţi pentru Biserică şi pentru necazurile oamenilor din lume.

Tot timpul cugeta la spusa Sfântului Antonie cel mare: Iadul există cu adevărat, dar numai pentru mine singur... Se hrănea din roadele unui smochin, pe care-l îngrijea, din apropierea colibei lui şi bea apă dintr-un izvor pe care-l săpase cu mâinile sub o stâncă. A murit Sfântul Onufrie şi, îndată, coliba care-l acoperise s-a prăbuşit smochinul care-l hrănise s-a uscat, iar apa izvorului pe care-l săpase a secat... Nimic nu rămâne pe acest pământ! Nici... singurătatea Sfântului Onufrie.

(Preot Sever Negrescu, Prolog din proloage, Editura Doxologia, Iaşi, 2011, pp.116-117)

Magdalena Gheorghe - Darul Sfântului Onufrie

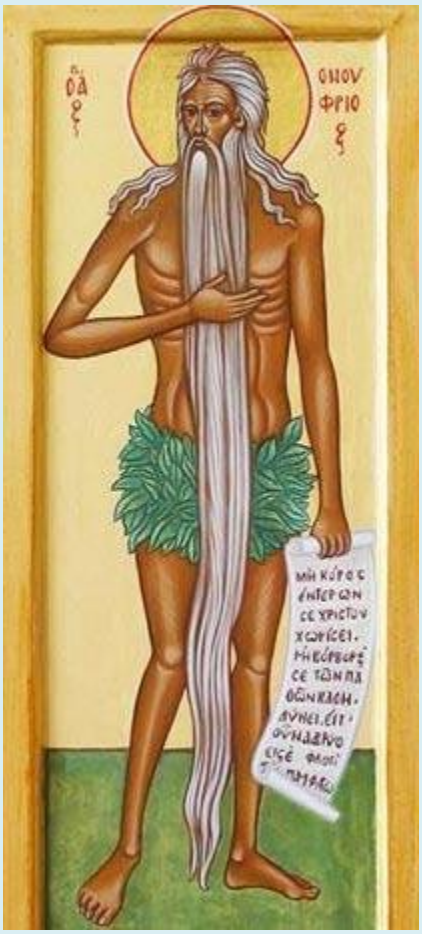

Pentru că pe 12 iunie îl prăznuim pe Sfântul Onufrie cel mare, în rândurile ce urmează am să vă povestesc, dragii mei, o întâmplare minunată din copilăria acestui mare sfânt.

Cuviosul Onufrie a trăit în urmă cu 1600 de ani şi a fost fiul unui demnitar din Persia. Deşi Dumnezeu l-a dăruit părinţilor săi pentru rugăciunile lor stăruitoare, tatăl nu a păstrat pentru sine acest copil atât de dorit, ci l-a dăruit Domnului.

Hrănit de căprioară

După Botez, îndemnat fiind de îngerul Domnului, împăratul l-a dus la o mănăstire renumită din Egipt, pentru a fi crescut de călugării de aici. Pe drum, pruncul a fost hrănit de o căprioară albă trimisă de Dumnezeu în chip minunat. Aceasta l-a hrănit pe copil până la vârsta de trei ani, când acesta a început să mănânce hrana pe care o mâncau şi călugării.

Darul lui Onufrie

Pe la vârsta de şapte ani mergea singur la trapeză şi cerea în fiecare zi o bucăţică de pâine.

Apoi mergea la icoana Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în braţe şi punea bucata de pâine înaintea icoanei, zicând:
- Şi Tu eşti mic, dar nu mănânci niciodată. Poate Ţi-o fi şi Ţie foame. Iată, primeşte partea mea şi mănâncă. E pâine proaspătă.

Şi Pruncul Hristos din icoană întindea mânuţa Sa şi lua pâinea din mâinile lui Onufrie.

Pâinea Pruncului

Într-o bună zi, călugărul de la trapeză l-a urmărit pentru a vedea unde duce pâinea şi ce face cu ea. S-a minunat foarte când a văzut ce se întâmplă şi a înţeles că Însuşi Hristos primeşte pâinea. Apoi a mers degrabă să îi spună părintelui stareţ cele ce văzuse.

Acesta, om cu viaţă sfântă, i-a zis trapezarului să nu îi mai dea pâine lui Onufrie, ci să îi zică: "Du-te şi cere pâine de la Acela Căruia i-ai dat de atâtea ori!"

Trapezarul a făcut întocmai, iar Onufrie, fiind flămând, a mers la icoana Maicii Domnului cu Pruncul şi a spus cu lacrimi în ochi:
- Trapezarul nu vrea să îmi dea pâine şi îmi este foame. Dă-mi Tu de la Tine, că şi eu Ţi-am dat de multe ori.

Şi îndată Pruncul Iisus i-a dat micuţului o pâine mare, frumoasă şi caldă. Copilul cel sfânt a dus-o părintelui stareţ şi celorlalţi călugări, zicându-le:
- Ia uitaţi ce mi-a dat mie Pruncul Iisus!

Toţi au rămas uimiţi de minunea săvârşită, iar stareţul le-a împărţit tuturor din pâine spre binecuvântare şi învăţătură.

În pustiu, vreme de 70 de ani

Peste ani, crescând în frica de Dumnezeu şi urmând poruncile Lui, Sfântul Onufrie a dorit să urmeze Sfântului Ilie şi Sfântului Ioan Botezătorul şi a părăsit mănăstirea. S-a îndreptat spre pustia Egiptului, iar pe drum i s-a arătat îngerul său

păzitor care i-a promis că îl va însoţi până la sfârşitul vieţii. A trăit în pustiu vreme de 70 de ani. Cu timpul hainele i s-au distrus. Singurul său acoperământ şi ocrotire faţă de asprimea vremii a rămas părul său. Barba şi părul capului, albite de trecerea anilor, îi crescuseră atât de mult încât atingeau pământul. De aceea, în icoane, Sfântul Onufrie este reprezentat îmbrăcat foarte sumar, el însuşi fiind o icoană a simplităţii şi smereniei.

Iată şi rugăciunea pe care o pot spune toţi copiii către acest sfânt: "Sfinte Părinte Onufrie, ţie, când erai copil, ţi-a dat Pruncul Hristos o pâine mare şi frumoasă; de aceea te rugăm, ca prin rugăciunile tale, să ne rânduieşti şi nouă toate cele spre trebuinţa trupului şi sufletului, ca astfel să putem creşte mari şi să urmăm pilda vieţii tale. Amin."

Orthodoxwiki - Petru athonitul

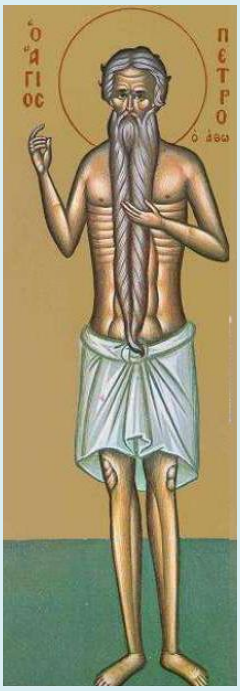

Cuviosul părintele nostru Petru Athonitul a fost un călugăr sihastru care a trăit în Muntele Athos în secolele VII-VIII după unii [1] sau în secolele VIII-IX după alții [2]. Este considerat în mod simbolic primul monah care a viețuit în Sfântul Munte Athos [3]. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face la 12 iunie.

Viața

Petru s-a născut în secolul al IX-lea, la Constantinopol, din părinți nobili. A participat la campania armatei bizantine împotriva saracenilor, dar a fost luat captiv și închis la Samarra, în Siria; aceasta este, fără îndoială, aceeași închisoare în care au fost deținuți cei patruzeci și doi de mucenici din Amoreea (prăznuiți la 6 martie).

---

[1] *Viața sfântului pe situl OCA: https://oca.org/saints/lives/2017/06/12/101697-venerable-peter-of-mt-athos*

[2] *P. Macarie de la Simonos Petras, în Sinaxarul său, consideră că slujba compusă în în cinstea cuviosului de către Iosif Imnograful, către anul 840, ar permite situarea datei adormirii sfântului în primii ani ai secolului al IX-lea.*

[3] *„Sfântul Petru Athonitul este considerat a fi primul locuitor al Athosului, dar aceasta în mod simbolic, căci în Athos existau probabil sihaștrii de mai multă vreme. Când Sfântul Eftimie cel Nou (prăznuit la 15 octombrie) ajunge, în anul 843, venind din Olimpul Bitiniei, Athosul era deja reputat ca fiind un loc prielnic pentru viața sihăstrească" - Sinaxarul Părintelui Macarie de la Simonos Petras.*

Eliberat din închisoare prin rugăciunile Sfântului Nicolae și Sfântului Simeon, primitorul de Dumnezeu, el a fugit la Roma, unde a devenit călugăr, apoi a venit la Muntele Athos, unde a trăit într-o peșteră ca un pustnic, suferind multe ispite de la cel rău, dar bucurându-se de ajutorul sfânt al Maicii Domnului.
A răposat în pace și este comemorat pe 12 iunie.

Din Sinaxar:

Acest fericit se afla cinstit cu lumească vrednicie, şi luptându-se în război cu agarenii a fost biruit şi fiind prins viu, a fost băgat în temniţa din Samara, ferecat fiind cu grele lanţuri şi cu cătuşe.

Iar de acolo peste nădejde scăpând prin mijlocirea Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni, tot prin povăţuirea acestuia s-a dus la Roma, unde îmbrăcat fiind cu schima îngerească, de către papa cel de atunci, s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruinţă, ca să fie povăţuit spre oarecare loc liniştit, ca să petreacă acolo restul vieţii sale în linişte desăvârşită precum se şi făgăduise Domnului.

Aşadar într-una din nopţi, a văzut fericitul pe prea curata Născătoare de Dumnezeu şi pe dumnezeiescul Nicolae, în urma ei, şi rugând-o zicea: "Unde porunceşti, Stăpână, ca să-şi petreacă robul tău Petru restul vieţii, precum s-a făgăduit?"

Iar apărătoarea lumii a răspuns: "În muntele Athosului am plăcerea să rămână el, căci pe el l-am ales spre moştenirea mea şi pe cei ce scapă la el îi voi ocroti".

Deşteptându-se cuviosul, a mărturisit darurile cele mari ale Maicii lui Dumnezeu şi ale adevăratului ei rob Nicolae. Pentru care s-a şi dus la Sfântul Munte al Athosului, şi cercetând toate cele de acolo, şi aflând o peşteră întunecoasă plină de târâtoare otrăvite, cu rugăciunea pe toate le-a izgonit de acolo, şi a petrecut după aceea în acea peşteră, ca un fără de trup, neavând nimic cu sine, în afară de trupul său şi hainele cu care era îmbrăcat, dar cu vremea şi acestea tocindu-se, petrecea gol.

Hrana sa din început erau ierburile care odrăsleau în preajma peşterii şi ghinda. Mai pe urmă însă, prin ajutorul Născătoarei de Dumnezeu, s-a învrednicit de hrana cerească, ce i se aducea de înger la 40 de zile.

Deci în această netrupească petrecere vieţuind fericitul pe pământ 53 de ani, şi multe ispite suferind de la urâtorul binelui, satana, şi deci toate mai presus arătându-se cu puterea lui Dumnezeu, s-a mutat către El.

Pe care l-a aflat un oarecare vânător, viu încă şi aproape de sfârşit fiind. Şi fiind povăţuit de Dumnezeu, a luat cinstitele sale moaşte şi le-a adus la Mănăstirea numită a lui Climent, şi acolo a aşezat această comoară.

Iar de acolo le-au luat nişte monahi în vremea nopţii, şi urcându-se într-o corabie, plutind s-au pogorât la un oarecare sat în preajma Traclei, numit Ficomon, şi acolo a rămas această mare şi necheltuită comoară, fiind bine primită şi cinstită şi de episcop şi de popor, şi izvoare de minuni pururea izvorând celor ce cu credinţă se apropie de ea.

Imnografie

Slujba cuviosului Petru Athonitul a fost compusă de Sfântul Iosif Imnograful (t 3 aprilie), în jurul anului 840.

Stihiri de la vecernie la „Doamne strigat-am”:
Cu dumnezeiescul Petru de un nume, și următor cu adevărat și râvnei credinței, prin bună cinstire, părtaș pre tine te cunoaștem cuvioase. Căci numai pe cel bun ai iubit, și dumnezeieștile porunci ale Aceluia, ai dorit părinte, și sufletul ți-ai înfrumusețat cu bunătățile. Pentru aceasta te lăudăm pe tine și te fericim.

Cuvioase părinte prea fericite, câștigând prin umilința sufletului răbdare adevărată și dragoste nestricată, nezdrobită nădejde și desăvârșită smerenie, locaș dumnezeiescului Duh te-ai făcut, a căruia strălucire arătat întru sine le-ai primit, și oamenilor a doua lumină te-ai văzut, prin cuviosia vieții.

Cuvioase părinte de Dumnezeu insuflate, întru mulți ani pre pământ, cu nearătare fiind ascuns, te-ai cunoscut duhovnicește prin semne și minuni, căci ai izvorât miruri bine mirositoare, arătând celor ce te doresc pre tine, strălucirea ce locuiește întru tine, și sfințenia și darul cu adevărat al dumnezeiescului Duh.

Wikipedia - Petru athonitul

Cuvioșii Onufrie, Macarie Egipteanul și Petru Athonitul

Petru Athonitul (fl. secolul al VIII-lea) [4] este considerat, conform tradiției, primul pustnic care s-a stabilit în Muntele Athos.

Date personale:
Născut: 650 e.n.
Decedat: 734 e.n. (84 de ani)
Cetățenie: Byzantine, Imperiul Roman de Răsărit
Ocupație: soldat

Biografie

Viața cuviosului Petru este cunoscută în primul rând prin intermediul unei legende anonime. Petru a trăit, potrivit tradiției, în secolul al VIII-lea și a fost inițial un militar grec în armata bizantină.

---

[4] *a b c d e f g h Emil Preda, Dicționarul sfinților ortodocși, Editura Lucman, București, 2000, p. 241.*

Legenda consemnează că ar fi fost luat prizonier în timpul unui război cu musulmanii și închis apoi în cetatea Samarra din Orientul Mijlociu, stăpânită de dinastia Abbasizilor.

A reușit să evadeze din închisoarea musulmană cu ajutorul minunat al Sfântului Nicolae și al Sfântului Simeon cel drept, iar mai apoi a călătorit la Roma pentru a-și îndeplini promisiunea făcută lui Dumnezeu că se va călugări dacă va scăpa din robie.

Odată ajuns la Roma, a fost călugărit chiar de papă, care l-a instruit în ceea ce privește disciplina monahală. Petru s-a rugat lui Dumnezeu să fie îndrumat către un loc unde să-și îndeplinească nevoința pustnicească și a avut o viziune în care Fecioara Maria l-a povățuit să meargă la Muntele Athos.

Urmând indicațiile din acea viziune, Petru a călătorit la Muntele Athos și s-a stabilit într-o peșteră „plină de târâtoare veninoase", unde a trăit ca pustnic timp de 53 de ani.

Sfântul Petru din Muntele Athos este pomenit pe 12 iunie [5] în calendarele bisericilor ortodoxe, catolice de rit oriental și Romano-Catolică.

[5] *Great Synaxaristes: el Ὁ Ὅσιος Πέτρος ὁ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκήσας. 12 Ιουνίου. ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ.*

Mănăstirea Sfântul Onufrie din Ierusalim - Hacheldama

Mănăstirea Sfântul Onufrie cel mare din Ierusalim este o mănăstire ortodoxă grecească, aflată la sud-est de Ierusalim, în imediata apropiere a locului numit Hacheldama, adică "Ţarina sângelui", pământ cumpărat cu cei 30 de arginţi cu care a fost vândut Iisus Hristos.

Hacheldama este astăzi numai o mare ruină. Iniţial, locul s-a numit "Ţarina olarului", deoarece lutul din acest loc era atât de calitativ, încât olarii îşi făcuseră aici câteva ateliere, iar mai apoi, după cumpărarea pământului cu cei 30 de arginţi, "cu preţ de sânge", locul s-a numit "Ţarina sângelui", adică Hacheldama.

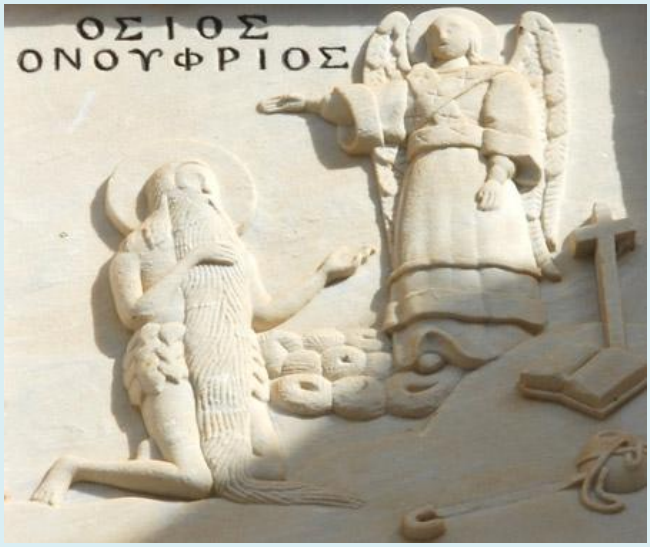

"Atunci Iuda, cel ce L-a vândut, văzând că a fost osândit, s-a căit şi a adus înapoi arhiereilor şi bătrânilor cei treizeci de arginţi, zicând: Am greşit vânzând sânge nevinovat. Ei i-au zis: Ce ne priveşte pe noi? Tu vei vedea. Şi el, aruncând arginţii în templu, a plecat şi, ducându-se, s-a spânzurat. Iar arhiereii, luând banii, au zis: Nu se cuvine să-i punem în vistieria templului, deoarece sunt preţ de sânge. Şi ţinând ei sfat, au cumpărat cu ei Ţarina olarului, pentru îngroparea străinilor. Pentru aceea s-a numit ţarina aceea Ţarina sângelui, până în ziua de astăzi. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: Şi au luat cei treizeci de arginţi, preţul celui preţuit, pe care l-au preţuit fiii lui Israel, şi i-au dat pe Ţarina olarului după cum mi-a spus mie Domnul." (Matei 27, 3-10)

În partea sud-estică a ruinelor rămase în picioare pe Ţarina sângelui, se află astăzi Mănăstirea Sfântul Onufrie cel mare. Mănăstirea a fost ridicată peste mai multe morminte şi grote săpate în piatra muntelui, morminte ce pot fi văzute şi astăzi, în subteran.

Tradiţia înmormântării în Hacheldama a pelerinilor străini, care nu erau iudei, a continuat până la începutul secolului al XIX-lea. Cea mai mare parte din oasele găsite în ruinele de la Hacheldama sunt înmormântate în această mănăstire.

Mănăstirea Sfântul Onufrie din Ierusalim este o mănăstire ortodoxă cu obşte de maici. Mănăstirea aparţine Patriarhiei din Ierusalim, ea fiind zidită pe locul unde se crede că a vieţuit, prin secolul al IV-lea, vreme de trei ani, Sfântul cuvios Onufrie

cel mare. Se spune că, în vremea petrecerii lui aici, Sfântul se ruga mult pentru cei înmormântaţi în grota de la Hacheldama.

Sfântul Onufrie este un călugăr egiptean, vieţuitor în secolul al IV-lea, al cărui singur veştmânt era barba lungă şi deasă. Cuviosul Onufrie a trăit în jurul anilor 350-400, în pustiul Egiptului. Timp de 70 de ani, sfântul a îndurat arşiţa zilei, frigul nopţii, luptându-se neîncetat cu demonii şi cu neputinţele firii, într-o peşteră.

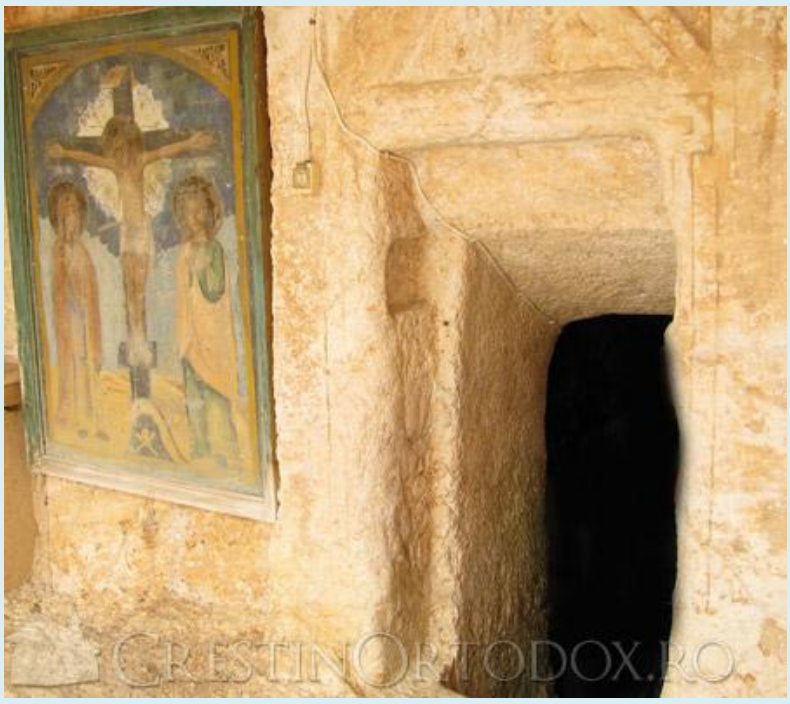

În pragul morţii sale, el i-a spus lui Pafnutie: ***"Lepădând toată grija lumească pentru a ne dărui lui Dumnezeu, nu mai simţim nici foame, nici sete, nici vreo altă slăbiciune. Şi atunci când unul dintre noi doreşte cu nostalgie să revadă oamenii, îngerii îl duc, prin mijlocirea vedeniei, în Rai, unde se vede atât de pătruns de lumină dumnezeiască, încât uită de toate greutăţile sale şi se întoarce cu mult mai mare putere la asceza sa."***

Mănăstirea Sfântului Onufrie cel mare păstrează, în subteran, mai multe peşteri. Cea mai deosebită peşteră este cea a Sfântului Onufrie, în care pustnicul s-a nevoit. O altă peşteră este cea numită Peştera Apostolilor, în care după tradiţie, aceştia s-au ascuns, în vremea răstignirii Mântuitorului pe Cruce.

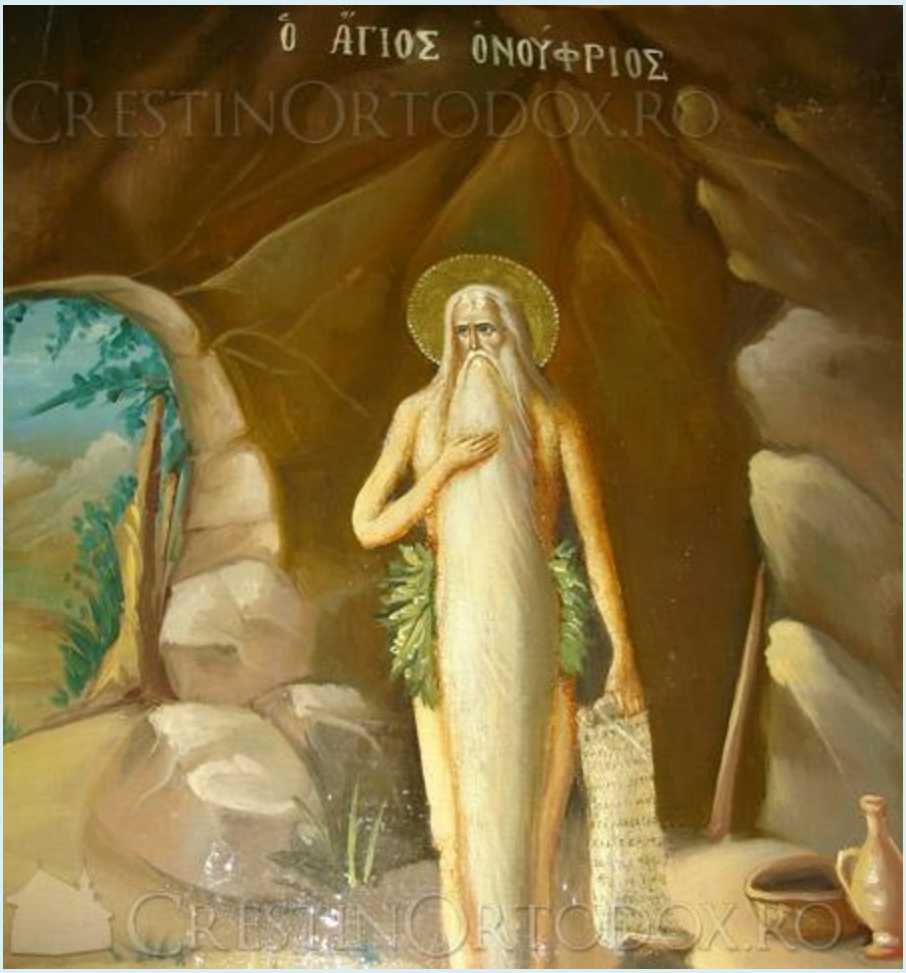
Ὁ ΑΓΙΟΣ ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ
CRESTINORTODOX.RO
CRESTINORTODOX.RO

CRESTINORTODOX.RO

Sfântul Onufrie cel mare -Amintiri din pelerinaj

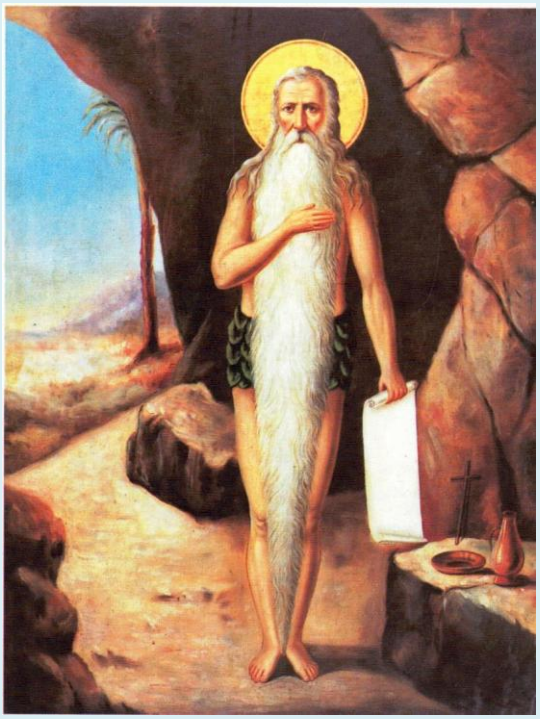

Marţi 12 aprilie 2011, ultima zi a pelerinajului nostru de 16 zile în Israel, Sinai şi Egipt - Egiptul de după revoluţie, liniştit, stabilizat de armată (puncte de control cu tancuri pe şosele, între localităţi), dar încă văduvit de turişti (vă puteţi imagina piramidele fără turişti străini?). Vizitarea mănăstirilor egiptene a decurs conform programului şi ne-a bucurat sufletele, dar am avut un singur regret, legat de curiozitatea omenească: a trebuit să ocolim Piaţa Tahrir din Cairo, în care obişnuitele manifestaţii programate vinerea se prelungiseră în week-end-ul trecut şi sâmbăta, aşa încât noi creştinii am evitat locaţia revoluţiei egiptene (considerată nefinalizată până la organizarea primelor alegeri democratice).

Vizita surpriză din final

Revenim din Alexandria în Cairo şi până la ora 12 noaptea când trebuie să ajungem la aeroport pentru zborul către casă, avem în program bazarul Khan-el-Khalili, program nocturn. Michael, ghidul nostru copt-ortodox, ne face însă o surpriză: sunase cu o zi înainte la Mănăstirea de maici a Sfântului Teodor din Cairo, situată chiar în zona bazarului, despre care nu ştiam chiar nimic şi deşi ne fusese refuzată vizita, ne propune totuşi să mergem până acolo.

Autocarul ne lasă în piaţa moscheii Hussein şi de acolo Michael ne conduce în zona neturistică a bazarului, destinată doar egiptenilor. Încercam să avem răbdare şi să ne continuăm drumul printre tarabele înţesate de marfă, mizeria este cruntă, în unele locuri gunoiul se depozitează şi pe accoperişul clădirilor mai joase; e foarte greu de înţeles cum se poate trăi şi chiar face comerţ în condiţiile acestea… Rezistăm şi continuăm să mergem vreo 10 minute printre tarabe şi magazinaşe, fără să facem nici o poză (nu vrem asemenea aminitiri!!) până ajungem pe o stradă foarte îngustă şi mai curată, zona creştină.

Mănăstirea are ziduri placate cu piatră, înalte cât două etaje, neescaladabile şi o poartă grea la care sunăm. Auzind că suntem grup de români ortodocşi, maica ia binecuvântare şi deschide. Păşim înăuntru şi surpriza este de proporţii: între zidurile de marmură albă ale clădirilor mănăstirii, în centru se află o grădină botanică superb aranjată şi îngrijită! Totul este extrem de curat, parcă am intrat în altă lume! Pe peretele din dreapta, pe înălţimea unui etaj, se află icoana Sfântului Onufrie cel mare, inconfundabil, cu barba sa care îl acoperă, căzând până la pământ! Unde ne aflăm?

Mănăstirea copt ortodoxă de maici a Sfântului prinţ Teodor este una dintre cele 5 mănăstiri de maici din Cairo, istoricii şi manuscrisele vechi atestând înfiinţarea acesteia în secolul XIII.

Mănăstirea este închinată Sfântului Teodor din Shotep (localitate din centrul Egiptului), cel care a suferit mucenicia pentru Hristos în anul 320, consierat aici sfânt mare mucenic, grabnic ajutător.

Pe la sfârşitul secolului al XVII, mănăstirii, împreună cu Bisericile copte din apropiere, a început să i se acorde o mare importanţă, datorită mutării reşedinţei papei Bisericii Copte în zona Harret-el-Rum (strada Romanilor).

În secolul al XVIII-lea mănăstirea a devenit centrul unei activităţi eclesiastice majore, datorită atât prezenţei papei, a invitaţilor săi oficiali, cât şi a mutării sediului administrativ al guvernului în apropiere, astfel încât zona Harret-el-Rum a ajuns să fie cartierul rezidenţial cel mai notabil al capitalei Egiptului.

Din 1799, când reşedinţa conducătorului Bisericii Copte s-a mutat din nou, ca şi sediile administrative locale, importanţa mănăstirii s-a redus, dar o serie de familii copte au rămas totuşi în zonă. În 1990 – 1991 Papa Şenuda III a inaugurat o nouă clădire în mănăstire şi a adus aici maici şi novice, aşezământul cunoscând un reviriment important, fiind în prezent una dintre mănăstirile în care actualul papa îşi primeşte invitaţii oficiali.

Rămânem şi noi miraţi de ceea ce vedem: calitatea materialelor folosite (numai marmură albă), bunul gust al decoraţiilor şi curăţenia perfectă ne fac să uităm brusc de mizeria generalizată din cea mai mare capitală arabă a lumii. E ca şi cum am fi descoperit adevărata faţă a creştinismului egiptean!

Maicile sunt extrem de primitoare, ne invită în salonul oficial, ne servesc cu mâncare de post şi ne fac daruri. Aflăm astfel că acum vieţuiesc aproximativ 100 de maici şi surori (perioada de până la tunderea în monahism nu poate fi mai mică de trei ani), că au exact aceeaşi rânduială a slujbelor ca şi în mănăstirile noastre ortodoxe şi că clădirea din partea dreaptă, cea cu icoana de mari dimensiuni a Sfântului Onufrie este construită exact peste fântâna pustnicului! Dar ce legătură poate fi între Sfântul Onufrie cel mare, pustnicul care a vieţuit 60 de ani în pustie fără să vadă faţă de om şi această mănăstire din centrul Cairoului?

Sfântul Onufrie şi pustiul egiptean

Fiu al unui împărat creştin din Persia, zămislit după mulţi ani de rugăciune către Domnul, dus imediat după naştere de către tatăl lui într-o mănăstire din Egipt (căci aşa i-a cerut împăratului îngerul Domnului), Onufrie a fost alăptat până la vârsta de trei ani de către o căprioară care i-a urmat tot drumul şi care a rămas cu el în Mănăstirea egipteană, cât a fost nevoie.

Copilaşul crescut între monahi i-a uimit pe aceştia şi mai departe, când a primit din chiar mâna Pruncului Iisus, din icoană, o pâine mare şi albă, frumoasă, curată, din care sfinţenie au putut gusta toţi monahii. Aceasta se întâmpla în mănăstirea Ermopoli din centrul Egiptului (în părţile Tebaidei), numele grecesc al importantei aşezări în secolul IV fiind Hermopolis Magna / Khemenu în limba coptă/ Ashmunen în arabă. Mănăstirea avea pe atunci 100 de fraţi cu viaţa îmbunătăţită.

Dar auzind tânărul Onufrie despre Sfântul Prooroc Ilie Tesviteanul că a petrecut postind în pustie şi despre Sfântul Ioan Botezătorul, asemenea, a înţeles că „Domnul dăruieşte fiecăruia după măsura ostenelilor pe care le suferă cineva pentru Dânsul. Deci fericit este cel ce face voia Domnului pe pământ şi Îi slujeşte cu osârdie, pentru că îngerii slujesc aceluia, deşi nevăzuţi, şi îl fac a se bucura cu bucurie duhovnicească şi îl întăresc în tot ceasul cât este în trup.” Aşa încât, ieşind noaptea din mănăstirea sa, călăuzit fiind de înger sub forma unei raze de lumină, Onufrie a plecat în adâncul cel mai dinăuntru al pustiei.

După 60 de ani în care nu a văzut chip omenesc şi în care a vieţuit înveşmântat doar în barba sa lungă, albă, întreg corpul său fiind acoperit de peri deşi, iar mijlocul acopeindu-şi-l cu frunze de pustie, va fi fost găsit prin voia Domnului de către Sfântul Cuvios Pafnutie episcopul, cel care a mers timp de 17 zile singur, înfometat şi însetat, până să-l afle.

După rânduiala Domnului, Sfântul Pafnutie a aflat istoria vieţii marelui pustnic, i-a fost martorul trecerii la Domnul şi l-a îngropat acoperindu-l cu jumătate din haina sa. Iar când, mângâiat de frumuseţea vieţuirii cu îngerii în pustiu, a început a se ruga Domnului să-l lase a trăi acolo, îndată în faţa ochilor lui au căzut peştera Sfântului Onufrie şi finicul care îl hrănea zilnic pe sfânt, iar izvorul cel cu apă vie s-a uscat. Aparent, nu a mai rămas nimic material legat de Sfântul Onufrie; doar proslăvirea numelui său, de şaisprezece secole şi până azi, în tot pământul!

Fântâna Sfântului Onufrie din Cairo

Aflăm de la maica de la mănăstirea Sfântul Teodor din Cairo, primitoarea noastră gazdă, că acum 200 de ani, maica stareţă de atunci a mănăstirii a avut o viziune în care Sfântul Onufrie i s-a arătat, indicându-i locul în care, pe teritoriul mănăstirii, se afla fântâna sfântului. Necreznd dintr-un început, dar cercetând, maicile au descoperit într-adevăr fântâna! De atunci, multe s-au rezolvat şi s-au ridicat, prin

rugăciune la Sfântul Onufrie cel mare şi folosind apa vie din fântâna sa. Şi totuşi, mănăstirea este aşezată în loc plan, în mijlocul oraşului, în timp ce Sfântul Onufrie a vieţuit în pustie, în munte, în peşteră!

Maica ne spune că totuşi ea crede că acesta este cu adevărat izvorul Sfântului Onufrie, motivând cu o minune intrată în istoria creştinismului egiptean: în sec X, în vremea domniei califului musulman Al-Muizz Li-Deenillah (953-975), acesta aflând că în Biblia creştinilor scrie că dacă ai credinţă cât un bob de muştar poţi muta şi munţii din loc, i-a cerut patriarhului creştinilor copţi, Avraam, să demonstreze adevărul credinţei sale, cerând Dumnezeului lui să mute din loc Muntele Mokatam din apropierea oraşului Cairo. În caz contrar, musulmanii aveau să omoare creştinii egipteni. După trei zile de rugăciune puternică la Maica Domnului, făcută în Biserica Suspendată din Cairo, Preacurata i s-a arătat patriarhului spunându-i să-l caute pe Simeon pantofarul, un creştin simplu, pentru a cărui rugăciune, alături de patriarh şi de comunitatea creştină adunată lângă munte, Dumnezeu a dat un cutremur care a mutat într-adevăr muntele din loc! Califul Al-Muizz, speriat şi recunoscând adevărul propovăduit de patriarhul creştin, s-a botezat în Biserica Sfântului Mercurie din Cairo.

Trupul Sfântului Simeon pantofarul a fost descoperit de către clerul copt şi arheologi în anul 1991, în urma lucrărilor de restaurare în Biserica Sfânta Maria din Babylon El-Darag, în apropierea mănăstirii vizitate acum.

Iar maica ne spune: Sfântul Onufrie a vieţuit în secolul IV, iar minunea s-a petrecut în secolul X. Muntele mutat este nu departe de aici, aşa că este foarte posibil ca în vremea Sfântului Onufrie în acest loc să fi fost o peşteră şi izvorul de apă lângă care a vieţuit anahoreţul.

La invitaţia maicii, urcăm în foarte frumoasa clădire de marmură albă ridicată recent deasupra fântânii Sfântului Onufrie şi pentru că deja se înnoptase, admirăm frumuseţea vitraliilor bisericii de la ultimul etaj al clădirii, care adăposteşte relicve ale Sfântului Onufrie şi ale Sfintei Maria Magdalena.

Măicuţele egiptene ne dau sticle şi ne îndeamnă să luăm acasă apă vie din fântâna sfântului, aflată într-o cameră la baza clădirii – dar neaşteptat în acest final binecuvântat de pelerinaj.

Părăsim totuşi obştea mănăstirii Sfântului Teodor cu inima strânsă, aflând că ele trăiesc aceste vremuri în stare de pericol; chiar cu o zi înainte de a le vizita noi, un grup de musulmani au bătut violent la poarta mănăstirii şi au adus injurii Domnului Dumnezeului nostru, încercând să forţeze intrarea. Maicile, speriate, au scos icoana Maicii Domnului şi au făcut procesiune cu rugăciune în interiorul mănăstirii şi în 10-15 minuţele, musulmanii au plecat (înălţimea zidului, de peste 4 metri, începe să apară ca fiind justificată). Acesta este motivul pentru care, iniţial, au refuzat cererea de vizită venită prin telefon de la ghidul nostru, o persoană necunoscută

lor. Rugăciunile noastre pentru surorile creştine din Egiptul musulman devin aşadar, acum, o datorie întru Hristos!

Mănăstirea Sfântului Onufrie din Ierusalim

Ne luăm rămas bun şi în drumul către aeroport, realizăm că şi în Ierusalim am vizitat o mănăstire a Sfântului Onufrie, care cuprinde de asemenea o grotă în care se spune că a vieţuit pustnicul egiptean, în secolul IV! Situată în sud-estul Ierusalimului, în apropierea Ţarinei sângelui – pământul cumpărat cu cei 30 de arginţi cu care a fost vândut Iisus Hristos – mănăstirea grecească de maici păstrează în subteran mai multe peşteri, dintre care una se spune că l-a adăpostit timp de 3 ani pe Sfântul Onufrie cel mare, iar o alta – cea a Sfinţilor Apostoli – este după tradiţie peştera în care s-au ascuns Sfinţii Apostoli în vremea răstignirii Mântuitorului pe Cruce.

Alte mănăstiri şi biserici închinate Sfântului Onufrie: Ucraina, Turcia

La numai 2 km de Lvov şi la 20 de kilometri faţă de graniţa Ucrainei cu Polonia, înspre apus, în mijlocul Carpaţilor nordici, se află Mănăstirea Sfântul Onufrie cel mare, ctitorită în anul 1278.

Conform tradiţiei, în aceste locuri ar fi sihăstrit Sfântul Onufrie şi aici ar fi trecut la Domnul, sfintele lui moaşte fiind zidite în zidurile mănăstirii. Aceasta rămâne însă doar o legendă, mărturisită şi în Proloagele locului.

În anul 1986, arheologii din Lavriv au scos la lumină două lucruri de mare însemnătate, şi anume: mormântul episcopului Macarie al Ierusalimului, alături de alţi mitropoliţi ai Kievului şi o raclă goală a Sfântului Onufrie.

Domnitorii români Constantin Basarab al Ţării Româneşti (a murit aici în anul 1685) şi Ştefan Petriceicu al Moldovei (1690), ambii îngropaţi aici, au fost pomeniţi la sfintele slujbe mulţime de ani, ca mari binefăcători.

1519

Ildihan, ghida noastră pentru Turcia, ne spune că şi în Capadocia primilor creştini există o biserică închinată Sfântului Onufrie cel mare, la Goreme - Biserica Yilanli.

Tradiţia locală istoriseşte că Sfântul Onufrie a fost de fapt o femeie foarte frumoasă, care însă dorindu-şi cu ardoare să-şi închine viaţa numai Mântuitorului, I-a cerut Domnului să o urâţească, astfel gândind că nu va mai atrage atenţia nimănui şi va scăpa de ispite. Domnul ar fi făcut să-i crească barbă, Sfântul Onufrie fiind reprezentat în fresca din Goreme ca şi în toate celelalte biserici creştine, cu barbă albă lungă până la pământ, în plus aici având piept, ca femeie.

Dulceaţa pustiei

„Părinte, de unde te împărtăşeşti sâmbătă şi Duminica cu Preacuratele lui Hristos Taine?” l-a întrebat Sfântul Pafnutie pe cuviosul Onufrie.

Iar el i-a grăit: „îngerul Domnului vine la mine şi-mi aduce Preacuratele lui Hristos Taine şi mă împărtăşeşte pe mine. Încă nu numai la mine vine îngerul Domnului cu dumnezeiasca Împărtăşanie, ci şi la ceilalţi care vieţuiesc în pustie pentru Dumnezeu şi faţă omenească nu văd; pe care împărtăşindu-i, îi umple de veselie negrăită. Iar dacă vreunul dintr-înşii ar dori să vadă om, îngerul îl ia pe el şi îl înalţa la cer, ca să vadă pe sfinţi şi să se veselească; şi sufletul lui se luminează ca lumina şi se bucură cu duhul, învrednicindu-se a vedea cereştile bunătăţi, şi uită toate ostenelile sale suferite în pustie. Apoi, întorcându-se iarăşi la al său loc, se sileşte a sluji mai cu osârdie lui Dumnezeu, nădăjduind a câştiga în veci cele din ceruri, pe care s-a învrednicit a le vedea.” (Sinaxar, 12 iunie)

Pentru că Sfântul Onufrie „cel mereu fericit” (aşa se tâlcuieşte numele său) a vieţuit în pustie timp de 60 de ani fără a vedea faţă de om, în singurătate absolută, Domnul a dorit a-l prea slăvi, făcându-l cunoscut pretutindeni, ca şi cum ar fi trăit în mijlocul lumii! Cu toată înfăţişarea sa sălbatică, pentru revelarea gustatei dulceţi a pustiei, Sfântul Onufrie cel atât de izolat a devenit, deloc paradoxal, unul dintre marii sfinţi ai ortodoxiei, cultul său fiind răspândit în întreaga lume creştină.

Nu căutăm explicaţii logice pentru aflarea urmelor sale în diferite locaşuri de cult din lume, credem că Domnul ne poate mângâia şi pe noi pentru rugăciunile Sfântului Onufrie, aşa cum l-a veselit şi pe el în timpul vieţuirii sale pe pământ, ridicându-l la cer ca să vadă sfinţii.

Fie ca pentru rugăciunile Sfântului Cuvios Onufrie, Domnul să ne întărească şi pe noi în suferirea necazurilor vieţii în pustia lumii.

Maria Chirculescu
Miriam Turism

Pr. Silviu Cluci - Paraclisul Sfinţilor Petru athonitul, Onufrie şi Macarie Romanul - Dohiariu, Athos

Calea de acces este o frumoasă alee pavată cu plăci mari din piatră. Paraclisul are formă dreptunghiulară, cu pridvorul deschis.

La interior, biserica are o cupolă în care este pictat Hristos Pantocrator. Paraclisul a fost împodobit cu fresce în anul 1788 de către monahul iconar Macarie din Galatista, Halkidiki.

Pe pereţii bisericii sunt reprezentaţi Sfinții Dionisie Areopagitul, Roman Melodul, Teofan, Dionisie din Olimp și ctitorii Eftimie şi Neofit.

În trecut acesta a fost paraclisul cimitirului, mutat astăzi în partea de nord a mănăstirii.

(Foto) Mănăstirea Dohiariu din Muntele Athos - marea ctitorie a domnitorului Alexandru Lăpuşneanu
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-dohiariu-din-muntele-athos-marea-ctitorie-domnitorului-alexandru-lapusneanu

Chilia „Nașterea Maicii Domnului” - Marouda, Athos

Chilia Marouda / Foto: Geodis

Traducere și adaptare: Pr. Elisei Roncea
Sursa: Agioritikes Mnimes

După tradiţie, rezolvarea a dat-o în mod pașnic Maica Domnului, prin icoana Trihirussa care s-a mutat în mod minunat de la locul ei pe scaunul arhieresc din Sfântul Altar, apoi în strana egumenului. De atunci, în Sfânta Mănăstire Hilandar, până în anul 1990, se alegea doar iconom, în timp ce funcția principală în mănăstire o deținea în continuare Maica Domnului.

Părintele Victor ctitorul

Unul dintre cei propuși pentru scaunul de egumen a fost și părintele Victor, originar din Marele Târnovo, care a mers în zona Kareia în 1653 și a construit o Chilie închinată Nașterii Maicii Domnului, supranumită „Marouda” (adică a Mariei mici, Marouda), în zona nord-vestică a capitalei, la o altitudine de 520 metri. Cheltuielile ridicării bisericii și chiliilor monahilor le-a suportat el însuși, cu banii ce proveneau

dintr-o moştenire părintească. Tot edificiul cuprindea puţin mai mult de jumătate din parterul de astăzi al clădirii.

O inscripţie în slavonă, pe o placă de marmură ce se află zidită în exteriorul bisericii, în stânga intrării, menţionează că biserica a fost construită de egumenul Victor, în anul RZXA, adică în 1653/4. De asemenea, o inscripţie de pe spatele icoanelor Sfinţilor Apostoli din catapeteasma bisericii menţionează: „Rugăciunea robului lui Dumnezeu Siloam [posibil Siluan - a lui Siluan] ieromonahul şi a obştii acestuia, an RZXB [1654/5]”.

Obştea părintelui Dionisie

În 1796 la Marouda ajung părintele Dionisie şi monahii Damian şi Constantios, consolidând obştea existentă a părintelui Calinic. Obştea a venit din Kapsala, de la Chilia Sfinţilor Onufrie şi Petru Athoniţii a Mănăstirii Stavronichita (chilie ruinată astăzi).

Dovada proveniență lor este însemnată pe o frescă de deasupra intrării principale, unde împreună cu Născătoarea de Dumnezeu sunt înfățișați și Sfinții Onufrie și Petru Athoniții, în timp ce inscripția menționează: „A fost construită această clădire cu ajutorul și cheltuielile prea cuviosului Calinic și a stareţului Dionisie, împreună cu obștea acestora, Damian, Constantius și Diamantis. 2 Mai 1796”.

Sărbătoarea Sfinţilor Onufrie şi Petru Athoniţii, din ziua de 12 iunie, a fost consacrată ca al doilea hram al Chiliei, de aceeaşi importanţă cu ziua de 8 septembrie, în care este prăznuită Naşterea Maicii Domnului.

Obștea aceasta a construit al doilea etaj, a refăcut biserica, a construit un grajd și a deschis un puț. În partea de sud-vest a celui de-al doilea etaj există o inscripție: „23 iunie 1797”, pe pardoseala bisericii o placă de marmură cu data 1814, în partea de vest a grajdului o inscripție zidită 1820, în timp ce în 1816 s-a realizat aranjamentul puțului ce se află lângă Chilie, iar în 1820 s-a construit un izvor în partea de vest a Chiliei.

În 1816, la atelierul de argintărie din Kareia s-a săvârșit placarea cu argint a icoanei făcătoarei de minuni a Maicii Domnului (1798) care se află la această Chilie. Inscripția de argint aurit a părții superioare a icoanei este rugăciune a monahului Dionisie și a obștii sale.

Într-un act de proprietate din 1800 (8 decembrie), păstrat la Marouda, citim că părinţii Dionisie, Damian și Constantios au plătit 200 de monede turcești de argint Mănăstirii Sfântului Pantelimon - Rusikon pentru cumpărarea arsanalei de la țărm.

Stareţii Dionisie, Constantios şi Teodosie

După moartea lui Dionisie (1836), stareț a devenit Constantios. Există un act prin care acesta din urmă, alături de Gherasim monahul și Constantios, a plătit 1000 de groși pentru emiterea acestui titlu de proprietate asupra Chiliei. În acest act, împreună cu înregistrarea completă a Chiliei, este menționat și Metocul din zona Iovanița, cu 135 măslini.

În 1859 stareț a devenit Constantios cel mic, care fusese în obștea precedentului stareț. În actul de cedare a Chiliei sunt menționați ca ucenici Damian și Teodosie.

Ieromonahul Teodosie devine stareț al Chiliei din anul 1865. Personalitate cunoscută în Sfântul Munte, pentru mulți ani a fost duhovnic al monahilor din diverse mănăstiri. În 1909 a construit casa cu două etaje, de la Iovanița. A rămas la Chilia Marouda până la moartea lui, în 1925.

Secolul XX

În același an, 1925, ieromonahul Onufrie primește stăreția Chiliei, împreună cu monahii Teodosie și Ioachim. Onufrie a continuat lucrarea duhovnicească a ieromonahului Teodosie, îndrumând duhovnicește pe cei care îi cereau sfatul. Ucenicii lui l-au succedat după moartea lui (1957), Teodosie între anii 1957-1977, iar Ioachim în perioada 1977-1984.

În perioada anilor 1960 a fost reparat acoperișul Chiliei, au fost scoase plăcile de ardezie și au fost montate țigle, în timp ce scheletul construit din piatră a fost consolidat cu beton armat.

După moartea părintelui Ioachim, în anul 1984, pentru câteva luni, la Chilia Marouda fost adusă o obște de monahi de la Chilia Burazeri a Mănăstirii Hilandar, până la venirea noului stareț și a obștii acestuia, părintele Todoros, care a rămas până în 1986, pentru a fi apoi înlocuit de către monahii Eufrosin și Hrisanthos, care la rândul lor au părăsit Chilia în 1991. În 1985 s-au realizat lucrări de restaurare a bisericii, căci construcția se afla într-o stare periculoasă de degradare.

Părintele Macarie

Din 1991, stareț al Chiliei Marouda este ieromonahul Macarie, împreună cu ucenicul său, ieromonahul Pavel (din 1997).

În 2002 locul de depozitare de sub biserică a fost transformat într-un paraclis închinat Sfântului Nicolae Planas.

În 2003 a fost construit arhondaricul, la care s-au adăugat anexe în 2007, iar magazia de zarzavaturi a fost transformată în paraclis închinat Maicii Domnului Trihirusa.

În 2009 a fost terminat noul arhondaric, în partea de răsărit a Chiliei, iar în 2010 a fost construită trapeza.

Povestea Sfântului Onufrie

https://www.academia.edu/43333118/Povestea_Sf%C3%A2ntului_Onufrie

https://archive.org/details/Poveste

https://www2.slideshare.net/steaemy1/poveste-249643054

Povestea Sfântului Onufrie

Și iată că peste puțină vreme s-a născut în palatul regelui un prunc frumos și voinic, pe care l-au botezat ***Onufrie*** (care înseamnă *„mereu fericit”*).

Împăratul, care își iubea nespus feciorul, ca orice părinte, se ruga mereu pentru el. Și iată că, printr-o minune dumnezeiască, în fața împăratului a apărut un înger îmbrăcat în lumină, în toată splendoarea și strălucirea lui, care i-a spus:

– Bunul Dumnezeu S-a îndurat de rugăciunile tale și m-a trimis să-ți binevestesc rostul acestui prunc. El va aduce multă bucurie tuturor, dar pentru acesta trebuie să crească departe de gâlceava cetății, străin de rosturile împărăției, în locuri retrase și liniștite.

– Dar, bunule înger, nu el va moșteni tronul? Dacă va fi departe, cine va conduce împărăția?

– Împărate-luminate, Dumnezeu le poartă tuturor de grijă! Dacă vrei binele copilului, du-l cât mai departe de aici!

Și îngerul dispăru la fel de repede după cum apăruse.

Deși îi era tare greu, regele și-a luat fiul și a plecat cu el spre hotarul împărăției, unde se întindea pustiul deșertului. Cu ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns după cale lungă să le-ajungă, la porțile unei mănăstiri. Călugării l-au „înfiat" pe micuțul prinț, făgăduind să-l crească în credință și cumpătare. Regele le-a mulțumit și, punându-și nădejdea în mila Domnului, l-a lăsat pe prunc la mănăstire și s-a întors la treburile împărăției.

Darul micului Onufrie

Iată că au trecut câțiva anișori, iar copilul a crescut. Se învățase chiar să meargă singur, în fiecare zi, să-i ceară călugărului de la bucătărie câte o bucată de pâine. Pleca mulțumit rupându-și pentru sine câte o bucățică, să-și astâmpere foamea, dar cu restul pâinii dispărea în biserică. Iar călugării, care munceau de zor prin-prejurul mănăstirii se întrebau nedumeriți ce-o face băiețelul cu pâinea, că doar nu o sta în biserică să mănânce?! De fapt, micul Onufrie se ducea grăbit la icoana Maicii Domnului cu Pruncul Iisus în brațe și așeza în fața icoanei o bucățică de pâine, spunându-i Pruncului Iisus Hristos:

– Și tu ești mic și poate ți-o fi și ție foame... Uite, ți-am adus pâine proaspătă, să mănânci și tu! Apoi pleca bucuros și mulțumit.

Primește cel ce dăruiește

Dar călugării, neștiind nimic din toate acestea, s-au hotărât să-l dezvețe pe copil să mai intre cu pâinea în biserică. Așa se face că, într-o zi, când micul Onufire a venit iar să ceară o bucată de pâine, căci i se făcuse foame, părintele călugăr de la bucătărie i-a zis răspicat:

– Azi nu primești nicio firimitură! Să te duci în biserică să iei pâinea de unde ai pus-o!

Nedumerit, băiețelul a plecat cu lacrimi în ochi. A intrat în biserică, s-a dus la icoana Maicii Domnului cu Mântuitorul și, cu lacrimi în ochi, a început să se roage de Pruncul Iisus:

– Am venit la Tine, fiindcă mi-e foame și părintele nu vrea să-mi dea de mâncare... Așa că te rog, dă-mi și mie o bucățică de pâine, că și eu Ți-am dat, când am avut!... Chiar în acea clipă o dumnezeiască minune s-a întâmplat! Apăru lângă el un înger luminos, și atât de frumos că băiatului nu-i venea a crede. Îngerul s-a aplecat înspre Onufrie, ținând în mâini o pâine mare și frumoasă caldă și cu miros îmbietor. Apoi i-a spus:

– Pruncul Iisus m-a trimis la tine, să-ți răsplătesc bunătatea! Și mi-a spus să-ți zic că tot ceea ce dăruiești altora, El primește, și se bucură mereu! Așa că primește și tu această pâine mare și caldă, că și tu I-ai dat atunci când ai avut!

Băiețelul s-a luminat la chip, a mulțumit frumos și a plecat cu pâinea în brațe, dar cu mare greutate, căci nu era doar o bucățică de pâine, cum dusese el la icoană, ci o pâine mare și grea, pe care copilașul de doar câțiva anișori abia o putea ține în brațe. Și fiind mai mult decât ar fi vrut el să mănânce, s-a dus cu ea la părintele stareț și la ceilalți călugări să le dea și lor.

– Ia uitați ce mi-a dat mie Pruncul Iisus! - zicea cu bucurie copilul, mândrindu-se cu ditamai pâinea proaspătă din brațele sale. Călugării toți au rămas uimiți de minunea săvârșită. Părintele stareț le-a împărțit tuturor câte o bucată din sfânta pâine, ca să fie tuturor spre binecuvântare și învățătură, iar călugării au spus cu toții că niciodată în viața lor nu au mai mâncat o pâine atât de bună. Desigur, doar era „frământată” din dragoste și „coaptă” la flacăra credinței și dăruită lor printr-o minune atât de frumoasă, cum numai Dumnezeu Bunul și Milostivul știe să facă!

Sfântul Onufrie cel Mare

Peste ani, băiețelul a crescut, devenind un tânăr plin de râvnă și credință, ajungând, după strădaniile sale și cu ajutorul lui Dumnezeu, la măsura sfințeniei. S-a retras în pustiu, unde a dus până la bătrânețe o viață simplă și binecuvântată. De aceea este reprezentat în icoane îmbrăcat foarte sumar, căci se mulțumea cu puțin; nu avea o fire pretențioasă, ci blândă și smerită. Sfântul Onufrie este pentru toți creștinii un exemplu de dragoste și credință, o icoană a simplității și smereniei. În amintirea dragostei pe care Sfântul Onufrie, încă de mic copil, a avut-o pentru Dumnezeu, copiii spun următoarea rugăciune: „*Sfinte Părinte Onufrie, ție, când erai copil, ți-a dat Pruncul Hristos o pâine mare și frumoasă și, de aceea, te rugăm ca prin rugăciunile tale să ne rânduiești și nouă toate cele spre trebuința trupului și sufletului, ca astfel să putem crește mari și să urmăm pilda vieții tale! Amin!*”

DISCUȚII

Cine este Sfântul Onufrie? Ce înseamnă numele lui? Cine sunt părinții Sfântului? De ce îl duce împăratul la mănăstire? Ce face copilul cu pâinea de la călugări? Cum hotărăsc călugării să-l dezvețe pe copil de a mai mânca pâine în biserică? Cui cere copilul pâine? Ce îi spune și ce îi dăruiește îngerul? Ce învață Onufrie și călugării din această întâmplare?

Sfântul Onufrie învață de mic să dăruiască. Și dăruiește din bunătatea inimii, chiar micului Iisus, iar Iisus îi răsplătește bunătatea!

Iisus se bucură atunci când dăruim *tuturor* celor care au nevoie. Căci adevărat spune El că dacă ați făcut bine sau rău *„unuia dintre acești frați ai Mei, mai mici, Mie Mi-ați făcut!"*

Iar atunci când dăruim, Domnul Iisus ne răsplătește, tocmai atunci când avem mai mare nevoie de ajutorul Lui!

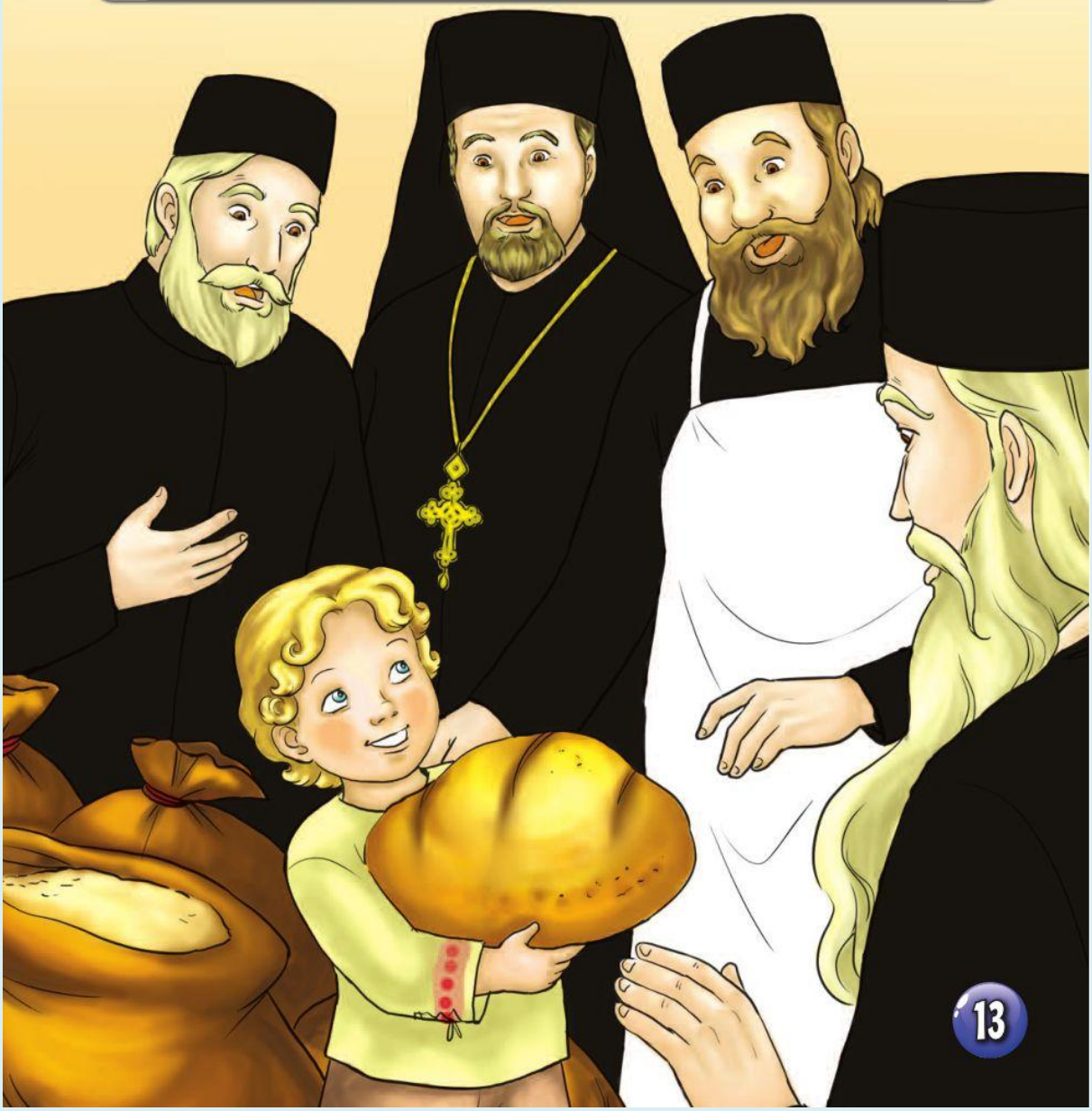

Icoane

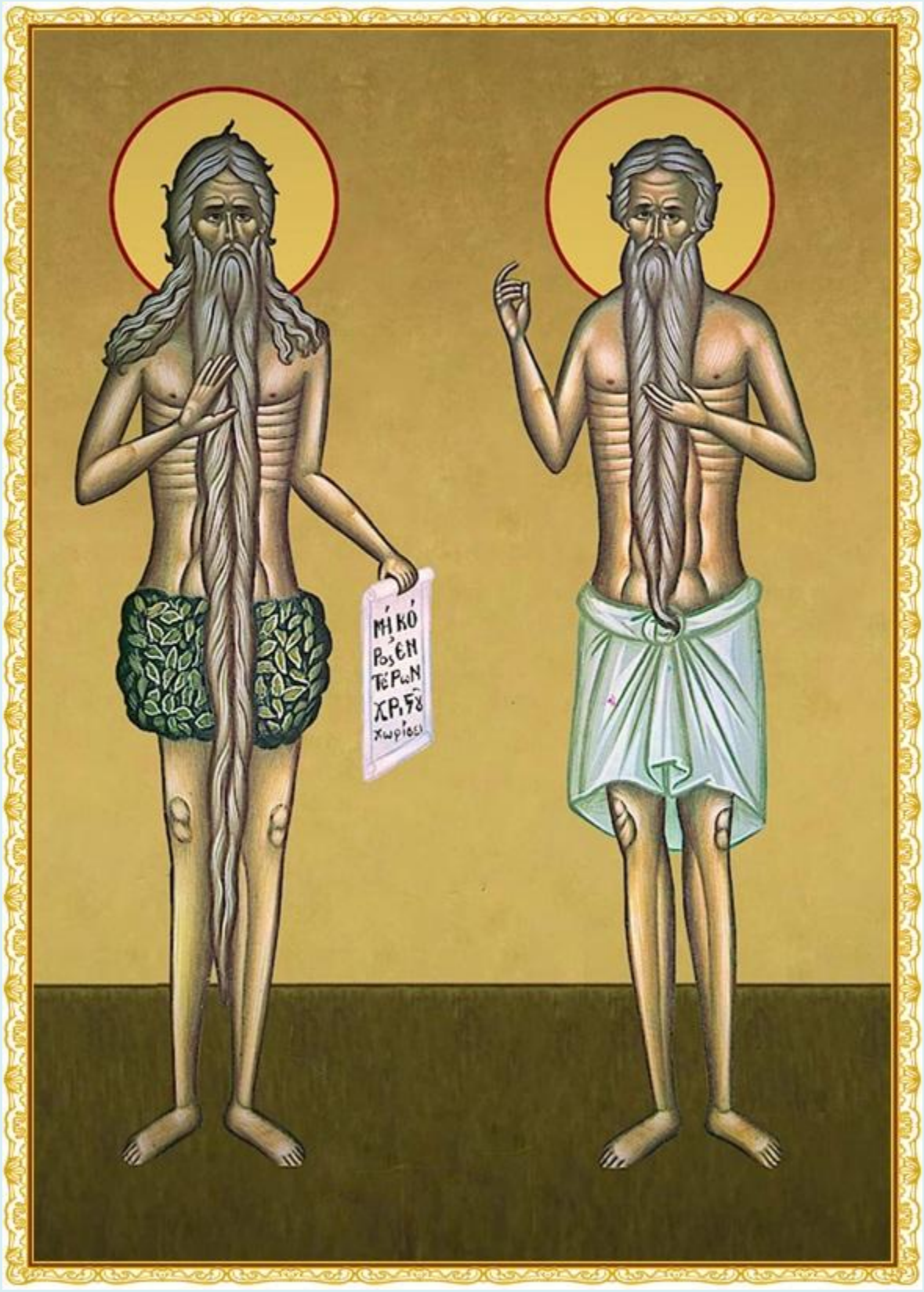

ΜΗ ΚΟ
ΡΟΣ ΕΝ
ΤΕΡΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥ
ΧΩΡΙΟΣΙ

Sf. Cuv.
Onufrie cel Mare
Sf. Cuv.
Petru Atonitul

SF. CUV. ONUFRIE.
SF. CUV. PETRU de la ATHOS

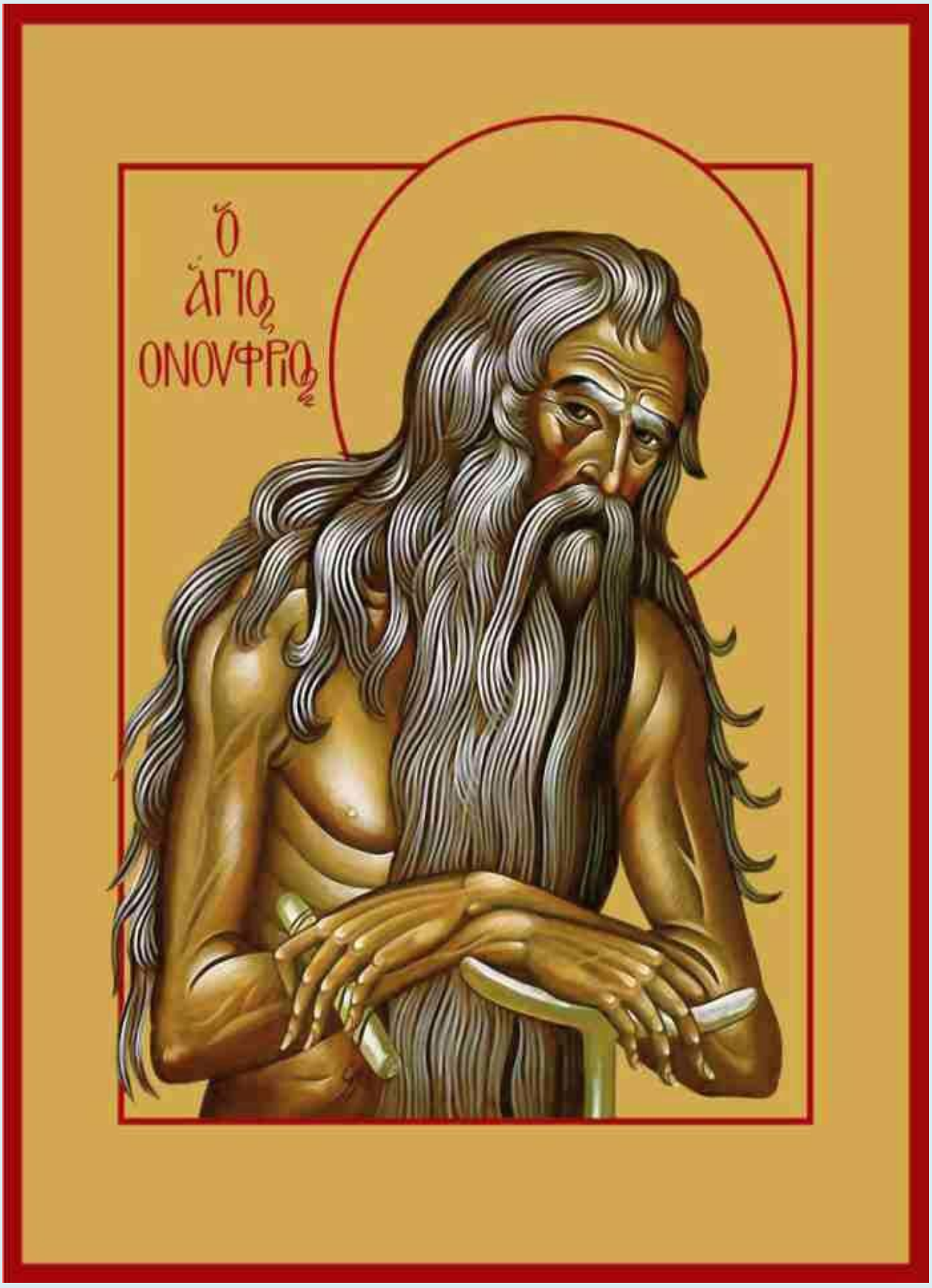
Ὁ
ἅγιος
ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ

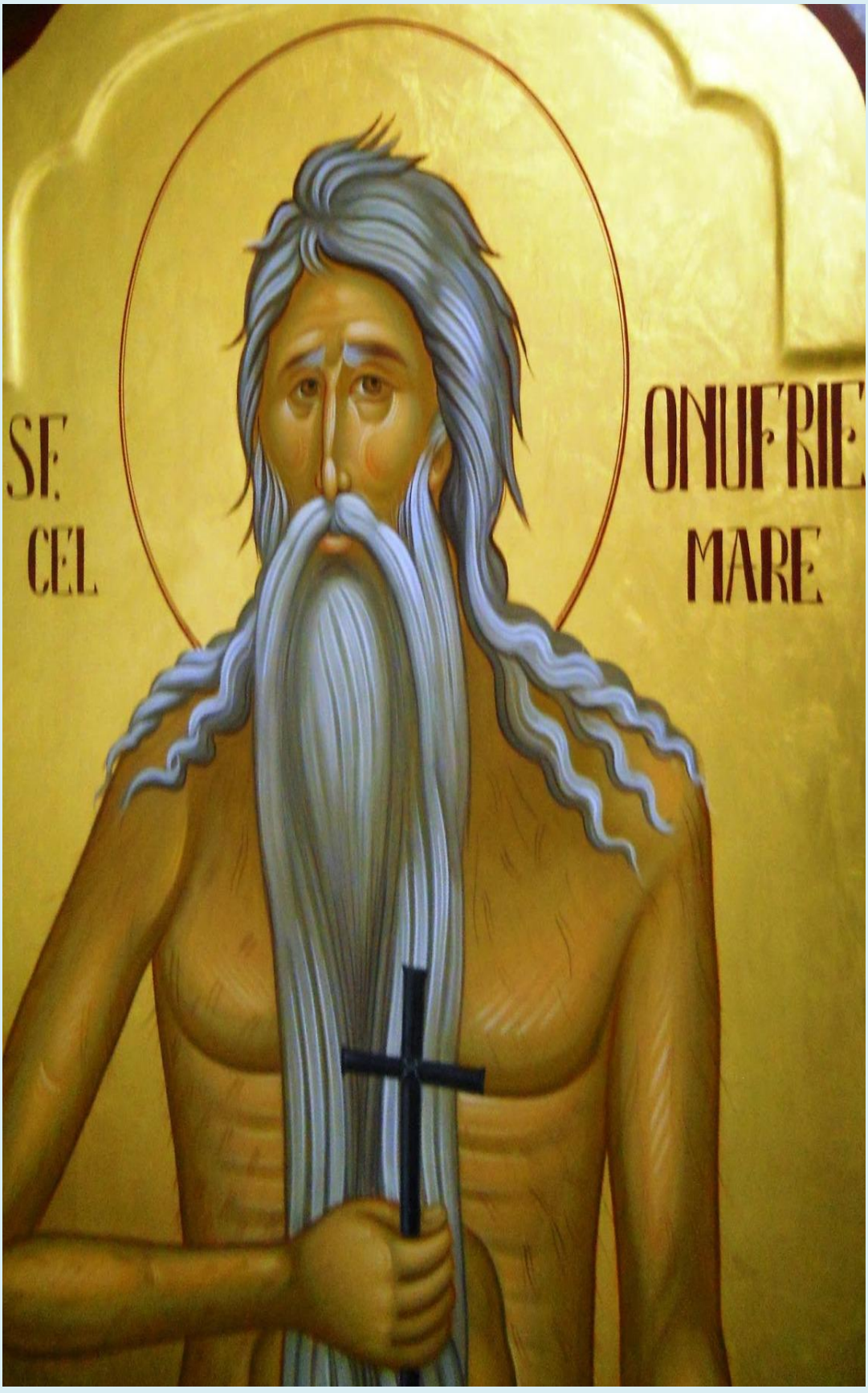
SF.
CEL
ONUFRIE
MARE

SF. CUV.
ONUFRIE
SĂ NU TE
DESPARTĂ
DE HRISTOS
ÎN SATUL
PĂNTECC~
LUI, CA SĂ
NU TE CO~

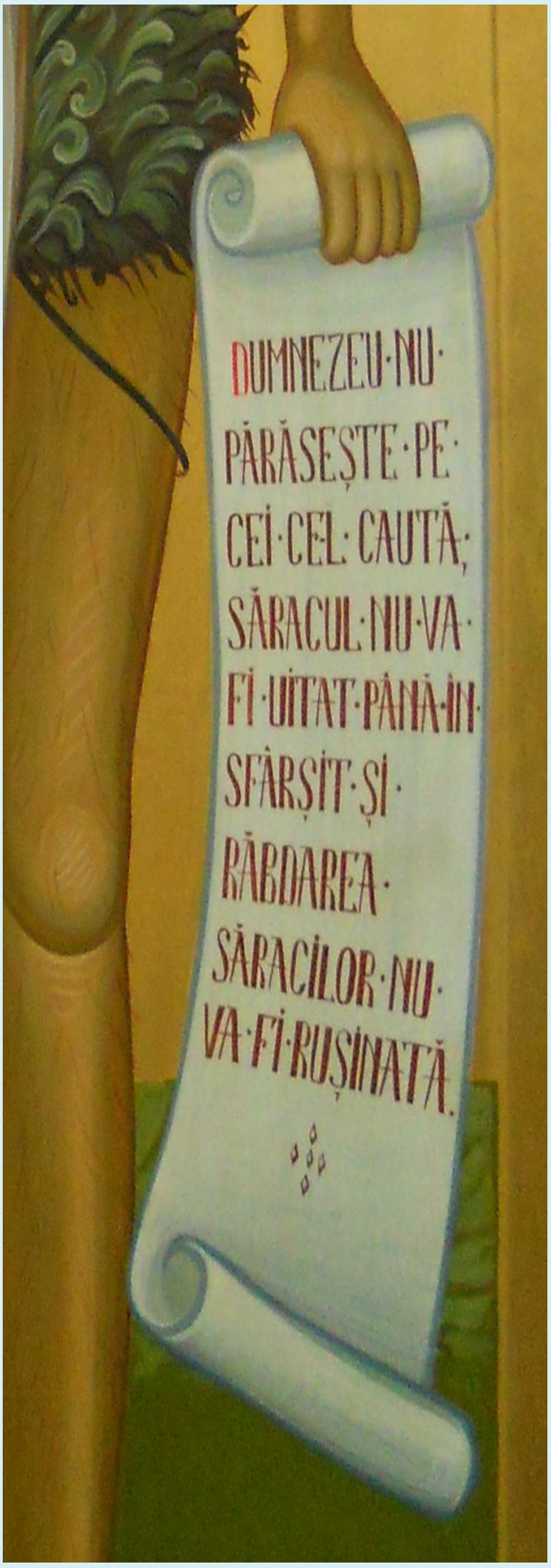
DUMNEZEU·NU·
PĂRĂSEȘTE·PE·
CEI·CEL·CAUTĂ;
SĂRACUL·NU·VA·
FI·UITAT·PÂNĂ·ÎN·
SFÂRȘIT·ȘI·
RĂBDAREA·
SĂRACILOR·NU·
VA·FI·RUȘINATĂ.

Ὁ ἅγιος
Ὀνούφριος
μὴ κόρος ἐντέρων σε χριστοῦ χωρίσει. μὴ κόρβορός σε τῶν παθῶν καθηδύνει. εἰτ' οὖν δαρίς εἰς ἐν φλοτί

Ὁ ἅγι
Ὀνούφρι
ὁ
ΜΗ ΚΌΡΟϹ
ἘΝΤΈΡΩΝ
ϹΈ ΧΡΙϹΤΟΥ
ΧΩΡΊϹΕΙ.
ΜΗ ΒΌΡΒΟΡΌ
ϹΕ ΤΩΝ ΠΑ-
ΘΩΝ ΚΑΘΗ
ΔΥΝΈΙ ΕΙΤ'
ΟΥΝ ΔΑΚΡΥϹ
ΕΙϹ ἘΝ ΦΛΟΓΙ
ΠΑΝΦΑΤΩ

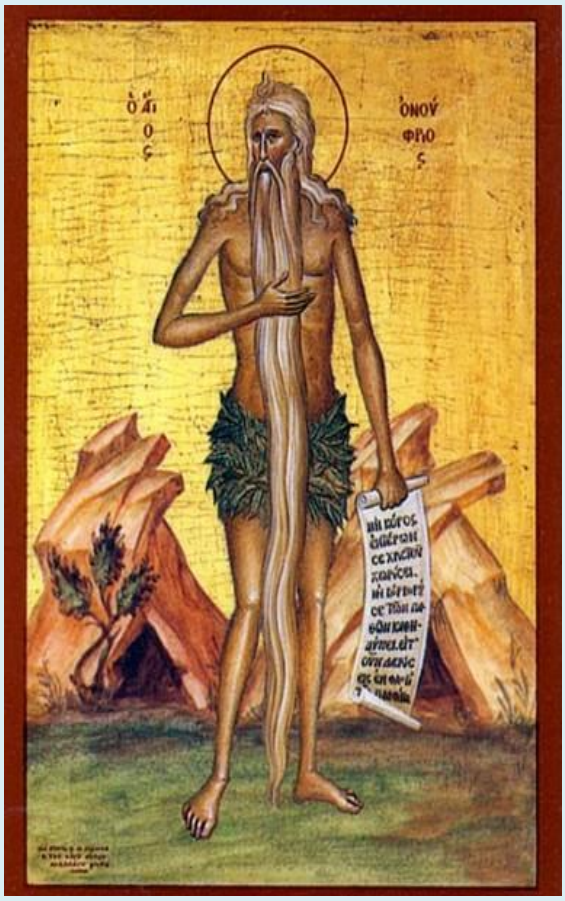
Ὁ Ἅγιος
Ὀνούφριος

Ὁ Ἅγιος
Ὀνούφριος

Ὁ ἅγ ος
ὀνὰ φρι ος
ΜΗ ΚΌΡΟϹ
ἐνπέρων ἐ
χριστȣ̃ χω
ρίϲη. μη βο
ρβορόϲ ϲε
τῶν παθῶ
καθηλύνη
εἰλ ὧν δα
κρύϲειϲ ἐν

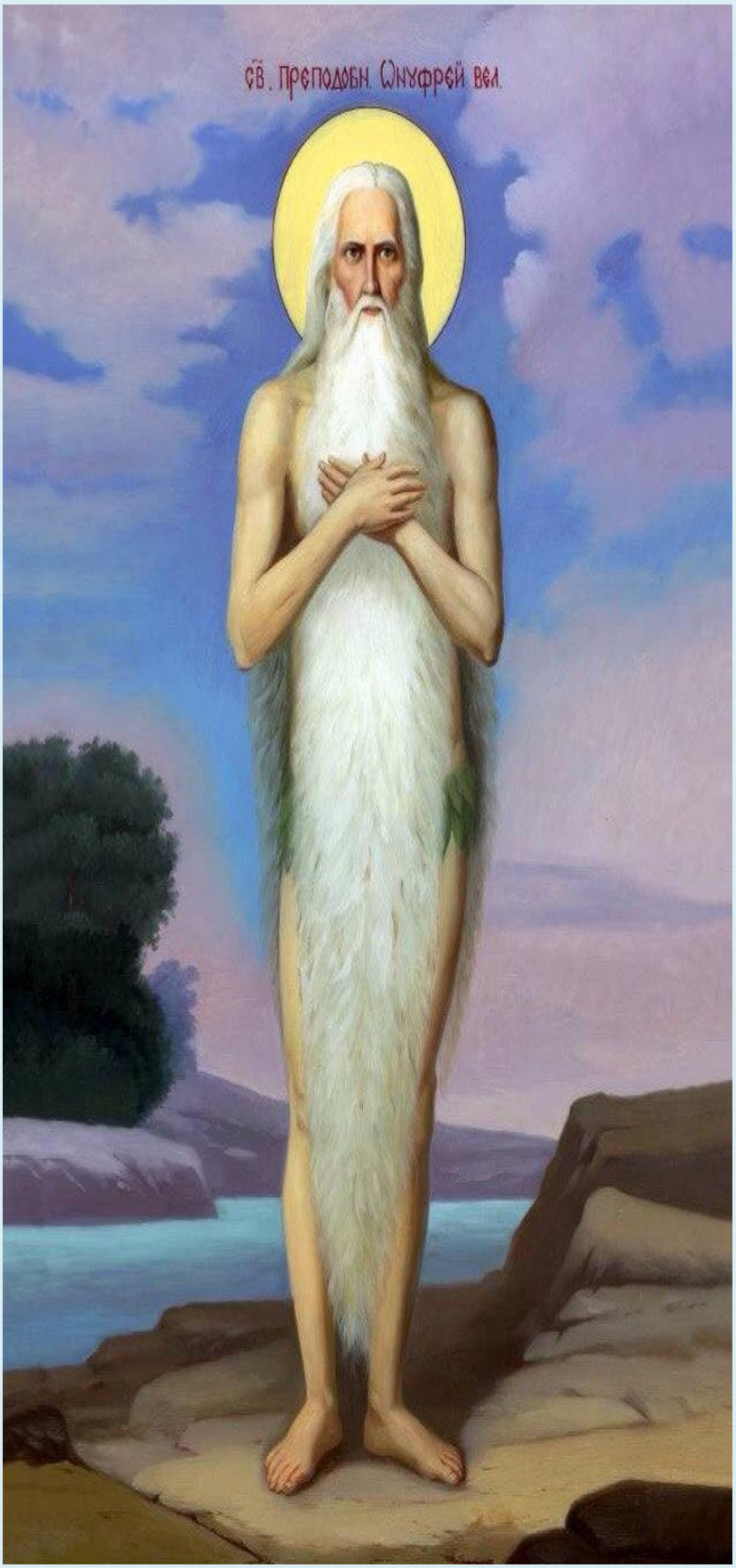
СВ. ПРЕПОДОБН. ОНУФРЕЙ ВЕЛ.

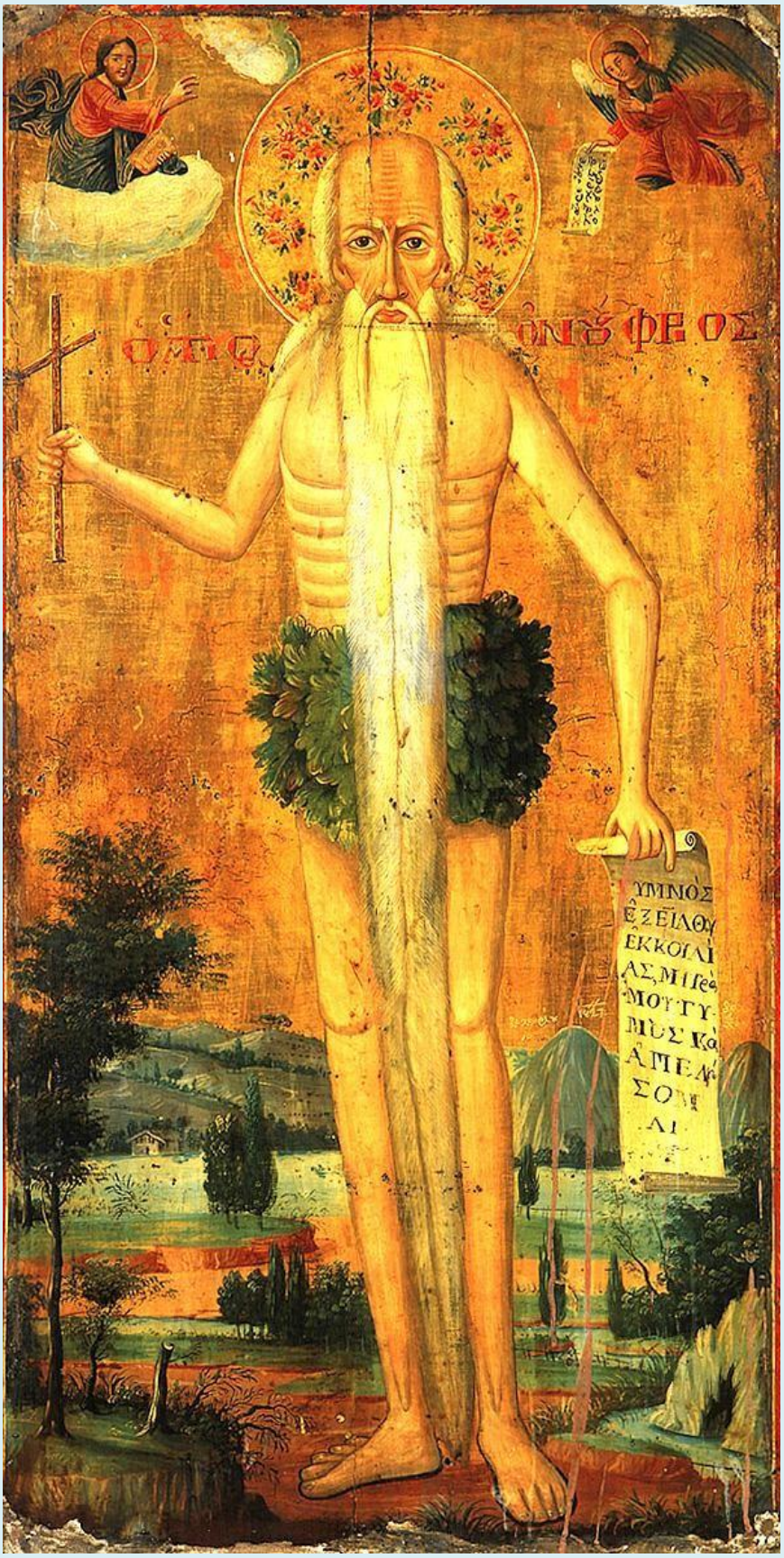
ΟΑΓΙΟ
ΟΝΙΟΥ ΦΕΟΣ
ΥΜΝΟΣ
ΕΞΕΙΛΟΥ
ΕΚΚΟΙΛΙ
ΑΣ, ΜΙΓΕΑ
ΜΟΥΤΥ-
ΜΟΥΣ Κα
ΑΠΕΛΑ
ΣΟΜ
ΑΙ

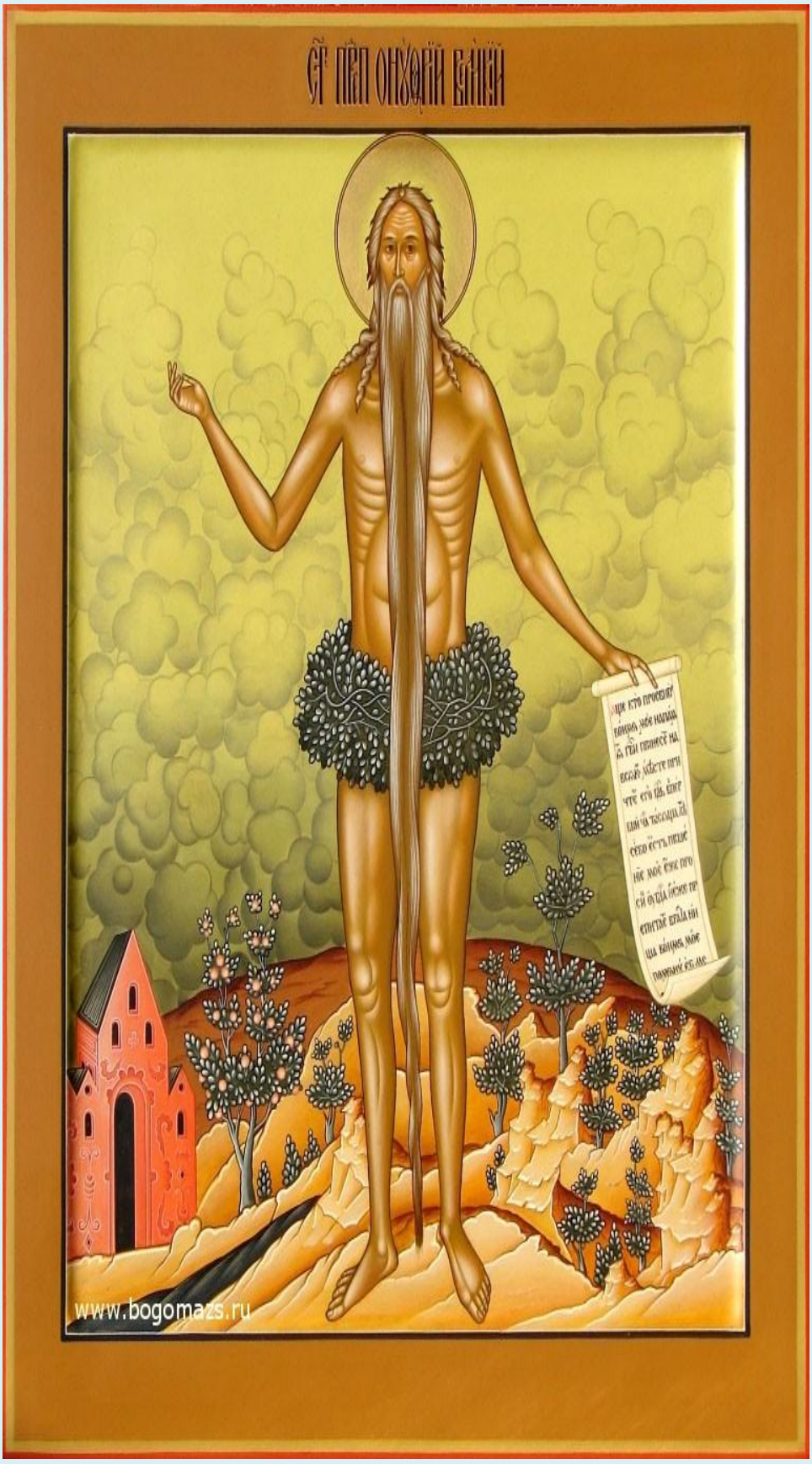
СТ ПРП ОНУФРІЙ ВЕЛІКІЙ
www.bogomazs.ru

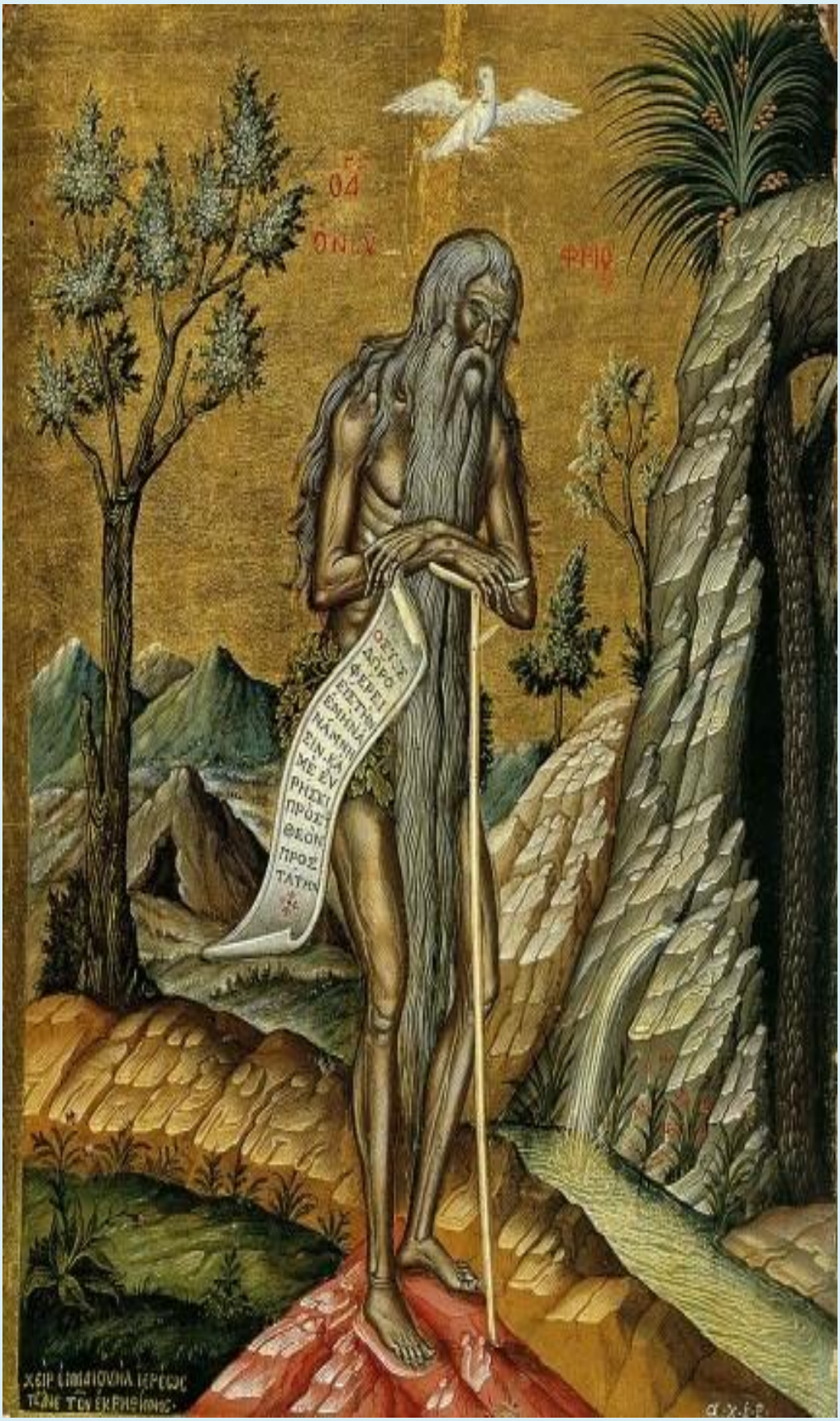

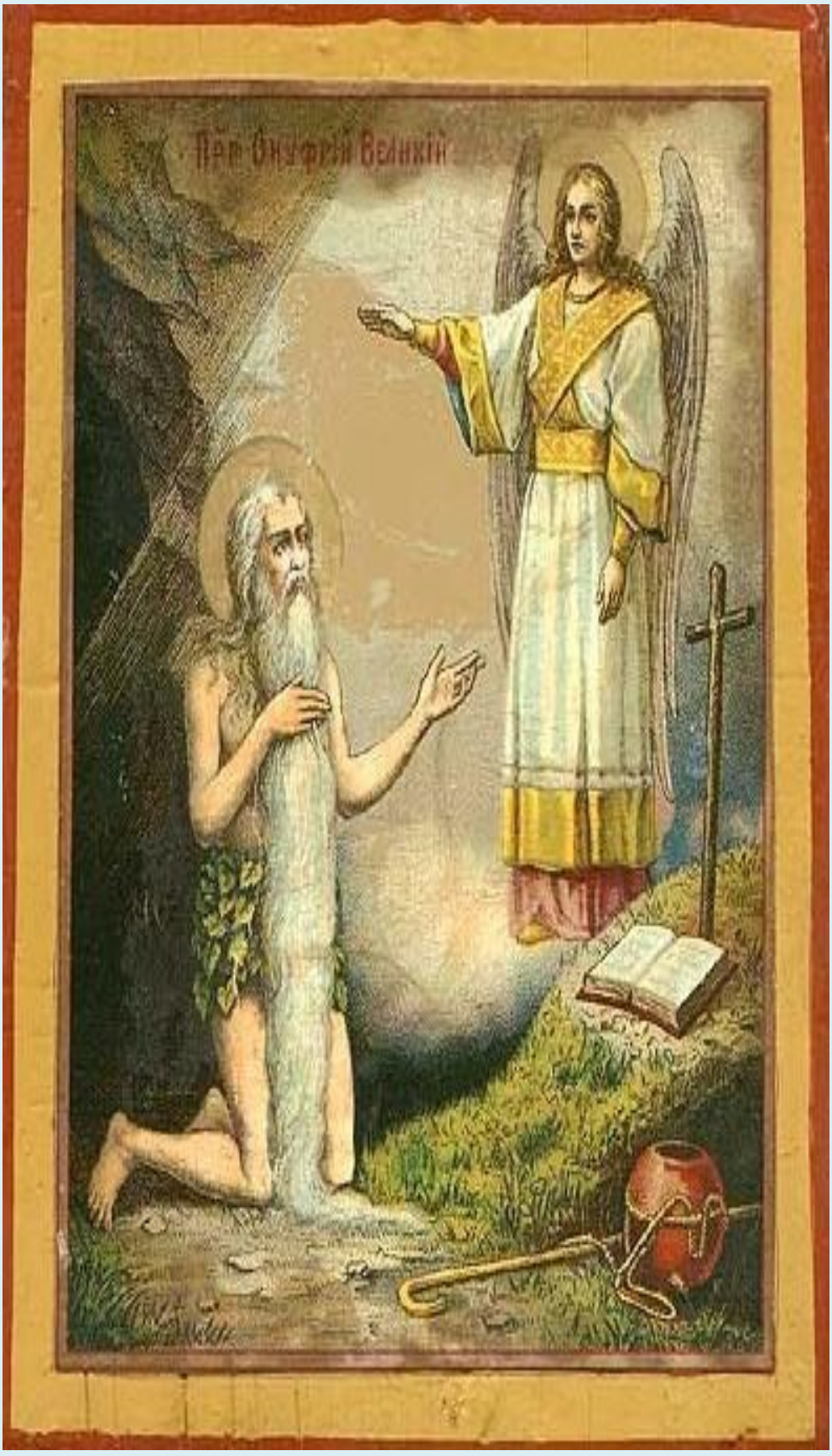
Прп. Онуфрій Великій

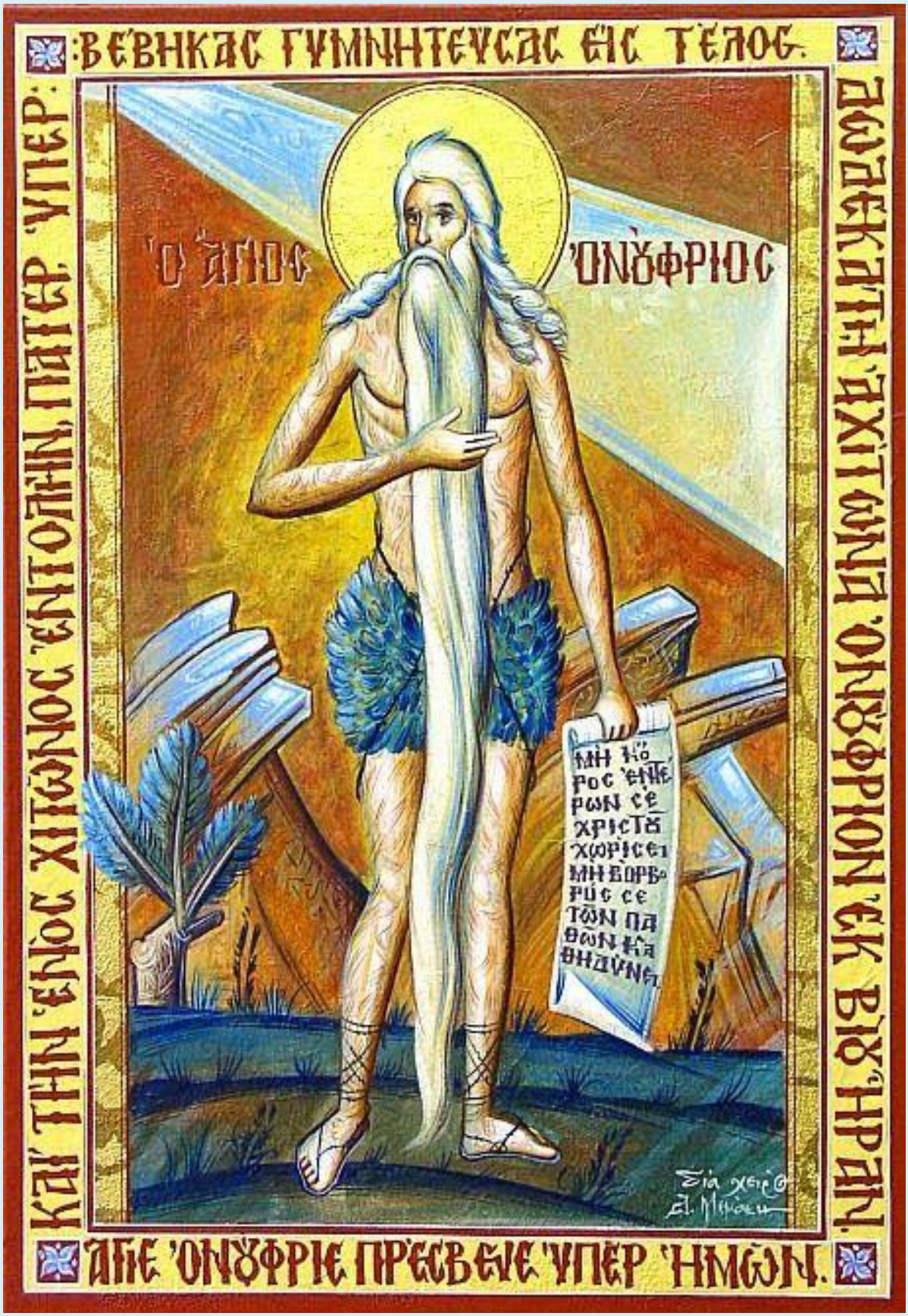
ΔΩΔΕΚΑΤΗΝ ΑΧΙΤΩΝΑ ΟΝΟΥΦΡΙΟΝ ΕΚ ΒΙΟΥ ΑΝΗΡΑΝ.
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΟΣ ΧΙΤΩΝΟΣ ΕΝΤΟΛΗΝ ΠΑΤΕΡ ΥΠΕΡ
:ΒΕΒΗΚΑΣ ΓΥΜΝΗΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΕΛΟΣ.
Ὁ ΑΓΙΟΣ ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ
ΑΒΒΑ ΟΝΟΥΦΡΙΕ ΠΡΕΣΒΕΥΕ ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ.

Ст. Прп. Онуфрій Великий

ΜΡ ΘΥ
SF. CUV
ONUFRIE
CEL MARE
Bucură-te părintele
orfânilor și primitorul
săracilor

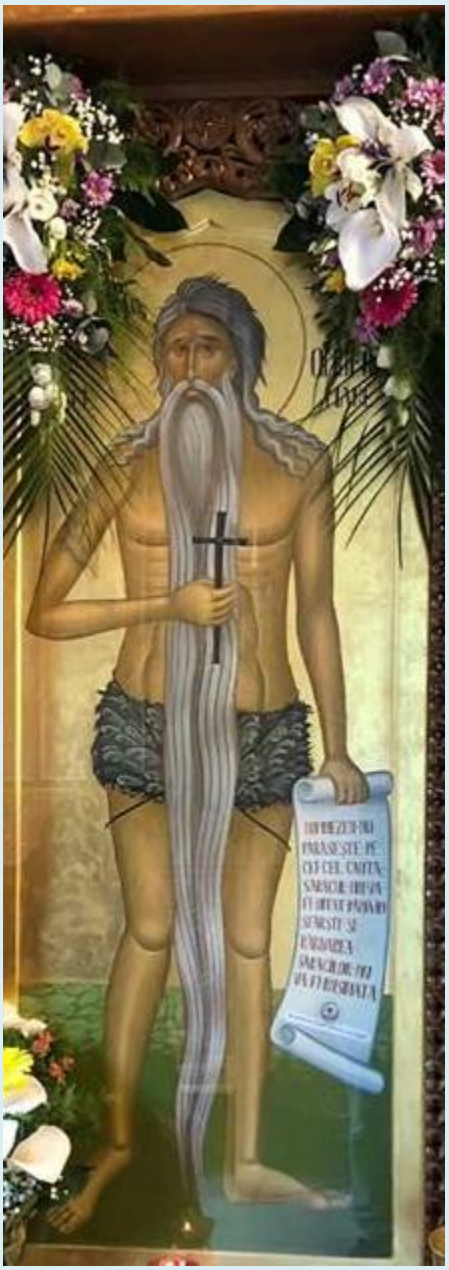

Mănăstirea Floreşti "Acoperământul Maicii Domnului", Cluj

Sfinţii cuvioşi Onufrie cel mare şi Petru Atonitul

Ο ΑΓΙΟΣ
ΟΝΟΥΦΡΙΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ

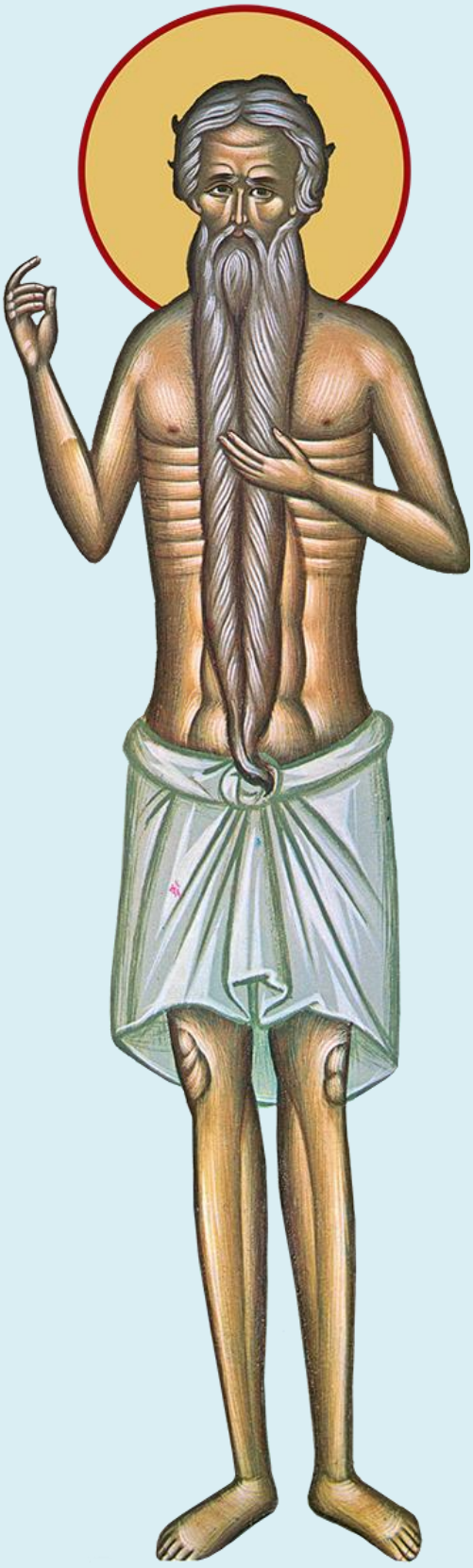

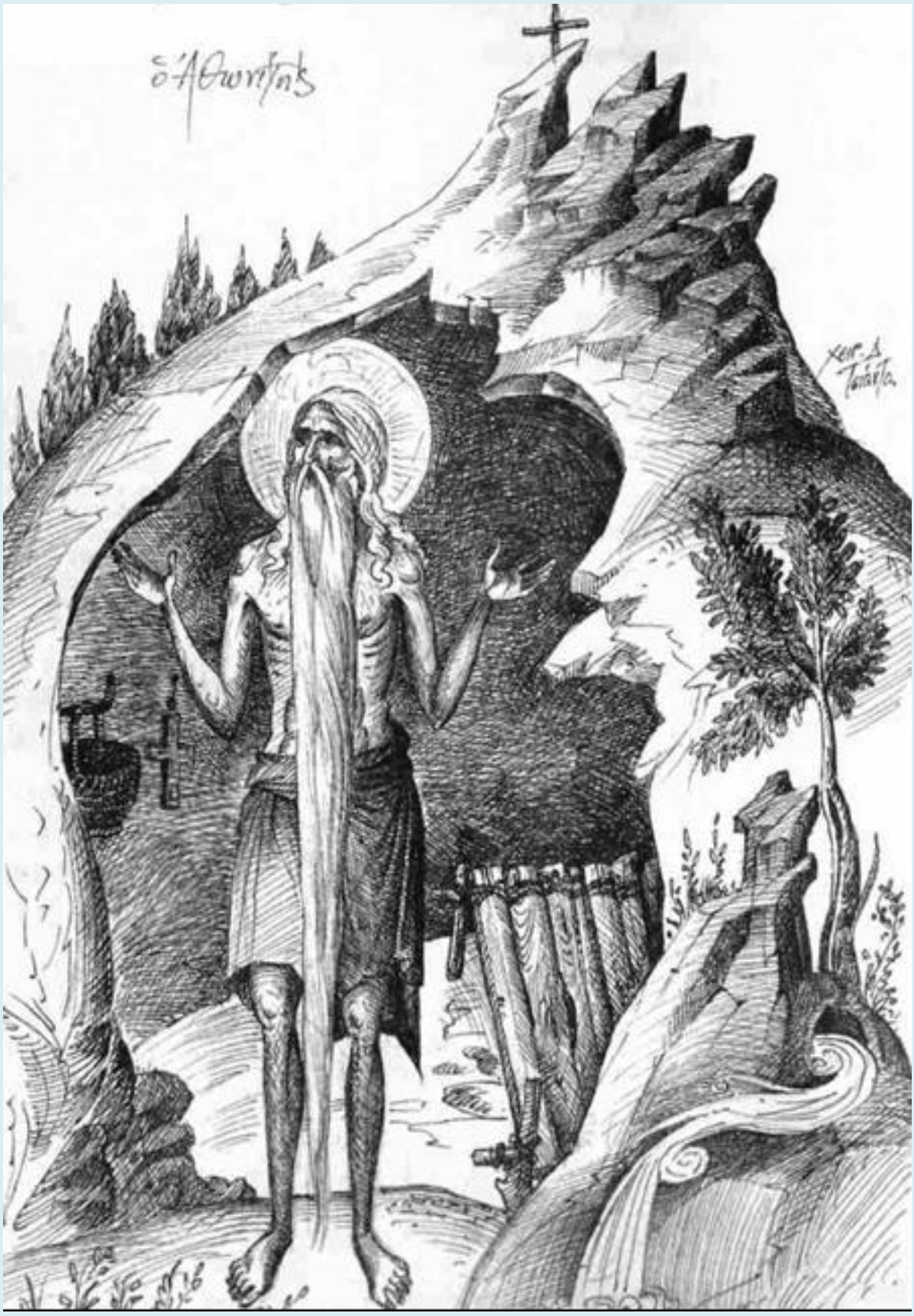

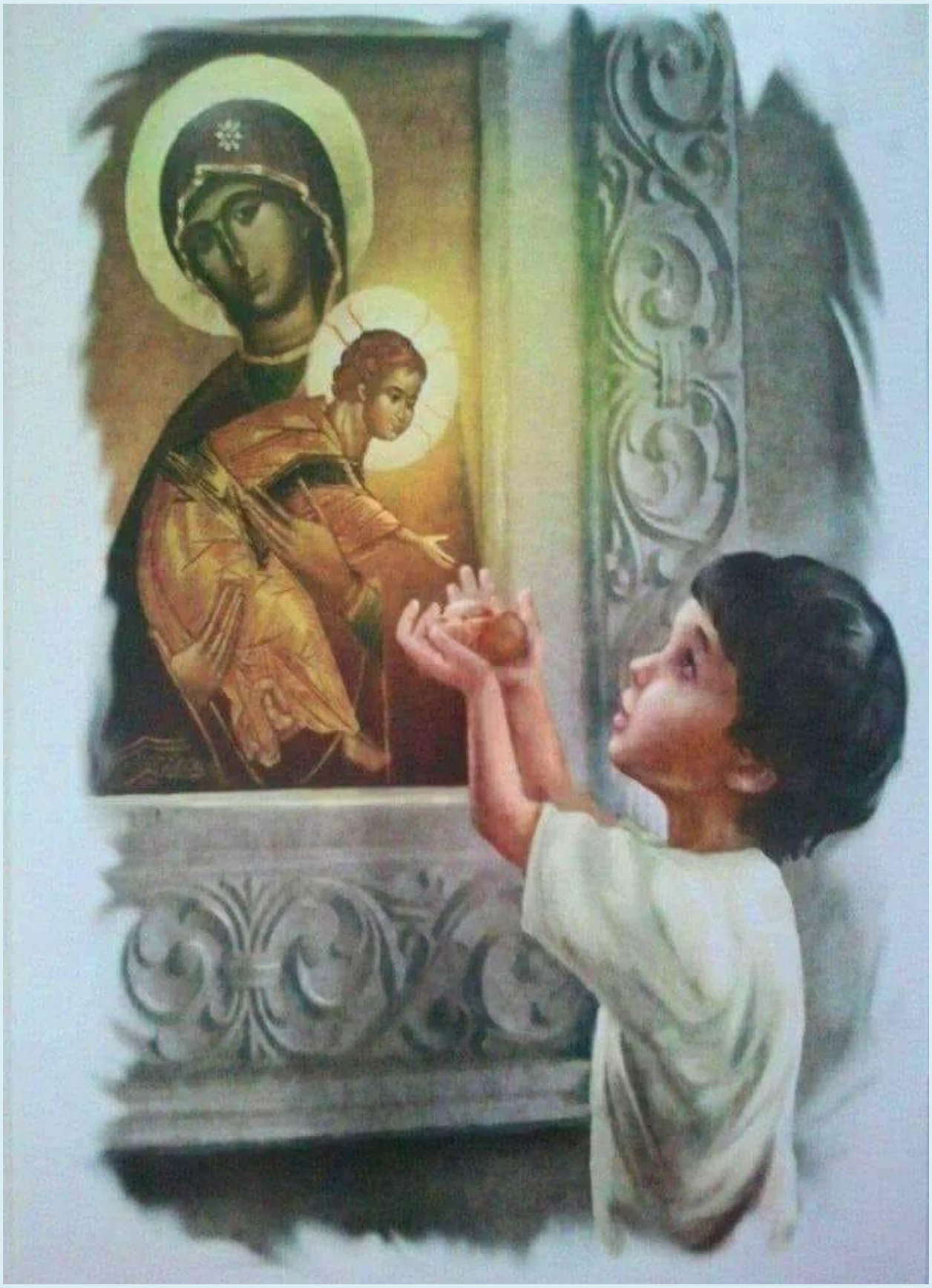

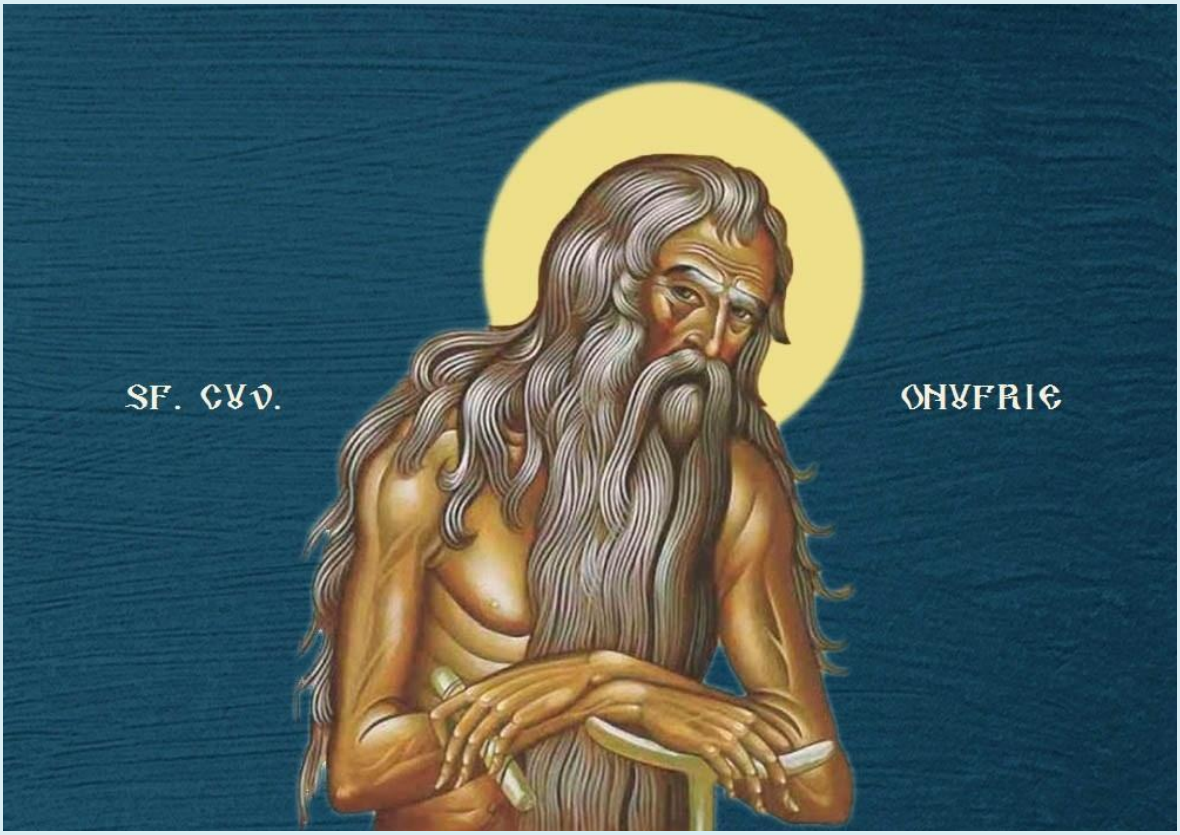
SF. CVV.
ONVFRIE

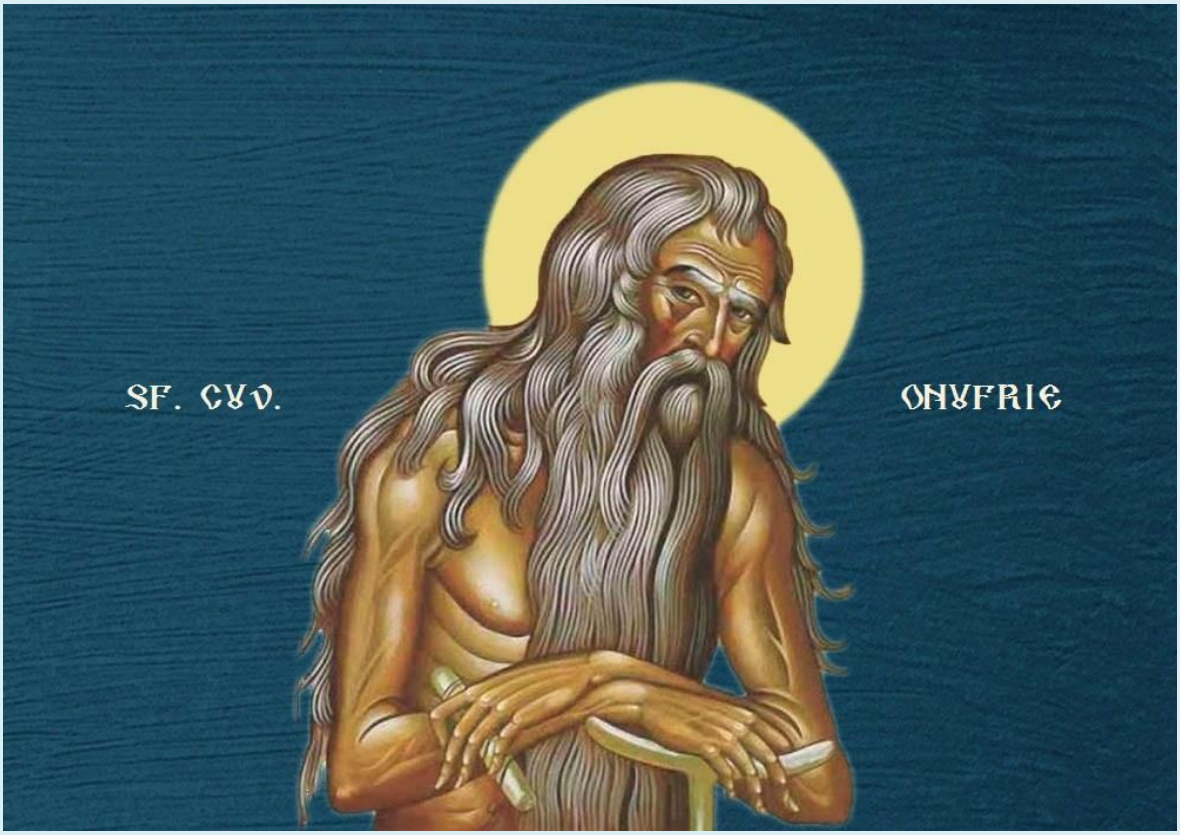
SF. CVV.
ONVFRIE

SF. CUV. ONUFRIE
CEL MARE
SF. CUV. PETRU
ATHONITUL
ΜΗΚΟΣ ΕΝ ΤΕΡΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΧΩΡΙΟΙ

12 iunie

Troparul Sfântului Cuvios Petru Atonitul si Sfântului Cuvios Onufrie cel Mare

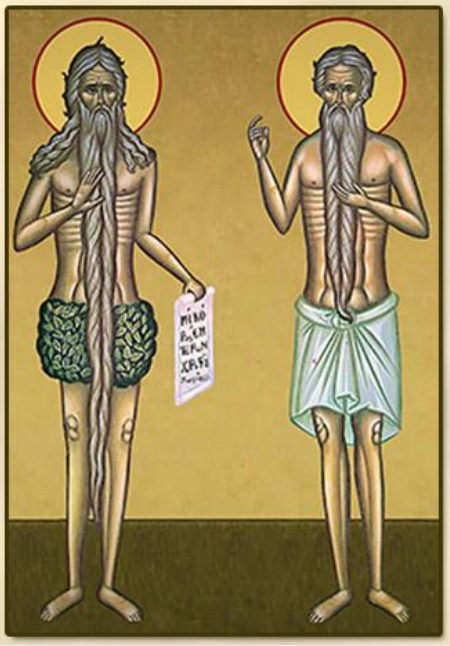

12 Iunie - Glasul 4

Dumnezeul părintilor nostri, Care faci pururea cu noi după blândetile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viata noastră.

Troparul Sfântului Cuvios Petru Atonitul si Sfântului Cuvios Onufrie cel Mare

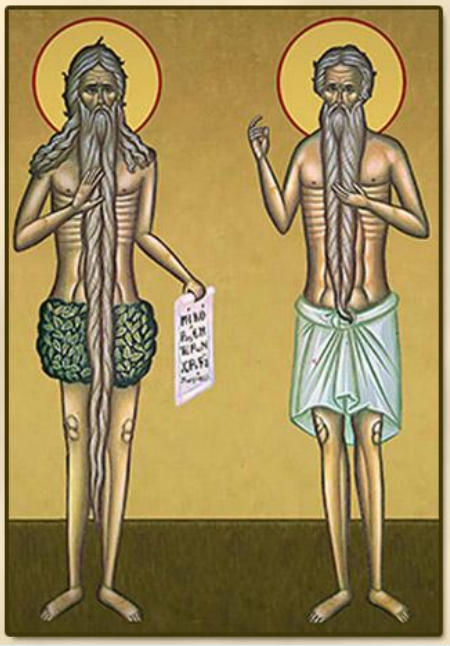

12 Iunie - Glasul 4

Dumnezeul părintilor nostri, Care faci pururea cu noi după blândetile Tale, nu îndepărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viata noastră.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Onufrie!

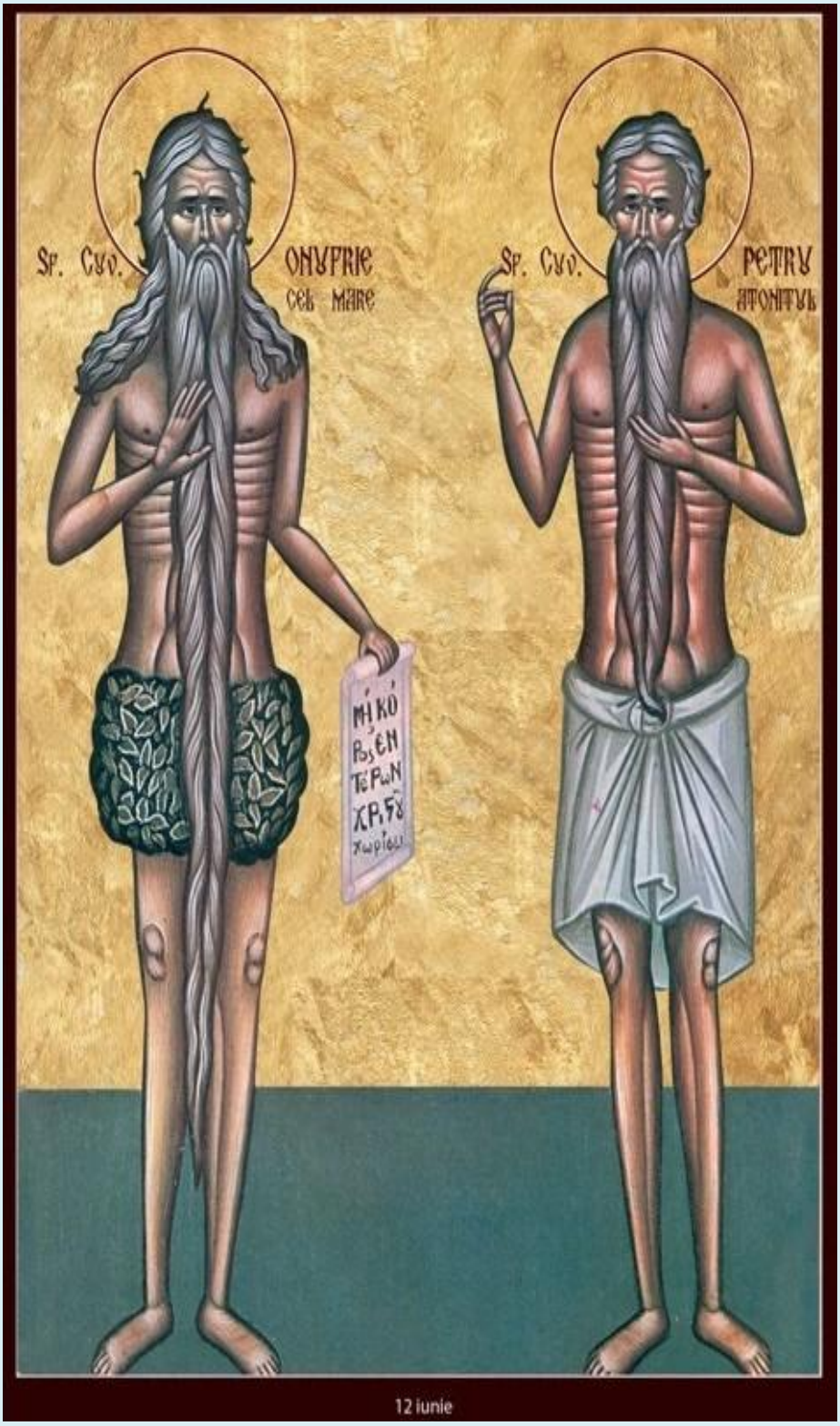

Bucură-te, Sfinte cuvioase Petru!